

0688520

BİR SÖYLEM ÇÖZÜMLEMESİ DENEMESİ: İŞÇİ KÖYLÜ GAZETESİ

2005 BD 175

Serhat AKSOY

Hacettepe Üniversitesi
Sosyal Bilimler Enstitüsü

Lisansüstü Eğitim, Öğretim ve Sınav Yönetmeliğinin
Sosyoloji Anabilim Dalı İçin Öngördüğü

YÜKSEK LİSANS TEZİ

Olarak Hazırlanmıştır.

D.N. = 430 625

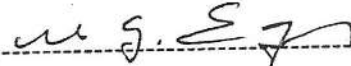
Ankara
Eylül, 2004

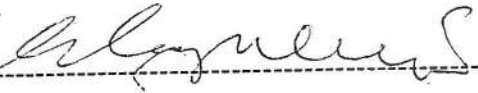
Alf: 2005/4-5211

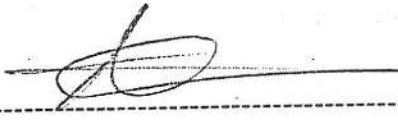
Sosyal Bilimler Enstitüsü Müdürlüğü'ne

Bu çalışma, jürimiz tarafından Sosyoloji Anabilim Dalında YÜKSEK LİSANS TEZİ olarak kabul edilmiştir.

Başkan
Prof. Dr. Nevin Güngör ERGAN

Üye
Prof. Dr. M. Cihat ÖZÖNDER

Üye
Prof. Dr. M. Çağatay ÖZDEMİR

Üye
Yrd. Doç. Dr. Ayten SEZER

Üye
Yrd. Doç. Dr. Serdar SAĞLAM (Danışman)

Onay

Yukarıdaki imzaların adı geçen öğretim üyelerine ait olduğunu onaylarım.

6.11.2004

TEŞEKKÜR

Beni bugünlere kadar yetiştiren ve kendilerine sonsuza kadar kendilerine borçlu olduğum aileme, her zaman yanımda olan eşime ve oğluma, bu konuda beni çok destekleyen ve devamlı farklı yönlerin ortaya konmasına yardımcı olan kıymetli hocam Tez Danışmanım Yrd.Doç.Dr. Serdar SAĞLAM'a, beni özellikle bu konuya yönlendiren ve her konuda bana geniş bakış açıları kazandıran saygıdeğer hocam sayın Prof.Dr. M. Cihat ÖZÖNDER'e her zaman hayata bakış açısından ve çalışmanın bütün aşamalarda yönlendirici görüşlerinden faydalandığım saygıdeğer hocam sayın Prof.Dr. Nevin Güngör ERGAN'a, çalışmanın başlangıcından sonuçlanmasına kadarki aşamalarında yönlendirici katkılarını ve desteklerini gördüğüm tez izleme komitesi üyesi hocalarım saygıdeğer Prof.Dr. Çağatay ÖZDEMİR'e ve saygıdeğer Yrd.Doç.Dr. Ayten SEZER'e teşekkür ederim.

ÖZET

Terör gruplarının, bireyler üzerindeki etkileri ele alındığında, hepsi kendisine inanan ve örgütü kendi benliğinden önde tutan bireylere sahip olmak yada böyle bireyler yetiştirmek için çalışmaktadırlar. Bütün terör örgütlerinin temel taşı inanmış bireydir. Birey ne kadar inanmış ise, çevresini de etkileme oranı o kadar artacaktır. Bu nedenledir ki terör örgütleri söylemlerinde, daha sistematik ve planlı çalışmaktadır. Propagandanın bütün özelliklerini kullanan bu örgütler, birey üzerinde gereken etki alanını oluşturduktan sonra da, çevre faktörler üzerinde bireyi kullanmakta ve önce birey çevresinden başlayarak etki alanını genişletmektedir.

Günümüzde terör örgütlerinin bu çalışmalarını tespit etmek yada yayın organlarından gönderdiği mesajları tespit etmek için söylem çözümlemesi yani söylemin analizi önem arz etmektedir. Ülkemizde çok fazla kullanılmamasına karşın dünyada gün geçtikçe önemi artmaktadır. Eğer karşınızdakinin ne söylediğini iyi anlarsanız, ona karşı kendi stratejinizi geliştirir, onunla mücadele edebilirsiniz. Sun Tzu'nun söylediği gibi eğer hem kendini hem de düşmanı tanıyorsan girdiğin savaşların hepsini kazanırsın, kendini tanıyor ancak düşmanını tanımiyorsan girdiğin savaşların çoğunu kazanırsın, ama ne kendini nede düşmanını tanımiyorsan her zaman yenilmeye mahkumsun.

Gerek Türkiye'de en etkin terör örgütlerinden birisi olması, gerekse terörün etnik ve bölücü terör ayağını beraber kullanmasından dolayı Türkiye Komünist Partisi / Marksist ve Leninist terör örgütü önem arz etmektedir. Bu önemine binaen bu terör örgütü ele alınmış ve 32 yıllık yaşamını neden bu kadar uzun sürdürdüğü, gençleri kendi amaçları uğrunda yönlendirirken hangi söylemleri kullandığının tespiti yapılmaya çalışılmıştır.

Örgüt öncelikle bireyde mevcut kurumları zedeleyerek yerlerine parti, lider ve devrim v.b. konuları yerleştirmiş, bu aşamayı başarıyla tamamlamış bireyleri de eylem boyutuna taşımıştır. Eylemlerinde bilhassa güvenlik güçlerini hedef alan terör örgütü gerek eğitim seviyesinin yüksekliği ve gerekse izlediği sistematik çalışma nedeniyle bulunduğu bölgede PKK'dan daha etkin olmuştur. Hatta son dönemdeki PKK politikalarını sırf İmralı adasındaki liderlerinin kurtulması için ve içine düştükleri sahte siyasallaşmanın hiç kimseye hatta Kürt halkına bir ihanet olduğu kanısındadır. İşte bu nedenle terör örgütünün söylemleri, gazete de

bizzat kendini ortaya koymuştur. Ve bu söylemlerin tespitini yapmanın zorunluluğu doğmaktadır. Gerek kelimelere yüklediği anlam, gerekse gazetede direkt verdiği mesajlar bize terör örgütünün bu gazeteyle olan ilişkisini ortaya koymuştur.

SUMMARY

Considering the impacts of terror groups on individuals, terror organizations try to bring up or have members who believe in the organizations and top the organizations after themselves. Believed individual is the milestone of all terror groups. The more the individual commits himself, the more he has the influence on others. For this reason, terror organizations work more systematically. The terror organizations that use all the advantages of propaganda try to create an influence territory around the individuals then use these individuals to affect their environmental factors and try to enlarge the circle of effect.

Currently in order to realize and define the works of terror organizations and messages they sent through by their publications and broadcasts, the analysis of discourse is very crucial. Even though it is seldom used in Turkey, its importance is increasing all around the world day by day. If you understand what the other says, you can develop your own strategy to struggle with him. As Sun Tzu said "if you know yourself and enemy you can overcome all the wars, if you know yourself, but not the enemy you can overcome most of the wars, if don't know yourself and enemy, you are destined to be defeated all the time".

TKPL Terror organization is important, since it is one of the most effective terror organizations, in Türkiye, which uses both the separatism and ethnic's feet of terror. For these reasons, this terror organization is the subject of the thesis, and here it is tried to be defined why it has been lasting for 32 years and what kind of disclosure the TKPL use. In order to influence young people for its own purposes.

Firstly the organization impairs the present institutions on individual, and replaces them with party, leader, revolution and the individuals who accomplished these strategies successfully, are directed toward terrorist actions.

The terror organization, which targets especially security forces, is more effective in the region, by the help of highly educated members and systematic work. They think that fake (so-called) politization is a betrayal to the Kurdish nation and PKK politics should be get rid of the leader in the Imralı Island. For these reasons the discourse of terror organization take place in newspapers. It is a must to analyze these discourses. Both the meaning of the words and the direct messages on the newspaper, give us clues that this newspaper has relationships with the terror organization.

İÇİNDEKİLER

TEŞEKKÜR.....	i
ÖZET.....	ii
SUMMARY.....	iv
İÇİNDEKİLER.....	vi
KISALTMALAR.....	viii
GİRİŞ.....	1
1. ARAŞTIRMANIN KONUSU, KAPSAMI, ÖNEMİ, VE METODU	3
1.1. KONUSU.....	3
1.2. KAPSAMI.....	3
1.3. ÖNEM VE GEREKÇELER.....	4
1.4. YÖNTEM VE TEKNİKLER.....	6
1.5. LİTERATÜR.....	7
2. SÖYLEM VE SÖYLEM ANALİZİ.....	9
2.1. SÖYLEM.....	9
2.1.1. Söylemin Özellikleri.. ..	11
2.1.2. Söylem Analizinin Gelişimi	13
2.1.3. Söylem Analizinin Özellikleri.....	14
2.1.4. Söylem Analizinin Safhaları	16
3. TÜRKİYE'DE SOL HAREKETLERİN GELİŞİMİ VE TKP/ML	18
3.1. Türkiye Komünist Partisinin Kuruluşu (10 Eylül 1920):.....	18
3.2. CUMHURİYET DÖNEMİNDE SOL FAALİYETLER	20
3.3. Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist (TKP/ML)	24
3.3.1. Kuruluş ve Tarihçesi :	24
3.3.2. TKP/ML'in İki Gruba Bölünmesi :	30
3.3.3. Örgütsel Yapılanması:.....	39
3.3.3.1. Organlar:.....	39
3.3.3.1.1. Kongre :	39
3.3.3.1.2. Merkez Komite (MK):	40
3.3.3.1.3. Bölge Komiteleri:.....	40
3.3.4. Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu (TİKKO):	40
3.3.4.1. TİKKO'da Komutanlıklar:.....	41
3.3.4.2. TİKKO Genel Komutanlığı:.....	41
3.3.4.3. TİKKO Bölge Komutanlıkları:	42
3.3.5. Amacı ve Stratejisi:	42
3.3.6. Faaliyet Alanları :	43
3.3.7. Diğer Örgütlerle İlişkileri:.....	44
3.3.7.1. Aşırı Sol Örgütlerle İlişkileri :	44
3.3.7.2. PKK Terör Örgütü İle İlişkileri:.....	45
3.3.7.3. Uluslararası Örgütlerle İlişkileri:	48
3.3.8. Yayın Organları:.....	48
3.3.8.1. Legal Yayın Organları:.....	48
3.3.8.2. İllegal Yayın Organları:.....	49
3.3.9. Eylemleri :	50

4.İŞÇİ KÖYLÜ GAZETESİ: SÖYLEMİ VE ANALİZİ.....	51
4.1. İŞÇİ KÖYLÜ GAZETESİNİN TARİHÇESİ VE İÇERİĞİ	51
4.2. İŞÇİ KÖYLÜ GAZETESİNİN SÖYLEMİ	52
4.2.1. Söylemin Tutarlılığı	53
4.3. İŞÇİ KÖYLÜ GAZETESİ SÖYLEMİNİN UNSURLARI.....	54
4.3.1. Kimlik.....	54
4.3.2. Partizan.....	60
4.3.3. Gerilla.....	62
4.3.4. Lider	65
4.3.5. Türkiye Cumhuriyeti Devleti Ve Kurumları	73
4.3.6. Atatürkçülük ve Atatürk.....	80
4.3.7. Din Ve Dini Motifler.....	82
4.3.8. Devrim, İsyan Ve Ayaklanma.....	84
4.3.9. Kadın	87
4.3.10. Aile.....	89
SONUÇ VE DEĞERELENDİRME.....	92
KAYNAKÇA.....	99

KISALTMALAR

AB	: Avrupa Birliği
ABD	: Amerika Birleşik Devletleri
ABK	: Alt Bölge Komutanlığı
AGİT	: Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı
ASD	: Aydınlık Sosyalist Dergi
BABK	: Batı Anadolu Bölge Komitesi
ÇYÖÖ	: Çapa Yüksek Öğretmen Okulunda
DABK	: Doğu Anadolu Bölge Komitesi
DBG	: Devrimci Birleşik Güçler
DEH	: Devrimci Enternasyonalist Hareket
DEV-GENÇ	: Devrimci Gençlik Federasyonu
DÖB	: Devrimci Öğrenci Birliği
ERNK	: Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (Eniya Rızgariya Newata Kürdistan)
FKF	: Fikir Kulüpler Federasyonu
GBMK	: Geçici Birleşik Merkez Komitesi
GKK	: Geçici Koordinasyon Komitesi
IMF	: Uluslar arası Para Fonu (International Money Fone)
KBK	: Kürdistan Bölge Komitesi
KÖK	: Konferans Örgütlenme Komitesi
MDD	: Milli Demokratik Devrim
MK	: Merkez Komite
MLGB	: Türkiye Marksist Leninist Gençlik Partisi
MLSPB	: Marksist Leninist Silahlı Propaganda Birliği
NATO	: Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü (North Atlantic Treaty Organization)
ÖK	: Örgütlenme Komitesi
PDA	: Proleter Devrimci Aydınlık
PKK	: Kürdistan İşçi Partisi (Partiya Karkeren Kürdistan)
TDKP	: Türkiye Devrimci Komünist Partisi
TDP	: Türkiye Devrim Partisi
TDKİH	: Türkiye Devrimci Komünist İşçi Hareketi
TİİKP	: Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi
TİKB	: Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği

TİKKO	: Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Örgütü
TİP	: Türkiye İşçi Partisi
TKGB	: Türkiye Komünist Gizli Birliği
TKP	: Türkiye Komünist Partisi
TKP/ML	: Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist
TMLGB	: Türkiye Marksist Leninist Gençlik Partisi
TSK	: Türk Silahlı Kuvvetleri

GİRİŞ

Günümüzde terörizm, dünya da en çok tartışılan sorunların başında gelmektedir. Özellikle Dünya Ticaret Merkezi ve Pentagona yapılan saldırılardan sonra "küresel" bir boyut kazanmıştır.

Terör ve şiddet içerikli olaylar, ülkemizde de toplumsal barışa ve beraberliğe büyük zararlar vermiş vermeye de devam etmektedir. Ülkemizde yaşanan etnik-ırkçı, mezhepçi, dinci ve sınıfçı terör oyunları, yıllarca bu ülkenin dünyadaki olması gereken gerçek konuma gelmesini daima engellemiştir. Terörizm yalnızca bir güvenlik sorunu değil, aynı zamanda ekonomik, sosyal, kültürel, siyasi ve psikolojik etkileri de mevcuttur. Bu nedenle Türkiye de terör, elde edilen potansiyelin ve gücün bu yol da kullanılmasına neden olmuştur.

Yıllarca ülkemizin gelişmesine engel olan ve yıllarca çocukların babasız, annelerin evlatsız, eşlerin kocasız kalmasına neden olan bu olayın sadece güvenlik tedbirleri alınarak ta engellenmesinin mümkün olmayacağı görülmüştür. Güvenlik güçleri bu konuda ne kadar çalışıyorsa, ülkemizdeki diğer sivil toplum örgütler, kurumlar ve kişiler üstlerine düşen sorumluluğu yerine getirmelidir.

Her türlü çabanın ötesinde öncelikle hastalık doğru teşhis edilmeli ve uygun tedavi yöntemi geliştirilmelidir. Yıllarca hep bu söylem yapılmışsa da, herkes sadece "doğru teşhis ve doğru reçete tespit edilmeli" demiş ancak söylediğini yapmamıştır. Hatta yapmadığı gibi daha önce yapılan doğru teşhisleri de uygulama cihetine gitmemiştir.

Teröre bakıldığında ise, terörün veya teröristin tanımını yada profilini ortaya koymak için sadece bir konuya takılıp kalmış ve bütün kaçırmıştır. Özellikle terörist profilleri yapılırken, yapılan en büyük hata olayın yalnız bir boyutuna bakılması olmuştur. Eğer çalışma itirafçılar ile yapılmışsa birey yıllarca sistemin dışında

kaldığı için sistem tarafından kabul edilmeme korkusuyla tamamen sistemin istediği cevapları vermektedir. Aynı çalışma sadece terör örgütü elemanlarıyla yapıldığında ise tamamen örgüt lehine bir sonuç çıkmakta ve aslında yapılamak istenen çalışma amacından sapmaktadır.

Yine farklı örgütlerin izledikleri çalışmaların farklı değerlendirilmemesi, farklı örgütlerde karşılaşılan benzer olayları aynı cevaplarla çözmeye çalışırsanız yine aynı hataya düşersiniz. Bir intihar eylemcisi dini ağırlıklı bir örgütte bu işi Allah düşmanlarına karşı savaşmanın ödülü cennettir düşüncesi ile yapmaktayken, sol bir terör örgütü elemanı bu işi sadece çok iyi motive yapıldığı için yapmaktadır. Bu nedenle bir örgüt için elde edilen bir sonucun diğerleri içinde geçerli olacağı düşüncesi (aynı ideolojik tabanlı bile olsa) bizi yanlış sonuçlara götürmektedir.

Bu nedenle bir terör örgütünün öncelikle söylemi iyi tahlil edilmeli, örgütün amacı ortaya konmalı ve reçete buna göre belirlenmelidir.

BİRİNCİ BÖLÜM

ARAŞTIRMANIN KONUSU, KAPSAMI , ÖNEMİ VE METODU

1.1.KONUSU

Bu çalışmanın konusunu "İşçi Köylü" adlı gazete oluşturmaktadır. On beş günlük olarak çıkan devrimci-sosyalist gazetenin, söyleminin oluşumu ve gelişiminden hareketle, Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist (TKP/ML) terör örgütü söylemine dair çıkarımlar yapmak gazete söylemindeki değişimleri ve söylemin gücünün izlerini bulmak araştırmanın konusudur. İşçi-Köylü gazetesinin TKP/ML terör örgütünün söylemi ile hareket ettiği hem gazetenin yazılarından hem de örgütün bültenlerinden anlaşılmaktadır.

Bu gazete yayınları itibarıyla birçok terime gündelik ve bilimsel kullanımından daha farklı anlamlar yüklemektedir. Üzerinde çalışılan terimler ve kavramlar zor ve şiddet, şiddetin toplumsal açıdan meşrulaştırılması , partizan, gerilla, önderlik kurumu, düşman olgusu olarak Türkiye Cumhuriyeti, Atatürk ve Atatürkçülük, aile ve kadın, din olgusu ve Türk Silahlı Kuvvetleri vb. dir. Bu terimlere gazetenin muhtelif sayılarındaki yazılarda hangi anlamların yüklendiği ve hangi bağlamlarda ele alındığı araştırılmıştır.

1.2.KAPSAMI

Bu Araştırmanın merkezini İşçi Köylü gazetesinin ilk bir yıllık sayıları oluşturmaktadır. Bu da 27 sayıdan oluşmaktadır.Bu sayıların hepsine ulaşılmıştır.

Bu yapılan faaliyetlerin bir kısmı yasadışı olarak yapılırken büyük bir bölümü yasal çerçevede yapılmaya çalışılmaktadır. Yasadışı yayınların büyük bir kısmı yurt dışında basılarak Türkiye'ye sokulmaktadır. Ülke içerisinde basılanlar ise

yasalarda ki boşluklardan azami derecede faydalanarak propaganda ve eğitim faaliyetlerinin yerine getirmektedirler.

TKP/ML terör örgütü de aynı mantık içerisinde yasadışı olarak Birlik Victoria Dergisi (Avusturya), Denge Partizan Dergisi (Almanya), Mücadele Dergisi (Almanya), Tutsak Partizan Dergisi (cezaevi) (Demirel 2001:732) Yasal yayınlar olarak da kapatılanlarla beraber Halk Demokrasi Dergisi, Öncü Partizan Dergisi, Özgür Gelecek Dergisi, Partizan Dergisi, Partizan Gençlik Dergisi, Partizan Sesi Gazetesi, Tohum Dergisi, Özgür Gelecek Gazetesi, Uzun Yürüyüş Dergisi, Yeni Demokrat Dergisi, Yeni Demokrat Gençlik Dergisi, Yeni Kadın Dergisi, Yönelim Dergisi (Demirel 2001:734). Bu yayınlar içerisinde araştırmanın ana kaynağı, yasal bir yayın olan İşçi Köylü gazetesi seçildi. Bu gazetenin, örgütün yeni dönemde esas yayın organı olarak kullanılması ve terör örgütünün mesajlarını bu gazeteden iletmesi hasebiyle bu gazete tercih edildi.

1.3.ÖNEM VE GEREKÇELER

Söylem analizi bir araştırma şekli olarak sosyal bilimlerde yeni yeni yaygınlaşan bir metottur. Temel olarak dilbilimlerinde kullanılmaya başlamıştır. Daha sonra ise diğer sosyal bilimlerde kendine kullanım sahası bulmuştur. Sosyoloji alanında ise gerek metodoloji gerekse uygulamalı olarak nispeten daha yeni bir yöntemdir.

Bu çalışma da bu yöntemin sosyolojide ki kullanımı açısından uygulama cihetindeki çabalardan biri olması hasebiyle önem arz etmektedir. Ayrıca terörle mücadele de kamuoyu oluşturulması hükümetle güçlü haber oluşumları arasında ilişkiler için temeldir. (Hippler 1996:35)

Ülkemizde akademik alanda belli dönemlere ait gazeteler ele alan ve söylem analizini metot edinen çalışmalar oldukça azdır. Dergi, gazete gibi süreli yayınları konu edinen çalışmalar daha çok söylem ve içerik analizi haricindeki

yöntemlerle gerçekleştirilmiştir. Örnek teşkil edecek çalışmaların az oluşu araştırmaya getirisi iki yönlüdür. İlk olarak kaynak alınacak eserlerin az olması nedeniyle çalışma oldukça yorucu ve meşakkatli geçmiştir ve ilklerden olmanın getireceği hataları baştan kabullenmek zorundadır. Diğer ise, bu sahadaki araştırmaların ilklerinden olması nedeniyle bu yöntemin yaygınlaşmasına katkısı açısından önemli bir çalışma olmaya adaydır.

Yöntem açısından bu öneminin yanında incelediğimiz gazetenin bağlamını oluşturan terör olgusunun toplumsal sorun olarak önemi aşıkardır. Terör; geniş tanımıyla; "Kendilerince tespit edilen amaçlarına ulaşmak için önceden yapılan eğitim ve hazırlık sonucunda mer'i nizam ve kanunlara karşı çıkarak en hafifinden başlayarak öldürmeye kadar uzanan ve suç olan eylem zinciridir" (Altuğ 1995:22).

Bu gün dünyanın herhangi bir coğrafyasında herhangi bir sınıftan, ırktan, dinden, yada meslekten, insanlar bu sosyal ve politik virüsün kurbanı oluyorlar. Bulunduğu coğrafya, mensup olduğu kültür ve uluslar arası ilişkilerdeki yeri ve önemi hasebiyle terör olgusuna muhatap olan ülkeler arasında başat konumunda bulunan ülkelerden biri de Türkiye'dir.

Marksist Leninist temelli terörden, kökten dinci teröre kadar terörün pek çok veçhesiyle yüz yüze bulunan ülkemizde terör; terörün ve beraberinde getirdiği şiddet olgusunun sosyal kökenleri, teröristin psikolojisi, toplumsal alanda araştırılacak konular içinde en önemlilerden biri olduğu bir gerçektir. Bu konuda yapılan araştırmaların daha çok örgütlerin tarihi seyri, örgütlerin oluşumuna ve gelişimine uluslar arası ilişkiler açısından incelenmesi, yada sadece anıların yayınlanması şeklinde olduğu için bu sahada sosyolojik araştırmalara olan ihtiyaç aşıkardır.

Üzerinde araştırma yapılacak örgüt olarak TKP/ML örgütünün seçilmesinin nedeni ise bu örgütün ülkenin en uzun ömürlü terör örgütlerinin başında gelmesi ve izlemiş olduğu teknik , taktik ve faaliyet alanı olarak PKK/KONGRE-GEL terör

örgütünden sonra en etkin örgüt olmasıdır. Ayrıca bu terör örgütü kullanmış olduğu etnik ve dinsel söylem nedeni ile de incelenmesi gereken bir örgüttür.

1.4.YÖNTEM VE TEKNİKLER

Araştırmamız söylem analizi tekniğiyle yapılan nitel verilere dayanan bir çalışmadır. Temelde literatür tarama, karşılaştırma ve yorumlara dayanmaktadır.

Araştırmanın konusu belirlendikten sonra öncelikle İşçi köylü gazetesi yetkilileriyle görüşülerek gazete hakkında genel bilgiler edinilmiş, arşivlerinden faydalanmak yoluyla 2000-2001 dönemine ait sayıları tedarik edilmiştir.

Müteakip olarak gazete hakkında emniyet raporlarında ve yayınlanmış olan yazılı eserlerdeki bilgiler derlenmiştir ve TKP/ML ile olan organik bağı dikkate alınarak gazete söyleminin oluşmasındaki en etkili kurum olan TKP/ML ve onun yayınlarının incelenmesi ihtiyacı doğmuştur. Bu çerçevede TKP/ML nin parti edebiyatı olarak nitelendirdiği kitap ve kitapçıklara ulaşılmaya çalışılmıştır. Örgütün tüzük ve yönetmeliği temin edilmiş ve umut yayıncılık vasıtası ile çıkardığı kitaplar incelenmiştir.

Gerekli zemin oluştuktan sonra ise asıl konumuz olan söylem analizi konusunda literatür taramasına gidilerek belli kavramlar netleştirilmiştir. Bir sonraki aşama gazetenin söylem analizi kuralları ve mantığı çerçevesinde irdelenmesi olmuştur. Bu yapılırken çıkan gazeteler bir arada incelenmiştir. Çünkü belli günler örgüt ve hitap edilen kitle için özel anlamlar ifade ettiği için bu sayıların beraber değerlendirilmesi söylem analizi açısından bütünü görebilme adına önem teşkil etmektedir. Söylem incelenirken belli kelimeler arama şeklindeki içerik analizine kayılmadan bütün olarak yorumlar getirilmeye çalışılmıştır.

Söylemin genel düzeninin çıkartılmasından sonra ise söylemin unsurları tek tek tespit edilerek tümdengelim mantığı çerçevesinde söylemin unsurları ve sosyal

yapı içerisindeki rolleri üzerinde yoğunlaşmış ve gazetenin söylem oluşturma maksatlı verdiği mesajlar tespit edilmiştir.

Bu çalışmada esas olan gazetenin kavramları, süreçleri ve toplumsal olguları nasıl ele aldığı ve değerlendirdiğidir. Bu bakımdan bu çalışma bir yönüyle betimsel, bir çalışma sayılabilir. Bunu yaparken sosyoloji sahasında kullanılan kavramlar, bunlarla ilgili teoriler ve teorisyenler hakkındaki kaynaklar taranarak araştırma biçimlendirilmiş. Bu safhada çatışmacı teorisyenlerinin görüşlerinden faydalanılmıştır.

1.5.LİTERATÜR

Konumuz iç içe geçmiş üç ana unsurdan oluşmaktadır. Bunları söylem, söylem analizi ile ilgili kavramlar; son olarak da TKP/ML ve benzeri örgütlerin yapılanması, bu tip örgütlenmelerde örgüt birey ilişkisi olarak sınıflandırabiliriz.. Literatür taraması ve değerlendirmesi de bu unsurlar üzerinden yapılmaya çalışıldı.

Söylem ve söylem analizi konusunda Türkiye’de yapılmış çalışmalar oldukça az olduğundan söylem analizi konusunda sıkıntı çekilmiştir.

Bunlar içerisinde en hacimlişi Mesut Yeğen’in Devlet Söyleminde Kürt Sorunu adlı çalışmasıdır. Bu çalışmasında Yeğen, söylem ve söylem analizi üzerine bazı tanımlamalara gittikten sonra resmi belgeler arasından Kürtler, mecburi iskan ve tenkil hareketlerine yönelik metinleri inceleyerek devlet söyleminin temellerinin, oluşturulmasında etkili olan kuruluş kurallarını incelemekle başlamıştır. Bu söylemsel süreçleri de “Foucault’nun incelemeyi önerdiği şekilde zuhur satırları (surfaces of emergence), sınırlandırma/saptama otoriteleri (authorities of delimitation) ve özgüleştirme tutamakları (grids of specification)” başlıkları altında incelemeye çalıştığını belirtiyor (Yeğen, 1999:210).

“Zuhur satırlarından kasıt söylemin nesnesinin ortaya çıktığı,

tasarımlandığı ve çözümlendiği kurumlar ya da yüzeyler; sınırlandırma/saptama otoriteleri ise , bir nesneyi belirli bir söylemin nesnesi olarak adlandıran, kuran, tasarlayan, sınırlayan meslekler ya da yetkilileri; ve özgülleştirme tutamakları da, söylemin nesnesinin farklı türlerinin bölündüğü, ilişkilendirildiği, karşılaştırıldığı, yeniden gruplandırıldığı, ya da sınıflandırıldığı sistemlerdir.” (Yeğen, 1999:211).

İkinci olarak sol terör örgütlerinin yapılanması ve sosyal yapısı üzerine olan çalışmalar taranmıştır. Bu konu ile ilgili Emin Demirel’in terör adlı eseri terör örgütlerinin gelişimi konusunda , Gürol Korkmaz’ın terör ve medya ilişkisi kitabı terör örgütlerinin medyayı kullanmalarındaki neden konusunda faydalı olmuştur.

Ayrılkçı terör ile ilgilide Emin Gürses’in ayrılkçı terörün anatomisi adlı eserinde üç ayrılkçı terör örgütü PKK ETA ve IRA arasındaki benzerlikler ve farklılıklardan yola çıkarak ayrılkçı terör hakkında genel çıkarımlarda bulunulmuştur. Gürses’e göre; PKK’nın IRA ve ETA’dan temel farkı gelişmekte olan bir ülkede ve Ortadoğu gibi bir coğrafyada hayat bulmasıdır. Coğrafya sayesinde ki, ETA ve IRA PKK kadar uluslar arası alanda destek bulamamış ve daha yerel örgütler-olarak kalmışlardır(Gürses 2001:12).

.Gürses’e göre

“Uluslararası sistemin işleyişinin bir mantığı vardır ve bu işleyişin önüne setler çekmek ayrılkçı terör örgütlerinin gücünü aşar. Bu çaba içerisinde olanlar yarattıkları dumanlı hava içerisinde sistemdeki adaletsizliklere katkı sağlamak gibi hiçte istemediklerini öne sürdükleri bir işlevi yerine getirme tuzağına düşmekten kurtulamazlar. Bu işlevlerini tamamladıktan sonra ise eski yapılanma biçimleriyle tasfiye sürecine girerler.”(Gürses 2001:12)

İKİNCİ BÖLÜM

SÖYLEM VE SÖYLEM ANALİZİ

2.1.SÖYLEM

Söylem günümüzde sıklıkla kullanılan bir kelime olmakla beraber, sözcüğün kökeninde tartışma, konuşma ve koşuşturma anlamına gelen “discursus” sözcüğü bulunmaktadır(Kocaman 1996:1). Sözlüklere bakıldığında dilin yapısının, işlevlerinin ve kullanıma kalıplarının incelenmesidir (Marshall 1999:692).

“Ferdinand de Saussure’e göre, kullanım halindeki dil, dilbilim için bir inceleme nesnesi işlevi görmeyebilir, çünkü temelde yatan kurallar sistemini ifade eden dil ile karşılaştırıldığında söz bireyselleştirilmiş, raslantısal ve bu yüzden elle tutulmaz bir şeydir. Yine de daha sonraları, Saussure’ün dilbilim alanındaki ardılları ile daha geniş bir alanı kapsayan yapısalcı geleneğin izleyicileri , dilin yapılara ilave olarak, anlam analizinin tamamlanmasını kolaylaştıracak, böylece dilin çağrışımçı ve düz boyutlarını dikkate almasını sağlayacak yapılar keşfetme umuduyla dikkatlerini söze çevirmişlerdir(Marshall 1999:692).”

Söylem, basit olarak kullanılan dil ve dil pratiğidir. Dilden kasıt ise sadece yazılı ve sözlü metinler değil, insanlar arasında diyalog kurulmasını sağlayan bütün araçlardır. Hatta yeri geldiğinde sessiz kalmakta söylemin bir türüdür. Öte yandan dil kullanımı, sadece dilbilimin geleneksel öğeleri ile (cümle, paragraf, metin, vs). veya simgelerle(işaretler, resimler, müzik melodileri) ile sınırlı değildir. Söylem, sosyal, siyasî, kültürel, ekonomik alanlar gibi sosyal hayatın diğer yönleriyle de ilişkilidir(Sözen 1999:20). Aslında söylem dil kullanımının kültürel ve toplumsal bağlamda ele alınmasıdır. Bağlamdan kasıt hem bireyin sahip olduğu kültüre dayalı bilgi hem de dilin ortaya çıktığı ve onu ortaya çıkaran toplumsal durumlardır..

Toplumsal süreçler ve güç ilişkilerinde, toplum ve kültür yani bağlamla söylem arasında diyalektik bir ilişki vardır. Söylem toplum ve kültürü tesis eder: Söylem, toplum ve kültürü belirlerken, aynı zamanda toplum ve kültürle belirlenir de.

Sosyal ilişkiler gibi söylemler de doğrudan ya da dolaylı bir şekilde diğer söylemlerden etkilenir. Bu söylemlerin sosyal ilişkilere dayalı olmasına değil, söylemler arası ilişkilere işaret eder. Farklı söylemler, farklı kelimeleri ve farklı kavramları içerir. Bazen bir söylemde irdelenmiş kavramlar üzerinde yeniden düşünülebilir, fakat bu sıkça karşılaşılan bir durum değildir.

“Dili toplumsal bir olgu olarak ele alan bilim adamları sözcük ve dilbilgisi yapılarının anlamlarından çok bunların metinde hangi görevi, veya işlevi üslendikleri konusuna değinmişlerdir. **Sözeylem kuramını** ortaya atan Austin’in ilgilendiği konu dilin tümceleri değil, bir konuşma durumunda kullanılan sözcüklerin niteliğidir. Kuramda dilin işlevleri terimiyle bireylerin dille ne yaptıkları açıklanmaya çalışılmıştır. Her tümce sözle yerine getirilen bir eylemdir ve şu üç öğeden oluşur: **Düzsöz**, anlamı olan sesler ve tümceler, **edim söz**, gelenekselleşmiş iletişim gücü olan sözcükler ve **etki söz**, sözün yarattığı etki. İşlev kavramı genellikle tümcelerin edim söz değeriyle eşdeğerdir. dolayısıyla bu kavram, belli iletişim niyetlerini ifade eden tümcelerin yerine getirdiği görev için kullanılır. Örneğin Türkçe de “Saatiniz var mı?” tümcesinin işlevi alıcının bir saate sahip olup olmadığının değil, saatin kaç olduğunun sorulmasıdır (Zeyrek 1996:44).”

Söylemi anlamaya çalışırken söylemin fonksiyonlarını da göz ardı etmemek gerekir. Bilgi, güç, iktidar, hakimiyet, otorite ve kontrol olan bu faktörler esasında beraberinde söylemi kullanan aktörü de ön plana çıkarmaktadır. (Sözen 1999:13)

Yine Sözen'in de belirttiği üzere söylemi anlaşılır kılan onu kullanan aktörlerdir. Tersi de aktörlere kimliklerini veren şey kullandıkları söylemdir. Seni yalnızca söylemini anladığım sürece tanıyabilirim; söylemini yalnızca seni tanıdığım sürece anlayabilirim. Anlamam gereken sen yada öteki aslında söylemin ta kendisidir.(Sözen 1999:13)

Örneğin "ekonomide" eğer gerekli düzenlemeler yapılmazsa her an bir devalüasyon olacağı söylemini bir banka memuru söylediğinde pek dikkate alınmayacağına karşın aynı söylem Merkez Bankası Başkanı tarafından söylendiğinde hem dikkate alınır hem de etkili olur.

Söylemin diyalektik bir süreç olup olmamasından daha da önemli olan şey, söylem alanlarının homojen olup olmamasıdır. McDonell'in ifade ettiği gibi, "söylemler sosyal pratik ve kurum türlerine göre konuşana ve muhatap alınana göre farklılaşır" (McDonell, 1989: 1).

2.1.1.Söylemin Özellikleri

- 1) Bir söylemin kurulması için diyalog şarttır; diyalog, yazar -okuyucu veya konuşan- işiten arasında anlamın üretimini izin veren bir süreçtir; ancak diyalog esnasında ortaya çıkan anlam, söylem için gerekli olmakla beraber, yeterli değildir. Sessizlik de bir diyalogdur. Esas olan anlam mubadelesidir (Sözen 1999:13)
- 2) Söylemler arasında söylemin doğası gereği bir mücadele ve hakimiyet kavgası vardır. İdeolojiler arasındaki çatışmalar esasında söylemsel çatışmalardır(Mills 1998:14).
- 3) Söylemin kontrol altında tutulması gücü içerir. Söylemin kontrol edilmesi ise , iktidarı getirir. Çünkü insanların hareketlerini zihinleri kontrol eder. Söylem ise insanların zihinlerini kontrol eder. Dolayısıyla insanların hareketlerini kontrol

eder(Van Dijk 1998:4). Söylemin oluşumunu ve dönüştürmesini kontrol eden bireyler sembolik elitler adını alır. (Van Dijk 1999:4).

- 4) Söylemlerin fonksiyonları bilgi, güç, iktidar, hakimiyet, otorite ve kontroldür ve bütün bunlar dilde varlık kazanır. Bilginin dildeki kullanımı, gücün dildeki kullanımı, ideolojinin dildeki kullanımı, birer dil eylemidir ve bunların fonksiyonelliği ancak bir söylem içinde anlamlı hâle gelir(Sözen 1999:14)
- 5) Söylem resim, çizim, el kol hareketleri, mimikler gibi sözlü olmayan ifade biçimleriyle de tezahür edebilir(Van Dijk 1999:2).
- 6) Dil pratikleri olarak söylemler, düzenlilikler, çelişkiler, kıskırtmalar, mücadeleler, baskı, açığa çıkma, özgürleşim, müzakere, uyum, çatışma, vs gibi birtakım sosyal durumlara; daha doğrusu sosyal bağlamlara ilişkindir. Söylem doğal olarak süre giden etkileşim ve iletişim ortamlarında mevcudiyeti kazanır. (Sözen 1999:14).
- 7) Söylem, bir başlangıç noktası bir nihai temel, bir sıfır noktası değildir; çünkü sıfır noktası ya da sıfır noktaları yoktur. Söylem, söylemi söylem yapan ilişkilerin var ettiği bir şeydir. Söylem bu ilişkilerin, bağlantıların kendileri de değildir; söylem bu ilişkilerden daima daha fazla bir şeydir(Sözen 1999:12).
- 8) Daha geçerli, daha tarafsız, daha objektif ya da evrensel söylemler yoktur; ancak daha güçlü söylemler vardır. Objektivite ya da evrensellik talebi bir güç ya da iktidar talebidir. Daha geçerli, daha objektif ve evrensel söylemler yoktur. Mutlak iktidar, mutlak söylemlerin iktidarındır. Evrensel söylem ise evrensel iktidar demektir(Sözen 1999:17).
- 9) Sosyal ilişkiler gibi söylemler de doğrudan ya da dolaylı bir şekilde diğer söylemlerden etkilenir. Bu söylemlerin sosyal ilişkilere dayalı olmasına değil, söylemler arasılığı işaret eder(Sözen 1999:24).

- 10) Söylemlerin kendi içsel organizasyonları ve kendi kuralları vardır. Mesela, kadınların odaya girmesi anında, erkeklerin ayağa kalkması eylemiyle inşa edilen sözsüz iletişim biçimi -akılcıymış gibi görünmese de- "cins söylemi" içinde anlamlıdır ve bu tür bir iletişim, içsel organizasyonunu ve kurallarını kendi içinde taşır(Sözen 1999:24).
- 11) Söylemler, hiçbir zaman ve hiçbir yerde tarafsız değildir; onlar sübjektivitenin birer ürünüdür; saf söylemler yoktur. Sosyal ilişkiler gibi söylemler de çok boyutlu ilişkiler hâlinde varolur(Mills 1998:16).

2.1.2.Söylem Analizinin Gelişimi

Söylem analizinin gelişimi, üç evre halinde ele alınabilir. Birinci evre, sosyoloji kaynaklı söylem analizleridir. Bu çalışmalar daha ziyade 1940'larda başlayan mikro-sosyolojik çalışmalardır. 1960'lı yıllarda yapılan sosyoloji kaynaklı - Garfinkel öncülüğündeki- etnometodolojik çalışmalarla ortaya çıkan konuşma analizleri, Goffman'ın benliğin sunumuyla ilgili çalışmaları, metin, hikaye, mit incelemeleri şeklindeki nitelik analizleri de bu çalışmalar arasındadır.

İkinci evre 70'li yıllara rastlar. Bu evrede, sosyolojideki eylem kavramı, linguistik kavramlar olan "anlatım" ve "konuşma yolları" ile genişletilebilir ve bunlar birer dil pratiği olarak sunulur. Söylem analizinin inter-disipliner bir alanda ele alınması bu yıllara rastlar ve bu evrede söylem analizi, doğrudan doğruya retorik bir uzantısı olarak görülür.

Üçüncü evre sayılabilecek olan 80'li yıllarda ise söylem analizi, Foucault'nun sosyal/söylem teorilerini göz önünde bulunduran meta-analitik boyuttaki söylem analizleridir. 90'lardan günümüze kadar gelen evrede ise eleştirel dil bilimcilerin ilgilerine mahzar olduğu üzere söylem analizi, refleksif bir analiz, yani "eleştirel söylem analizi" şekline dönüşmüştür. Eleştirel söylem analizi, retorik

kökenli, dil ve dilsel felsefedeki gelişmelerden etkilenen, hermeneutik metodolojinin sınırlarında çalışan bir sosyo-linguistik analizdir (Hekman 1999:102).

Söylem analizini diğer nitelik analizlerinden ayıran en önemli fark, onun meta-analiz (analizin-analizi) olması ve analizin refleksivite kavramıyla birlikte çalışmasıdır. Analiz refleksivite ile çalışır, çünkü 20. yüzyıl sonlarından itibaren kullanılmaya başlanan refleksivite kavramı, bir tür özeleştirici olup, analizi yapanların kendilerini de eleştirme sürecine yol açar.

2.1.3.Söylem Analizinin Özellikleri

Söylemin temelinde anlam mübadelesi yatar. Bu Anlam mübadelesi, sadece özne ya da metinlerden kurulu dünyaya değil, öznelerarası ya da metinlerarası bir dünyaya işaret eder. Öznelerarasılık ve metinlerarasılık, her zaman belirsizliklere maliktir; kurulan dünya şeffaf bir dünya değil, belirsiz ve her zaman açılmasına gereken bir dünyadır. Bu dünyanın kapıları ise disiplinler arası kurulacak köprüler vasıtasıyla yapılacak yorumlarla aralanabilir. (Sözen 1999:14)

Söylem analizi bu yorumlama gayretini temsil etmektedir. Burada, bir pratik olarak dil incelenir ve bilginin yapılanmış anlamlarına farklı yollarla ulaşma biçimleri gösterilir. Dilin fonksiyonlarını eylem ya da pratiğe dönüştüren; anlatım/ifade, beyanlardır. Farklı konuşma yollarıyla yapılan farklı gerçeklikler, söylem etkileri, politik ilişkiler, güç ilişkileri, bilgi ve ideoloji formları, kurumsal bağlantılar ve söylemleri kullananların oluşturduğu üzenliliklerle -ya da düzensizliklerle- ilgilenir. Söylem, bilgi, ideoloji ve güç ilişkilerini ortaya çıkaran bir bilgi formudur. Söylem konusundaki temel kabul dilin kendi içinde bir anlamı olmadığı, anlamların sosyal ve kurumsal pratiklerin somut formlarında yani bağlamlarında bulunacağıdır (Sözen 1999:92). Bağlam ise geleneksel olarak statik sosyolojik değişkenlerle tanımlanır (sınıf, cinsiyet, etniklik, yaş gibi). Zaman ve mekân, olayların yer aldığı kurum, yer, vs; bütün bunlar, toplum ve tarihteki

fonksiyonlarına doğru genişletilebilir. Bağlam seviyelerinin bütünlüğü bir sosyal pratik olarak söylemi analiz etmeye izin verir. (Sözen 1999:90)

Söylem analizi üç boyutludur; Metin boyutu, söylem pratiği boyutu ve sosyal pratik boyutu. Söylem olayı, herhangi bir söylem vuku bulmadan ortaya çıkmaz. Her tür söylem olayı (*discursive event*) metnin bir parçası, söylem pratiğinin ve sosyal pratiğin bir örneği olarak görülür. Bu şu demektir: Metin boyutunda söylem, hayata geçirilen bir pratik ve bir sosyal pratik örneğidir (Sözen 1999:36). Metin boyutu, metinlerin dil analizine, söylem pratiği boyutu, söylem anlayışındaki etkileşim gibi, metin üretim ve yorum süreçlerinin hangi söylem türlerine dayandığını ve bunların nasıl birleştiğini belirleyen, etkileşime dayanır. Sosyal pratik boyutta ise sosyal analizle ilgilenilir ve burada kurumsal ve organizasyonel yapıların etkileşimiyle söylem olaylarının nasıl şekil aldığına ilgi duyulur (Sözen 1999:37).

Demek ki, tek bir söylem analizi yoktur. Mills'e göre, üç tip söylem analizi/analizcisi vardır. Bunlar dilbilimindeki söylem analizcileri, sosyal psikologlar ve eleştirel dilbilimcilerdir. Dilbiliminde söylem analizcileri cümle seviyesinin altındaki öğelerle meşgul olurken, içsel bileşenler olarak özne, fiil, nesneler, vs'nin benzer yapıları ihtiva ettiği varsayımı üzerinde durur ve yazılı metinler ve konuşmaya dayalı anlatımlar içinde cümle seviyesinin altındaki yapıları ortaya koyarlar. Bu tür analizciler dili kullanım bağlamında analiz etmeye çalışırlar. Jonathan Potter ve Margaret Wetherell, Celia Kitzinger ve Sue Wilkinson gibi sosyal psikologlar konuşma ve özellikle müzakere yapılarına ilişkin analitik metodlar geliştirmişlerdir. Postyapısalcı teorilerle birleşen soru tiplerine bağlı olarak bilginin üretimi ve güç ilişkileri konularında yoğunlaşan sosyal psikologlar, cümle seviyesinin altındaki yapısal birimlerle ilgilenmişlerdir. İnterdisipliner bir yaklaşım olmasına rağmen, söyleme ilişkin somut incelemelerin yapıldığı alan; sosyoloji ile dilbiliminin ve sosyolinguistik ile söylemin kesiştiği alandır (Sözen 1999:86).

2.1.4.Söylem Analizinin Safhaları

Söylem analizi konusunda ayrıntılı çalışmalarda bulunan Van Dijk' e göre söylem analizinin temel kabulleri şunlardır.

1. Söylem analizi sosyal problemlerle ilgilenmektedir.
2. Toplumdaki güç ilişkileri tamamen söylemseldir.
3. Toplum ve kültür söylemi değil, söylem kültür ve toplumu şekillendirir.
4. Söylem ideolojik işleve sahiptir.
5. Söylem sosyal bir olgudur.(Dijk 1998:1).

Analizin nesnesi, sözlü, yazılı ve sözsüz metinlerdir. Metinler önemli birer sosyal eylem formlarıdır. Metinler, sosyal süreçlerin barometrelerine benzer ve sosyal değişimlerin göstergeleridir. (Sözen 1999:82).Dolayısıyla ilk yapılacak iş örnek seçimidir. Örnek seçimlerini müteakip kayıt ve belgelerin toplanmasına başlanır. Söylem analizi vasıtasıyla gerçekleştirilen araştırmanın en büyük avantajı da budur. Çünkü araştırma araştırmacının etkisi ya da yönlendirmesi dışındaki doğal kayıt ve belgelere dayalıdır. Bu belgeler gündelik konuşmalar, yazıya aktarılmalar, haber raporları, bilimsel yazılar, mektuplar, resmî belgeler; bütün bunlar araştırmacının üretmediği sosyal dokulardır.

“Son safha ise değerlendirme ve yorumlamadır. Değerlendirme, bilgi, yorum ve refleksiviteye bağlı bir şekilde yapılır. Araştırmacının metinlerin nasıl yorumlandığını ve kabul edildiğini ve sosyal etkilerinin neler olduğunu bilmeye ihtiyacı vardır. Dolayısıyla objektiviteden çok subjektiflik gerekir. Sübjektifliğin ölçüsü, bağlama yakınlıktır.

Sübjektiflik, temelde söylemi ortaya çıkaran koşulları göstermesi açısından gereklidir. Analizi yapan çıkar ilişkisi söyleminde "çatışma", "uzlaşma" ve "içselleştirme" gibi süreçlere vakıf olmalıdır(Sözen 1999:93). Buradaki yorumlama, bir metnin anlamını netleştirmeye dayalı filolojik bir sanat anlamına gelmez. Yapay anlamın maskesini düşürmek, gizlenen veya başka bir biçimde aktarılan anlamın üzerindeki örtüyü kaldırmaktır. (Sözen 1999:76)"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TÜRKİYE'DE SOL HAREKETLERİN GELİŞİMİ VE TKP/ML

3.1. Türkiye Komünist Partisinin Kuruluşu (10 Eylül 1920):

Sovyetler Birliğinin, diğer ülkelerde Moskova güdümlü Komünist partiler kurdurma taktiği gereği olarak, Türkiye'de de Türkiye Komünist Partisi (TKP) kurulmuştur. Haziran 1920'de parti programının birinci maddesinde "Bütün beşeriyete refah ve saadet temin edecek olan cihan inkılabının Türkiye 'de bir an evvel husulpezir olmasını temin ve sosyalizmi tesis için Türkiye'de bir Komünist yani Bolşevik Partisi teşekkül etmiştir " denilerek TKP (Türkiye Komünist Partisi) kurulmuş oldu(Tunçay 1991:252). TKP nin amacı, Kurtuluş Savaşında oldu bittiye getirip Türkiye'de sosyalist bir idare oluşturmaktır.

TKP nin kurucusu olan ve bu konuda en önemli çalışmaları yapan Mustafa Suphi 1883 yılında Trabzon iline bağlı Giresun kazasında doğmuş, babası birçok kamu hizmetlerinde bulunmuş Ali Rıza Bey, Annesi ise Samsun Sancağı Belediye Reisinin kızı Memnune Hanımdır. Mustafa SUPHI İstanbul Galatasaray Lisesi'nden mezun olduktan sonra Hukuk Fakültesini bitirmiş ve 1905 yılında Paris'e gönderilmiş. Paris'te de Siyasal Bilgiler Okulunu bitirmiştir(Sayılğan 1972:115). Fransa'da bulunduğu yıllarda Sosyalist akımların etkisinde kalmıştır. 1908 yılında yurda döndüğü zaman gazetelerde yazı yazmaya başlamış. 1914'te Sadrazam Mahmut Paşa' ya yapılan suikast ile ilgili İfnam Gazetesinde çıkan yazısı nedeni ile Sinop' a sürgün edilmiş ve 12 arkadaş ile birlikte Sinop'tan Kırım'a kaçmıştır(Tunçay 1991:335).

Stalin' den destek gören Mustafa Suphi ve Dr. Şefik Hüsnü tarafından İstanbul'da kurulan gizli TKP'nin dış bürosunu oluşturma gayretlerine girişmiştir. Bakü'de 10 Eylül 1920'de Şark Halkları Kongresinde alınan gizli bir karar gereği Mustafa Suphi nin başkanlığında Türkiye Komünist Partisi'nin I. Kongresi yapılarak illegal TKP tescil edilmiştir. Şark Halkları Kurultayı sırasında birde "Şark Gençlerinin

Kongresi" toplanmıştır ve TKP'nin birinci kongresinde Türkiye Komünist Gençler Birliği teşkilatı seçilmiştir. Dr. Şefik Hüsnü Değmer ile beraber İsmail Hakkı Türkiye Komünist Gizli Birliği (TKGB) temsilcisi olarak Bulgaristan Komünist Partisi Kongresine katılmıştır (Tunçay 1991:484).

TKP'nin 1. Kongresinin Bakü'de yapılmasından sonra komitenin (III. Enternasyonal 1919) ile varılan karar gereği olarak Mustafa Suphi ve arkadaşlarından oluşan 16 kişilik bir grup Anadolu'ya geldiler. Amaçları; ATATÜRK tarafından Anadolu'da başlatılan Kurtuluş Savaşının emperyalizmle mücadele olması bakımından, durumunu kısaca Atatürk'ün prensip ve düşüncelerini anlamaktır (Tunçay 1991:338).

Mustafa Suphi ve arkadaşlarını Kars'ta Genaral Ali Fuat (Cebesoy) karşılamış, buradan Erzurum'a geçen Mustafa Suphi ve arkadaşları Bolşevik propagandası yaptıkları konuşmaları sırasında Erzurum halkına Lenin' den selam getirdiği (Sayılğan 1972:149), Bolşevikliğin Türkiye için en uygun rejim olduğunu söyleyince halkın tepkisine almışlar, halk Mustafa Suphi ve arkadaşlarını linç etmek üzere hücum edince Kazım Karabekir' in aldığı tedbirlerle geri dönüp Trabzon'dan Rusya'ya geçmek için motorla açılmışlar, Yahya Kahya denilen şahıs ve arkadaşlarının başka bir motorla kendilerine yetişerek motorlarını batırması ile Mustafa Suphi ve arkadaşları öldürülmüştür. Sovyet Rusya Atatürk ile kurmak istediği dostluk politikasını bozmamak için bu olaya tepki göstermemiştir(Tunçay 1991:351) (Sayılğan 1972:151) .

Mustafa Suphi ve arkadaşlarının 28-29 Ocak 1921 yılında Karadeniz'de öldürülmelerinden sonra Türkiye dahilinde TKP'nin faaliyetlerini Dr.Şefik Hüsnü Değmer'in kontrolünde sürdürmüştür. Ş.Hüsnü TKP'nin illegal faaliyetlerinin yanı sıra legal dernek çalışmalarına da oldukça önem vererek sosyalist fikirlerin yayılmasına gayret gösteriyordu. Bu amaçla işgal kuvvetlerinin kapattığı Türkiye işçi ve Çiftçi Sosyalist Fırkasının paralelinde Türkiye İşçi Derneğini kurdu ve bunun yanında çeşitli adlar altında derneklerin kurulmasını sağlayarak TKP'nin legal yan kuruluşlarını artırmaya

yöneldi. Gençlik kesiminde illegal olarak da Türkiye Komünist Gençlik Birliğini (TKGB) kurmuştur. (Demirel 2001:90)

3.2. CUMHURİYET DÖNEMİNDE SOL FAALİYETLER

Yurdumuzda Aşırı Solun teşkilatlı olarak gelişmesi, Moskova destekli olarak başlamıştır. Ülkemizde ki ilk aktif solcu ise 1920’de ortaya çıkan Mustafa Suphi olmuştur. 1925 yılında çıkarılan Takrir-i Sükun Kanunu ile yasaklanan Aşırı Sol Faaliyetler 1946 yılına kadar uzanan 21 yıllık dönemde yer altında ve illegal çalışmalarla devam etmiştir(Balkanlı 1962:495).

Türkiye deki solun tarihinde 1927-28 “taklib-i hükümet”davasının bir takım özellikleri vardır. Bunlardan birincisi , hareketin o zamanki bütün belli başlı önderlerini kapsayışıdır. İkincisi ise bu davanın ondan önceki ve sonraki kalabalık davalardan farklı olarak açık duruşmalarla yapılmış olmasıdır(Tunçay 1992:42).

Bu dönemde çok partili döneme geçilmesiyle birlikte tekrar yeşermeye başlayan Aşırı Sol Akımlar ortaya çıkarılmış ve 1951 tevkifatı ile su yüzüne çıkmıştır. Daha sonra çıkarılan genel afla serbest kalan aşırı solcuların büyük bir bölümü yurtdışına kaçarak bulundukları ülkelerde merkezileşmişler ve ülkemiz aleyhindeki faaliyetlerini yurtdışından sürdürmüşlerdir.(Demirel 2001:38)

1930 yılında komünizm otoriter bir rejim meydana çıkarması, 1940 yıllarında Sovyetlerin Komünizm oturtmak nedeni ile Doğu Bloğu ülkelerinde giriştikleri katliamlar, komünistlere karşı daha etkili tedbirler alınmasını gerektirmiştir. II. Dünya Savaşının yarattığı boşluklardan yararlanarak komünizm yayılması 1950 yıllarındaki tutuklamaları getirmiştir. 1961 Anayasasının sağladığı geniş özgürlük ortamı, güvenlik kuvvetlerinin 27 Mayıs’tan sonra geçirdiği bazı değişiklikler ve iç düzenlemeleri, komünist ihtilalcilerin daha cüretkar faaliyete geçmelerini sağlamıştır. Legal ve illegal alanda bir çok paravan (Front) teşkilleri 1963 yılında aktif hale gelmişlerdir. 1965 yılında siyasi çekişmelerden yararlanmışlar, 1967

yılından itibaren etkin bir örgütlenme yoluna gitmişlerdir. 1968 yılında öğrenci olaylarını tırmandırmışlardır. 12 Mart 1971 döneminde ise faaliyetleri şiddet hareketlerine dönüştürmüştür. Bu dönemde çok sayıda tutuklama olmuştur. (Demirel 2001:689)

Üniversite ve yüksekokullarda 1960'lı yıllarda masum öğrenci istekleri şeklinde başlayan eylemler, bazı mihraklar tarafından asıl amaçları olan yıkıcı, bölücü ve bölgeciliğe dönüştürülmüştür. İşçi, köylü, gençlik, öğretmen ve esnaf kesiminde din ve mezhep ayrımı körüklenerek kamplaşmalar başlatılmıştır. Nato Üslerine saldırılar, toprak işgalleri, petrol boru hattı sabotajları şeklinde eylemlerle çöküşü hızlandırmak istemişlerdir. (Demirel 2001:41)

Türkiye'de 1960 hareketi yalnızca aşırı solun değil aşırı sağında gelişmesine zemin hazırlayan bir harekettir. Ancak 27 Mayıs sağa ya da sola özgün bir hareket değildir. 27 Mayısın getirdiği, demokratik bir anayasa ve hürriyetlerin kurumsallaşmasıdır. 1961 Anayasasının elverdiği ölçüde aşırı sağ ve aşırı sol faaliyetlerde gelişme göstermiştir.

12 Şubat 1961'de kurulan Türkiye İşçi Partisi(TİP) 1961 Milletvekili seçimlerine kadar bir varlık gösterememiştir. Ancak genel başkanlığa Mehmet Ali AYBAR'ın getirilmesi ile parti, parlamentoda temsilci elde edilmiştir(Sayılğan 1972:363).

1966-1967 dönemi TİP ve Türkiye Sosyalistleri içerisinde Milli Demokratik Devrim(MDD) - Sosyalist Devrim saflaşmalarının başladığı, tartışmalarının hızlandığı bir dönemdir. Bu tartışmalar ilk önce TİP te daha sonra Fikir Kulüpleri Federasyonun(FKF) da yaşanmıştır(Feyizoğlu 2000:80).

1967 yılı temmuz ayında İstanbul sekreterliği kurulan ve çalışmalara başlayan FKF, 3 Ocak 1967'de ANT, 17 Kasım 1967'de Türk Solu dergilerini çıkarmaya başlar.

TİP merkezine yakın olanlar ANT 'ta toplanır. Türk Solu dergisi de MDD görüşlerini savunmaktadır (Feyizoğlu 2000:81).

4-5 ocak 1969'da yapılan üçüncü FKF kurultayında FKF yönetimine MDD stratejisi egemen oldu. MDD de kendi içinde farklı gruplar bulundurmaktadır. Haziran 1969 tarihli yayınlanan Aydınlık Sosyalist Dergisi (ASD) yazı kurulunun (Gençlik Hareketleri ve Bazı Eğilimler) Temmuz 1969 tarihli sayısında yayınlanan Cengiz Çandar'ın "69 Haziranı Ve Devrimci Gençlik Hareketi" yazıları, aralarında Deniz Gezmişinde bulunduğu DÖB çevresindekilerin tepkisine yol açmıştır. Daha sonraları İbrahim Kaypakkaya ve DÖB arasında bu nedenle açıldı (Feyizoğlu 200:85)

MDD ci güçler esas kopmayı 1970 te yaşamıştır. Aydınlık Dergisinin Ocak 1970 ayı içerisinde Aydınlık Sosyalist Dergi ve Proleter Devrimci Aydınlık (PDA) olarak iki ayrı dergi olarak yayınlamasıyla, somut bir şekilde yaşayarak görür.

Münir Ramazan Aktolga ses getirecek eylemlerin önde gelenlerindendir. Mihri Belli ise orta yolcu bir çizgi izliyor ve esas olarak bu eğilimi destekliyordu. Ayrılık daha sonra Aydınlık içerisinde bir bölünmeye de yol açtı ve dergiyle hiç bağı kalmadığı halde Münir Aktolga sahiplik belgesine dayanarak Aydınlık'a el koymuştur. 1970 yılı ocak ayında artık iki Aydınlık dergisi vardı, Mahir Çayan , Mihri Belli, Münir Aktolga ve Atilla Sarp'ın içinde olduğu ASD, Doğu Perinçek ve arkadaşlarının çıkardığı PDA (Çalışlar 2003:61)

M. Ali Aybar'ın o sıralarda Zeki Baştımar'la ittifak halinde olması ve TKP stratejisini benimsemiş olması eski TKP'li Mihri Belli grubunun TİP'in eleştirisine sebep olmuştur. Eski TKP'liler yani Mihri Belli grubu o sıralarda yayınlanmakta olan sol yayınlardan **Yön Gazetesinde** (Sayılın 1972:384), sürekli olarak TİP'e hücum ediyorlardı. Bu durum fikir alanında geniş tartışmalara sebep oldu. Gerçek de bütün bunların sebebi TKP liderliğidir. Mihri Belli grubu Türk Solu dergisi çıkarttıkları için "Türk Solu" grubu adıyla anılıyordu. (Demirel 2001:61)

1960'tan sonra dünya Komünist Partileri arasında Moskova Tezi ve Pekin Tezi olmak üzere iki tez çatışma halinde idi. Dünyadaki bu gelişme Türk solu içerisinde de çatışma ve fikir ayrılıklarına neden oluyordu.

Türk Solu (Mihri BELLİ) Grubu : Gerek Moskova Tezi gerekse Pekin Tezinin ileri sürdüğü görüşlerin aslında ikisi birden dünyanın temel gelişmesi içindir. Türkiye açısından konu ele alındığında Türk Solu stratejisi, Milli Demokratik Devrim Stratejisidir. Türk Solu Gazetesinin ekinde 32 sayfa olarak yayınlanan MDD stratejisinin özü şu görüşleri içermektedir. **Türkiye'de devrim stratejisi iki aşamalıdır.** Bugün devrimci güçlerin önündeki sorun Milli Demokratik Devrim (MDD)dir. Yani ülke öncelikle ekonomik politik ve askeri yönden bağımsız olmalıdır. Öncelikle bunun mücadelesi verilmelidir. MDD gerçekleşikten sonra ülkede sosyalist devrim gerçekleştirilebilir (Sayılğan 1972:459).

TİP' in Stratejisi : 21 Ağustos 1968'de Varşova Paktı üyesi olan Çekoslovakya'nın Sovyet Rusya tarafından işgali olayına kadar Moskova tezini; yani Sosyalist Devrim Stratejisini kabul eden ve ; Türkiye hali hazır Türk Solu grubun iddia ettiği MDD denilen aşamayı tamamlamış durumdadır. Ülkemizde sosyalist devrimin öncülüğünü yapabilecek hacimde işçi sınıfı vardır. Emekçi-Aydın işbirliği ile devrim doğrudan gerçekleştirilebilir. Ülkenin meselesi budur. Dolayısıyla Moskova'nın tezi doğrudur şeklinde stratejiyi benimseyen TİP ve onun Genel başkanı M. Ali Aybar Çekoslovakya'nın işgali olayına çok büyük bir tepki göstermiş, açıklamalarında Sovyet Rusya'ya ve hatta Bolşevik ihtilaline sözlü saldırılarda bulunarak "Güler yüzlü Sosyalizm" (Türkiye'ye özgü özel bir sosyalizm) tezini ortaya atmış ilk tepkiyi de yine Mihri Belli'den almıştır. Özellikle doğu illerinde yaptıkları çalışmalar neticesinde Kürtçülüğü de destekleyen M. Ali Aybar 'ın bu hareketi Marksistler arasında "Sol Sapma" olarak değerlendirilmiştir.(Gürsel 1977:94)

3.3. Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist (TKP/ML)

3.3.1. Kuruluş ve Tarihçesi :

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist örgütünün kökeni, Devrimci Gençlik Demekleri Federasyonu (DEV-GENÇ) içerisinde beliren fikir ayrılıkları sonucu 1970 yılında Federasyondan ayrılarak Maoist çizgi izleyen ve Proleter Devrimci Aydınlık'çılar olarak anılan Doğu PERİNÇEK grubunca yasadışı olarak kurulan Türkiye ihtilalci İşçi Köylü Partisi (TİİKP)'ne dayanır. (Demirel 2001:157)

17-18 Ekim 1970 tarihinde yapılan "Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu" kurultayında Ertuğrul KÜRKCÜ'nün genel başkanlığa seçilmesinden sonra "Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi"nin temeli atılmıştır. Önemli eylemler yapan THKP/C örgütü 30 Mart 1972 tarihinde meydana gelen **Kızıldere Olayında** sonra Mahir Çayan, Saffet Alp gibi lider kadrolarını kaybedince dağılmıştır. 1974 Genel Affı sonrasında dışarıda kalan sempatizanları da yanlarına alarak yeni örgütlenmelere gitmişlerdir. (Demirel 2001:202),(Mumcu 1996:13)

DEV-GENÇ' den ayrılan Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan ve arkadaşlarının büyük çoğunluğunu kandırılmış bir kısım üniversiteli gençler ile teşkil ettiği arkadaş grubu ile 1968'de dar bir örgütlenme olan **Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu** (THKO)'nun temellerini attılar. (Sayılğan 1972:505)

Şekillendiği dönemde belirli bir ideolojik görüşü yoktu, daha çok Latin Amerika'daki gerillacılık hareketlerinden esinlenerek silahlı propagandayı savunuyorlardı. Bu amaçla, bir dönem Filistin'de eğitim gören militanlar yurda dönüşlerinde yakalanmışlardır. "**Devrimci Öğrenci Birliği**" içerisinde yer alan silahlı militan kadrosunun bu örgüte katılmalarıyla örgüt tekrar güçlenmiştir. Partisiz devrim olacağını, Türkiye'de devrimin şartlarının bulunduğunu, tek eksikliğin silahlı mücadele olduğunu savunan örgüt, Mart 1971 ayında önemli silahlı militanlarının yakalanmasıyla çöktürülmüştür. Daha sonra, Marksist-Leninist bir çizgi takip ederek

devrimin ancak illegal bir partinin önderliğinde başarılabileceği konusunda fikir birliğine varan bazı militanlar ile Ocak 1971'de ilk Merkez Komiteyi teşkil etmişler ve "Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi" (TİİKP)'ni kurmuşlardır. (Demirel 2001:62)

TİİKP içerisinde İbrahim KAYPAKKAYA tarafından yürütülen muhalefet hareketi 7-8 Şubat 1972 tarihinde yapılan "Doğu Anadolu Bölge Komitesi" toplantısı ile ayrılarak **Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist** isimli örgüt oluşturulmuştur. Güneydoğu Anadolu Bölgesinde faaliyet gösteren örgüt, 1973 yılında Güvenlik Güçleri tarafından gerçekleştirilen operasyonlarla çökertilince lider kadrosunu kaybetmiş, daha sonra toparlanarak 1976 yılında tekrar örgütlenmeye gitmiştir. (Demirel 2001:64)

Türkiye Komünist Partisi (TKP)

Türkiye Halk Kurtuluş Partisi/Cephesi (THKP/C)

Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO)

Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi (TİİKP)

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist (TKP/ML)

Adlı illegal örgütler, günümüzdeki Aşırı Sol Örgütlerin temelini teşkil ettikleri anlaşılmakta, bu örgütler Aşırı Sol literatürde beşli odak olarak da tanımlanmaktadırlar.

DEV-GENÇ içerisindeki ayrılıktan hemen sonra, Doğu PERİNÇEK ve Ömer ÖZERTURGUT'un liderliğindeki grup, derhal bir parti örgütlenmesine gidilmesi gerektiğini belirterek bu yönde çalışma başlattılar.

Ancak, parti kurma çalışmaları PDA cılar grubu içerisinde de görüş ayrılıklarının çıkmasına neden olmuştur. Şahin ALPAY ile Halil BERKTAY'ın başını çektiği grup, oluşturulacak partinin yalnızca aydınlara hitap edeceği gerekçesini ileri sürerek, bu duruma karşı çıkmışlardır. Yine PDA bünyesinde faaliyet yürüten İbrahim KAYPAKKAYA, Gün ZİLELİ, ve Oral ÇALIŞLAR grubu ise, şehirlerde parti kurulamayacağını bunun için köylük bölgelerdeki mücadeleyi olgunlaştırdıktan sonra bu harekete dayanarak partinin inşa edilebileceğini ileri sürmüşlerdir.(Feyizoğlu 2000:92)

Bu tartışmalar devam ederken, Doğu PERİNÇEK liderliğindeki grup 21 Mayıs 1969 yılında ilk merkez Komiteyi teşkil ederek yasadışı olarak TİİKP'i oluşturmuşlar ve Şafak isimli bir gazete yayınlamaya başlamışlardır.(Feyizoğlu 2000:156)

1971 yılında yapılan "Sosyalist Kurultay'da TİİKP'ni eleştirmesine rağmen, parti içerisinde kalarak, TİİKP'nin Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölge sorumluluğuna getirilen İbrahim KAYPAKKAYA, ülkede silahlı faaliyetlerin hemen başlatılmasını, özellikle Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesinde silahlı mücadele şartlarının varolduğunu belirterek, TİİKP yönetimini revizyonistlikle suçlamıştır. İbrahim KAYPAKKAYA ve çevresi bundan sonra TİİKP'nin yönetimini "Şafak Revizyonistleri" olarak adlandırmaya başlamışlardır. (Demirel 2001:63)

TİİKP yönetimi ile İbrahim KAYPAKKAYA grubu arasındaki ayrılık, KAYPAKKAYA tarafından kaleme alınan (11) ilkenin parti yönetimince kabul edilmemesi üzerine somut bir durum almıştır. Daha sonra oluşturulacak yasadışı örgütün genel stratejisini belirleyen ve halen de TKP/ML DABK(Doğu Anadolu Bölge Komitesi) grubu tarafından değişmez kabul edilen bu ilkelerdendir. (Feyizoğlu 2000:244)

Bu ilkelerin TİİKP içerisinde kabul görmemesi üzerine İbrahim KAYPAKKAYA, etrafında topladığı militanlarla Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesinde yeni bir örgütlenme başlatmıştır.

Nisan 1971 yılından itibaren TİİKP' ne karşı başlatılan muhalif hareket Şubat 1972 tarihinde TİİKP yönetimine yazılan ve "Şubat-DABK Kararı" olarak bilinen bildiriyle ayrılığa dönüşmüştür. (Feyizoğlu 2000:267)

TİİKP'ne yönelik bu eleştirilerin Doğu ve Güneydoğu Anadolu'daki örgüt mensupları arasında kabul görmesi üzerine İbrahim KAYPAKKAYA; Malatya, Tunceli, Siverek ve Diyarbakır'da yeni bir kadrolaşma hareketi başlatarak "**Koordinasyon Komitesi**" adıyla bir oluşuma gitmiştir. Bu oluşum kendisini TKP-ML olarak adlandırmıştır. Aynı zamanda örgü-silahlı faaliyetlerini yürütmek amacıyla **TİKKO (Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Örgütü)** adıyla silahlı bir birim oluşturulmuştur. (Feyizoğlu 2000:267)

TKP/ML'in stratejisini ve yapısını, İbrahim KAYPAKKAYA'nın yine bu dönemde ortaya koyduğu tezler belirlemiş, KAYPAKKAYA'nın görüşleri daha sonra "**Seçme Yazılar**" adlı bir kitapta toplanmıştır (Kaypakkaya 1993:13).

İbrahim KAYPAKKAYA bu tezlerde özet olarak, "Çin devrimini ve Mao'nun fikirlerini" benimsemektedir. Türkiye'de de Çin devriminde olduğu gibi köylü sınıfına dayanarak bir mücadele verilebileceğine, Türkiye'nin hala yarı sömürge ve yarı feodal bir ülke olduğunu savunmaktadır. Uzun süreli bir Halk Savaşı Stratejisi çerçevesinde köylük bölgelerde süreli bir ajitasyon-propaganda ve örgütsel faaliyetten sonra, silahlı mücadeleye girişileceğini ileri sürmüştür. (Kaypakkaya 1993:13)

TKP/ML'ye yönelik olarak, Tunceli ilinde 24 Ocak 1973 tarihinde Güvenlik Güçlerince gerçekleştirilen operasyonlar sonucu, örgütün üst düzey militanlarından Ali Haydar YILDIZ ölü olarak ele geçirilmiştir. Aynı operasyonda yaralı olarak kaçan İbrahim KAYPAKKAYA ise bir süre sonra Tunceli'de yaralı olarak yakalanmış, tutuklu bulunduğu Diyarbakır Cezaevinde 17 Mayıs 1973 tarihinde intihar etmiştir. İbrahim KAYPAKKAYA'nın ölmesi ve bir çok üst düzey yöneticinin yakalanmasının sonra TKP/ML kısa süreli bir durgunluk dönemine girmiştir. (Feyizoğlu 2000:324)

Ancak, 1974 yılında çıkartılan 1803 sayılı Af Kanunundan yararlanarak serbest kalan örgütün üst düzey militanları, TKP/ML'i yeniden canlandırmak amacıyla TKP/ML Koordinasyon Komitesini oluşturmuştur.

Koordinasyon Komitesi içerisinde çoğunluğu ele geçiren Garbis ALTINOĞLU ve arkadaşları, 1975' tarihinden itibaren TKP/ML'in benimsediği Halk Savaşı Stratejisi teorisinden uzaklaşma sürecine girerek Türkiye'nin yarı feodal değil aksine kapitalist bir ülke, TKP/ML'in ise bir parti değil bir hareket olduğu görüşünü savunmaya başlamışlardır. Bu dönemde Koordinasyon Komitesi içinde çıkan tartışmalar, İbrahim KAYPAKKAYA'nın görüşlerinin doğru olduğunu ve gerilla mücadelesinin başlatılmasını savunan İstanbul grubunun Komiteden ayrılmasıyla sonuçlanmıştır. 1976 yılında bu grup, Ankara ve İzmir'den de katılımlar sonucu taraftar sayısını çoğaltmış, **Halkın Gücü** ve **Partizan** isimli gazeteleri yayınlamak görüşlerini açıklamaya başlamıştır. Koordinasyon Komitesinden kopan bu grup daha sonra **TKP/ML-PARTİZAN** adıyla tanınmıştır. (Demirel 2001:185)

TKP/ML'in bir parti değil hareket olduğunu savunan Garbis ALTINOĞLU ve arkadaşları ise **Halkın Birliği** isimli gazeteyi çıkartarak görüşlerini açıklamıştır. Daha sonra bu grup **TKP/ML-Devrimci Halkın Birliği** adıyla faaliyetlerini sürdürmüştür. Anılan örgüt günümüzde ise TKP/ML Hareketi olarak tanınmaktadır.(Demirel 2001:186)

TKP/ML ayrıldıktan hemen sonra yeniden silahlı faaliyetlere başlamıştır. Örgüt, ülke çapında Bölge Komitelerinin oluşturulması ve 1 inci Merkez Komite üyelerinin seçilmesi amacıyla konferans yapılmasını kararlaştırmıştır. Konferansın hazırlanması ve konferansa örgütün yönetimi için bir Örgütlenme Komitesi (ÖK) oluşturulmuştur.

Bu dönemde (1976-1978) şehirlerdeki eylemlerinde bir artış görülen TKP/ML örgü-yönelik olarak Güvenlik Güçlerinin gerçekleştirdiği operasyonlar sonucu, örgüte önemli darbeler vurulmuştur.

Örgüt merkezi bir önderlik oluşturmak amacıyla I inci Konferansını Şubat 1978 tarihinde Ankara Kavaklıdere'de yapmıştır. Yine bu konferansta İbrahim KAYPAKKAYA'nın ilkeleri olan (11) ilke onaylanarak kırsal alanda silahlı faaliyetlerin başlatılması kararı alınmış ve bölge komiteleri oluşturulmuştur.

12 Eylül 1980 Harekatından sonra gerçekleştirilen operasyonlar sonrası tüm yasadışı örgütlerde olduğu gibi TKP/ML örgütünde de büyük bir çözülme ve yıkım yaşanmıştır. Çok az sayıda TIKKO militanı ise Tunceli kırsal alanına çekilerek varlığını muhafaza etmiştir. (Feyizoğlu 2000:162)

Örgüt 1981 yılında Tunceli ili Hozat ilçesi Kurukaymak Köyünde II nci konferansını yapmıştır. Bu konferansta tekrar gerilla birliklerinin örgütlenmesi ve gerilla faaliyetlerinin başlatılması karara bağlanmıştır.

Daha önce gerilla savaşının başlatılması konusunda ayrılık sürecine giren ve yurtdışı örgütlenmesini kontrollerine alan ve Mao'nun komünist bir önder olduğu kararına karşı çıkan Geçici Koordinasyon Komitesi (GKK) grubu, II nci Konferansta TKP/ML'den tasfiye edilmiştir. Anılan grup bilahare Almanya merkezli olmak üzere Bolşevik Partizan adıyla bir örgütlenmeye gitmiş olup, bu grubun günümüzde sadece yurtdışında faaliyetleri bulunmaktadır. (Feyizoğlu 2000:164)

Konferans sonrası yeni bir ivme kazanan TKP/ML'e karşı gerçekleştirilen operasyonlarda, örgütün genel sekreteri Süleyman CİHAN 1981 yılında yakalanmış ve örgütte yeniden bir çözülme süreci başlamıştır.

Örgütün 1981 yılında yapılan operasyonlarda üst üste aldığı darbeler sonucu bünyesinde ideolojik temelde olan tartışmalar yeniden su yüzüne çıkmıştır. Bu tartışmalar taktik-taarruz, taktik savunma, silahlı mücadele, barışçıl mücadele, şehir faaliyeti, kır faaliyeti konularının önceliği hususunda yoğunlaşmış ve örgüt uzun süre eylemsizliğe itilmiştir (Demirel 2001:163).

3.3.2.TKP/ML'in İki Gruba Bölünmesi :

Merkez Komitesi Türkiye'nin, özellikle de Tunceli bölgesinin güvenli olmayacağından bahisle III ncü Konferansın yurtdışında düzenlenmesi gerektiğini ileri sürmüştür. DABK üyeleri ise, mücadelenin yerinde verilmesi gerektiğini, yurtdışında Konferans düzenlemenin mücadele kaçkınlığı olacağını iddia etmişlerdir. DABK'ın bu tepkisi üzerine, örgüt yönetimi III ncü Konferansın Tunceli'de yapılmasını kabul etmiştir. (Demirel 2001:179)

Konferansın başlamasına üç gün kala, 22 Kasım 1986 tarihinde Tunceli ili Ovacık ilçesi Yakatarla köyünün Hürmük Mezrasında Güvenlik Güçleri tarafından gerçekleştirilen operasyonlar neticesi (7)'si konferans delegesi, (9) örgüt mensubu ölü olarak ele geçirilerek örgüte ağır bir darbe daha vurulmuştur. TKP/ML örgütü bu operasyonu tarihinin en ; yenilgisi olarak kabul etmektedir. (Demirel 2001:164)

Bu operasyon sonrası, II nci Merkez Komitesi tarafından III ncü Konferansın yurtdışında yapılması kararı alınmıştır. DABK grubu ise, II nci Merkez Komite önderliğinde konferansa gitmenin doğru bir yöntem olmayacağını, çünkü II nci Merkez Komite'nin iflah olmaz bir sistemleşmiş sağ oportünist bir çizgiye sahip olduğunu ileri sürerek, bir Konferans Örgütlenme Komitesi (KÖK) oluşturulması teklifini getirmiştir. Buna göre KÖK bünyesinde seçime gidilerek önderlik oluşacak, bu önderlik örgütü konferansa götürecektir.

Ancak bir süre sonra DABK bir özeleştirisi yaparak KÖK 'nin örgütü daha da geriye götürüp bunalımı artıracığı, önderlik sorununun uzun vadeli bir sorun olduğunu ileri sürerek konferansa gidilmesini kabul etmiştir.

Konferans hazırlıkları sürerken, bütün gelişmelere muhalefet eden DABK içerisindeki bir grup, konferansı tanımayacaklarını, konferansa gitmenin Merkez Komitenin (sağ) oportünist çizgisiyle uzlaşma olacağını ileri sürerek kırsalda silahlı faaliyet gösteren kadroları da arkalarına almıştır. Bu görüş DABK içerisinde hakim

olmuştur. Konferansa gidecek olan delegelerin de bu muhalif gruba katılmasıyla DABK konferansa gitmekten vazgeçmiş, **1987 Eylül ayında Tunceli kırsalında Olağanüstü Bölge Konferansı** düzenlemiştir. Bu konferansta DABK grubu TKP/ML yönetimini reddederek yeni bir örgüt oluşturma sürecini başlatmıştır. (Demirel 2001:180)

DABK'ni konferansa katılmaya ikna edemeyen TKP/ML yönetimi ise; 1987 Ekim ayında 1987'de Yunanistan'ın başkenti Atina'daki Lavrion Mülteci Kampı'nda III ncü Konferansını gerçekleştirmiştir. (Demirel 2001:180)

DABK; III ncü Konferansta alınan kararların İbrahim KAYPAKKAYA'nın 11 ilkesine ters düştüğünü, III ncü Merkez Komitenin de örgütü hareketsizliğe ve hantallığa iten sağ oportünist çizgiyi izlediğini, parti gelirlerinin amaç dışı kullandığını, örgüt gövdesini kırsala kaydırmaktan çekindiğini, şehirlerdeki örgütlenmeye kırsala nazaran daha fazla ağırlık verildiğini, Tunceli bölgesindeki militanların iradesinin III ncü Konferansta temsil edilmediğini ileri sürerek Merkez Komiteyi tanımadığını açıklamıştır.

Bu gelişmelerden sonra Yunanistan'da III ncü konferansını yapan grup **TKP/ML-Konferansçılar (Merkezciler)**, Doğu Anadolu'da faaliyet gösteren grup ise **TKP/ML-DABK** olarak örgütsel faaliyetlerine devam etmişlerdir.

DABK grubu 1989 yılında III ncü konferansını yapmış ve bu konferans sonunda Merkez Komite'ye bağlı olarak Yurtdışı Bürosu, Batı Anadolu Bölge Komitesi (BABK), Doğu Anadolu Bölge Komitesi (DABK) ve TIKKO örgütlenmelerini oluşturmuştur. (Demirel 2001:179)

Meydana gelen bölünmeden sonra TKP/ML-DABK merkezi yayın organı olarak **İşçi Köylü Kurtuluşu** (Demirel 2001:733) ve Doğu Anadolu Bölgesine yönelik **Denge Partizan** (Demirel 2001:730) isimli yayın organlarını yayınlarken, TKP/ML-Konferansçılar da aynı yayınlarla birlikte örgütün bölünmeden önceki bütün

yayınlarını ve 1990 yılından itibaren de gençlik kesimine yönelik olarak da **Partizan Gençlik** (Demirel 2001:730) isimli yasadışı gazeteleri yayınlamaya başlamıştır. Yasal alanda ise **TKP/ML-DABK Halk Demokrasisi**, **TKP/ML-Konferansçılar** ise **Yeni Demokrasi** gazetelerini yayınlamışlardır. (Demirel 2001:738)

TKP/ML-Konferansçılar, Doğu Anadolu Bölgesi kırsal alanındaki silahlı TIKKO elemanlarının TKP/ML DABK bünyesinde kalması üzerine, Doğu Anadolu'da kendisine bağlı Kürdistan Bölge Komitesi (KBK) oluşturarak, Tunceli, Elazığ ve Bingöl illerinde örgüt tabanını yeniden ele geçirmek için silahlı faaliyetlere başlamıştır.

Uzun süre birbirinden ayrı çalışan her iki grubun Merkez Komitesi üyelerinin 24 Nisan 1992 tarihinde aldıkları bir kararla; görüş ayrılıklarının birlik için engel teşkil etmediği ve bütün problemlerin yapılacak bir olağanüstü konferansta çözüme kavuşturulacağını belirterek, birleşme yönünde ilk adım atılmıştır.

Merkez Komitelerinin bu müşterek toplantısında olağanüstü konferansa kadar; her iki grubun Merkez Komitesi üyeleri arasından seçilen siyasi büronun örgütü yönetmesi ve örgütün TKP/ML-GBMK (Geçici Birleşik Merkez Komitesi) adıyla faaliyet göstermesi, DABK yerine KBK isminin kullanılması, komutanlıklarının ise **TIKKO Genel Komutanlığı** adı altında birleştirilmesi kararlaştırılmıştır. (Demirel 2001:179)

Ancak grupların üst yönetimlerinde sağlanan bu birleşme, örgütün diğer birimlerinde temkinle ve şüphesiz karşılanmıştır. Özellikle yurtdışındaki DABK ve Konferansçılar grupları arasında birleşme tam olarak gerçekleştirilememiştir. Örgüt, olağanüstü parti konferansını 18 Mayıs-20 Haziran 1993 tarihleri arasında, Tunceli ili Ovacık Munzur Dağı bölgesinde gerçekleştirmiş ve yeniden TKP/ML adını almıştır.

Bu Konferansta;

- (a) TIKKO Militanlarının yeni alanlara açılarak, silahlı saldırı eylemlerini yoğunlaştırması,
- (b) En küçük hücrelerin dahi silahlı mücadele doğrultusunda yönlendirilmesi
- (c) Metropollerdeki işçi sınıfının örgüte kazandırılması için bu yöndeki örgütlenme çalışmalarının hızlandırılması,
- (d) Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin etme hakkının savunulması
- (e) Kürdistan Bölge Komitesi (KBK) adının değiştirilerek, yerine tekrar Doğu Anadolu Bölge Komitesi (DABK)'nin kullanılması,
- (f) TIKKO ile ilgili ilk kez yeni bir tüzük kabul edilerek, silahlı mücadelede daha esnek olunması,
- (g) Maddi sıkıntıların giderilebilmesi için değişik adlar altında bağış kampanyalarının düzenlenmesi,
- (h) Örgüt üyelerinden alınan aidatların düzenli bir şekilde toplanması,
- (i) Gasp-Soygun türü eylemlerin gerçekleşmesi için gerekli istihbaratın yapılması
- (j) Yayın sorununun giderilebilmesi için her alt komitede basın hücrelerinin oluşturulması kararları alınmıştır.

TKP/ML örgütünde; askeri kanatta çoğunluğu elinde bulunduran DABK kanadı ile, Merkez Komite'de çoğunluğu elinde tutan "Konferansçı" kanat arasında Nisan

1994 tarihinde bir bölünme yaşanmıştır. (Demirel 2001:180) DABK kanadı yayınladığı bir bildiride Konferansçı kanadı partiden habersiz eroin kaçakçılığı yapmak, grupçuluk yapmak, hizipçi faaliyette bulunmak parti disiplinini ihlal etmek, parti surlarını ifşa etmekle suçlamıştır.

Bölünmeden sonra örgütün (140-150) kişilik grubu DABK kanadında, (40-50) kişilik militan grubu da Konferansçı kanatta yer almıştır.

Bölünmeden sonra DABK grubu çoğunluğu elinde bulundurduğu MK'sini toplantıya çağırarak, (9) MK üyesinin katılımıyla 15-16 Mayıs 1994 tarihleri arasında MK toplantısını yapmıştır.

Bu toplantıda;

(a) Uyuşturucu ticareti yapmakla suçlanan ve örgütten tasfiye edilen Konferansçılar kanadına mensup Merkez Komitesi üyelerinin ve örgüt mensuplarının cezalandırılması,

(b) Bir numaralı gerilla bölgesi olarak adlandırılan Tunceli ve çevre sinde silahlı faaliyetlerin yoğunlaştırılması,

(c) Şehirlerde ve yurtdışında çekirdek bir kadro bırakılarak diğer örgüt mensuplarının kırsal alana aktarılması,

(d) Şehirlerde geriye kalan kadroların özellikle sanayi kesimindeki faaliyetlere kaydırılması, yaygın değil yoğun örgütlenmeye gidilmesi,

(e) Şehirlerde bugünkü esas görevin silahlı eylemler düzenlemek ve güçlenmek olduğu, örgütlenmenin silahlı mücadele seyri içerisinde sağlanması,

(f) Amed Bölgesi olarak adlandırılan Diyarbakır ve çevresinde silahlı faaliyetlerin başlatılması için bir TİKKO birliğinin gönderilmesi,

(g) Amed yöresinde faaliyet gösterecek bu gruba ABK (Alt Bölge Komutanlığı) düzeyinde atama yapılması ve ABK'nın Dersim Bölge Komutanlığına bağlı üç numaralı ABK olarak faaliyet yürütmesi,

(h) Yayın faaliyetlerinin en kısa sürede düzene konulması, gerekli alt-yapının oluşturulması,

(i) Merkez Komitesinin sayısal açıdan kritik bir noktada olması (15 üyeden 9 üye kalmıştır) ve örgütün içinde bulunduğu olağanüstü durumdan dolayı kongrenin bir yıl öne (1995) alınması,

(j) Diğer örgütler tarafından (özellikle PKK) örgüte ve taraftarlarına saldırı olması halinde sessiz kalınmaması, aynı yöntemle karşılık verilmesi,

(k) Marmara Bölgesinde askeri yapılanmanın oluşturulması, bu amaçla yapılacak çalışmalar için yüklü miktarda kaynak ayrılması,

(l) Daha önce faaliyetlerini İstanbul merkezli olarak yürüten Marmara Bölge Komitesinin İstanbul dışına kaydırılması ve silahlı faaliyetlerin çevre illerde (Kocaeli, Sakarya, Bursa) yoğunlaştırılması ve bu yönde istihbaratlara ağırlık verilmesi şeklinde kararlar alınmıştır.

Bölünmeden sonra örgütün yasal yayın organlarını ve gençlik birimi olan Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliği (TMLGB)'ni elinde tutmayı başaran Konferanşçı kanadın kırsal alanda azınlıkta kalmakla birlikte batı illerimizde daha güçlü olduğu görülmektedir.

Yine aynı konferansta örgütün yapısında da önemli bazı değişiklikler gerçekleştirilmiştir. Kürdistan Bölge Komitesi (KBK) ve Batı Anadolu Bölge Komitesi (BABK) olmak üzere iki bölge komitesi ile örgütsel faaliyetleri yürüten TKP/ML, bunun yetersiz olduğunu belirterek ülke genelinde Örgütlenme Bürosuna bağlı olarak Marmara Bölge Komitesi, Karadeniz Bölge Komitesi, Dersim Bölge Komitesi ve Amed Bölge Komitesi olmak üzere dört bölge Komitesini oluşturmuştur. (Demirel 2001:179)

1995 yılına girildiğinde dikkate değer bir gelişme de, her iki kanadın örgütün silahları ve parasının paylaşımı konusunda ciddi tartışmalara girmiş olmasıdır. Yurt dışından Tunceli kırsalındaki DABK grubuna aktarılması düşünülen önemli miktarda paranın Konferansçı kanadın eline geçmesi ardından yine bu kanat tarafından bölünmeden önce alınan ahlara yurtdışında el konulması iki grup arasındaki tartışmaları daha da arttırmıştır

1995 yılı Şubat ayı sonlarında PKK Terör Örgütü Dersim Eyaleti ERNK Komitesi tarafından TKP/ML-DABK kanadına gönderilen bildiride, geçmişte yaşanan bazı olumsuzlukların unutulmak güç birliğine gidilmesi, silah, mühimmat alış-verişi, barınma, çeşitli kanalların ortak kullanılması ve güvenlik güçlerine karşı ortak eylemlere gidilmesi yönünde çağrı yapılmıştır.

TKP/ML bu bildiriye karşılık yaptığı açıklamada; PKK ile arasında ideolojik ayrılıkların bulunduğunu, bu nedenle bilinçlendirme ve propaganda da serbestlik, eylemde ise birlik konusuna sıcak baktığını ifade etmiştir. Ayrıca TKP/ML; PKK terör örgütünü dost ve müttefik bir örgüt olarak nitelendirmiş, ancak bu örgütün geçmişteki bir çok uygulamasının yanlış olduğunu belirterek bu yanlışların (zorla adam kaçırma, öğretmenlere ve okullara yönelik saldırılar, zorla para toplama, yardım etmeyenlerin cezalandırılması vb.) düzeltilmesi halinde her iki örgütün ortak faaliyetlere gitmesinin kolaylaşacağını açıklamıştır. (Demirel 2001:170)

Ancak, her iki örgütün geçmiş dönemdeki uygulamaları ve son yayınladıkları bildirilerdeki ifadeleri değerlendirildiğinde, TKP/ML ve PKK'nın aralarında varolan

anlaşmazlıkları kısa vadede gideremedikleri, bu nedenle çağrının neticesiz kaldığı görülmüştür. TKP/ML-DABK'nın bu dönem içinde toplam kırsaldaki militan sayısının (80-90) kişi olduğu görülmektedir.

TKP/ML-DABK; 31 Ocak 1996 tarihinden itibaren, örgüt içerisinde cereyan eden bazı tartışmalara son vermek, yeni hedefler belirlemek amacıyla Tunceli ili Ovacık kırsalında kongre sürecini başlatmıştır.

Ancak, bazı örgüt üyelerinin kongreyi meşru görmeyerek Tunceli kırsalına gelmemesi, örgüt içindeki tartışmaların devam etmesi ve bir yandan da Güvenlik Güçlerince gerçekleştirilen operasyonların baskısı, dağınık grupların bir araya gelememesi gibi nedenlerle örgüt, kongreyi Şubat 1996 ayı içerisinde daha az katılımı ile gerçekleşmesi mümkün olan konferansa dönüştürmüştür. (Demirel 2001:176)

Örgüt konferansta, öncelikle Güvenlik Kuvvetleriyle işbirliği içinde olanların tespiti ve cezalandırılması, güvenilir kadrolar ile yeni bir yapının kurulması ve 1997 yılı sonlarında kongrenin yapılması şeklinde üç aşamalı bir süreç belirlemiştir. Bu doğrultuda batı illerinde, özellikle İstanbul ilinde Güvenlik Güçleri ile işbirliği içinde olanların tespiti ve cezalandırılması amacıyla **Şehir Askeri Komitesi** oluşturulmuştur.

Konferans sürecinde yapılan seçimler sonucu, 1996 yılı sonlarında Munzur Dağlarında yapılması planlanan örgüt kongresine kadar; Örgüt Liderliğine (Siyasi Büro Sekreterliğince); tarafsız konumda olan ve Almanya'dan gelen **Savaş (Kod) Cüneyt KAHRAMAN** seçilmiştir.

Konferans esnasında meydana gelen olaylardan sonra örgüt mensuplarından çoğu örgütten ayrılmak istemiştir. Grup Komutanları tarafından ayrılmak isteyenlere karşı tehditkar tavırlar takınılmasına rağmen özellikle Temmuz ayında örgütten kaçarak Güvenlik Güçlerine teslim olan örgüt mensubu sayısında artışlar gözlenmiştir.

TKP/ML-DABK örgütü tarafından **Kardelen Harekatı** adı altında başlatılan ve Güvenlik Güçleriyle ilişkili oldukları iddia edilen örgüt mensuplarının tespit edilerek cezalandırılması eylemlerine devam edilmektedir. Esas itibarıyla başlangıçtan itibaren örgüt içerisinde çalkantılara, özellikle kırsal alandan kaçışlara yol açan söz konusu eylemler, yeni idari kadronun örgüt tabanınca kabul edilmesi amacına yönelik güç gösterisi niteliğine bürünmüştür. Kongre Hazırlık Konferansı esnasında Soruşturma ve Sorgulama Komitesince alınan kararlara istinaden (8) örgüt mensubunun öldürülmesinden sonra örgüt cezaevlerinde bulunan şahıslara yönelmiş, son olarak Ankara ve İstanbul'da cezaevinde yatmakta olan (2) örgüt mensubunu öldürtmüştür. (Demirel 2001:175)

TKP/ML-DABK kanadı kadrolarını yeniden toparlamak ve güç kazanmak amacıyla bazı yeni kararlar almıştır. Bu çerçevede bir yandan kırsala militan kazandırmaya ağırlık verilirken, diğer yandan da örgütten ayrılma işlemi zorlaştırılmaktadır. Bunun dışında örgütün en kısa zamanda büyük şehirlerde eyleme yönelik hücre yapılanmasını oluşturma gayreti içerisinde olduğu yolunda bilgiler alınmıştır.

Örgüt, silahlı faaliyet gösterdiği bölgelere sınır olan ve lojistik ihtiyaçlarını karşıladığı, ilerde eski kadrolarını tasfiye ederek yeni ve tanınmamış isimleri görevlendirmektedir.

Şehir merkezlerinde yasal faaliyetlere de ağırlık vermeye başlayan örgüt, dernek ve kültür merkezleri kurma faaliyetlerini yürütmektedir.

TKP/ML Konferans kanadının da dağınık yapılanmasını toplama gayreti içerisinde olduğu, bu amaçla örgütün şehir ve kırsal kadrolarının birbirleriyle irtibata geçmeye çalıştıkları, örgütün Tokat ili kırsalında yoğunlaşmaya çalıştığı gözlenmektedir.

3.3.3. Örgütsel Yapılanması:

Örgütlenme ilkesi olarak; **Demokratik Merkezîyetçiliği** benimser. Birey partiye, azınlık çoğunluğa, alt kademeler üst kademelere ve tüm örgüt Merkez Komiteye bağlıdır.

TKP/ML, örgütsel yapılanmasını örgüt ve örgütün askeri birimi TIKKO için ayrı ayrı düzenlenen iki tüzükle belirlemiştir.

3.3.3.1. Organlar:

- (I) Kongre,
- (II) Merkez Komite,
- (III) Bölge Komiteleri, şeklindedir.

Ayrıca bunların altında, Bölge Komitelerine bağlı İl Komiteleri, İl Komiteleri içinde de Semt ve Birim Komiteleri bulunmaktadır. (Feyizoğlu 2000:270)

3.3.3.1.1. Kongre :

Kongre, örgütün en yüksek organı olup, her üç yılda bir periyodik olarak toplanır. Olağanüstü durumlarda Merkez Komite, kongreyi örgütün diğer alt organlarının da onayını almak koşuluyla en fazla bir yıl geciktirebilir. MK'nin veya örgüt üyelerinin 1/3'ünün isteği ile de olağanüstü kongre yapılabilir. Kongrede bütün örgüt üyeleri, seçilmiş delegeler aracılığı ile temsil edilir.

Kongrede, örgütün icra organı niteliğinde olan Merkez Komite ve üyeleri seçilir. Örgütü bağlayıcı kararlar alınır.

3.3.3.1.2. Merkez Komite (MK):

Merkez Komite, örgütün iki kongre arasındaki en yüksek organıdır. MK üyelerinin sayısı (10-15) kişi arasında değişmektedir. Henüz kongre yapılamadığı için MK düzenlenen konferanslarda belirlenmektedir. MK yılda en az bir kere toplanır. Ayrıca MK üyelerinin 1/3' ünün isteği ile de toplanabilir. Salt çoğunlukla kararlar alınır.

3.3.3.1.3. Bölge Komiteleri:

Faaliyet alanlarını ekonomik, politik ve coğrafi şartları göz önüne alarak belli alanlara ayıran TKP/ML, her bölgede Merkez Komiteye bağlı Bölge Komiteleri oluşturur. Faaliyet gösteren alanın özelliğine göre, bölge komiteleri bünyesinde birden fazla alt bölge komisi oluşturulabilir.

Örgüt daha önceleri Kürdistan Bölge Komitesi (KBK) ve Batı Anadolu Bölge Komitesi (BABK) adı altında iki bölge komitesi şeklinde faaliyet gösterirken, aldığı bir kararla bölge komiteleri sayısını dörde çıkarmıştır. Bunlar; Marmara Bölge Komitesi, Karadeniz Bölge Komitesi, Dersim Bölge Komitesi ve Amed Bölge Komitesidir.

3.3.4. Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu (TİKKO):

TİKKO'nun görevi tüzükte; gerilla birlikleri oluşturularak gerilla birliklerinden müfrezelere, müfrezelerden düzenli ordulara doğru gelişerek kırlardan şehirlere doğru devam edecek uzun süreli halk savaşı stratejisi yoluyla devleti parçalamak, Demokratik Halk Devriminin önündeki engelleri kaldırmak, Demokratik Halk İktidarını ve Proletarya Diktatörlüğünü tüm iç ve dış saldırılardan korumak ve savunmak şeklinde ifade edilmektedir.

TKP/ML örgütünün, Nisan 1994 tarihinde DABK ve Konferansçılar şeklinde ikiye bölünmesiyle, sayıları 200 civarında olan TİKKO militanlarının önemli bir çoğunluğu DABK grubu saflarında yer almıştır.

3.3.4.1. TİKKO'da Komutanlıklar:

TKP/ML'nin Askeri Seksiyonu TİKKO kendi içerisinde;

- TİKKO Genel Komutanlığı,
- Bölge Komutanlıkları,
- Alt Bölge Komutanlıkları,
- Mintika Komutanlıkları,
- Birlik Komutanlıkları, şeklinde hiyerarşik bir yapıya ayrılmıştır.

TİKKO birlikleri genelde (10-20) kişiden oluşmakta, duruma göre bu sayı artmakta veya azalmaktadır. Her TİKKO birliğinde bir Grup Komutanı, Komutan Yardımcısı ve Savaşçılar bulunur. Ayrıca militanların örgüt stratejisi doğrultusunda faaliyet yürütmesini sağlamak ve kitlelere propaganda yapmakla görevli TİKKO Komutanı seviyesinde bir de Siyasi Komiseri bulunmaktadır.

3.3.4.2. TİKKO Genel Komutanlığı:

TİKKO Genel Komutanlığı, tüm TİKKO birimlerinin bağlı olduğu organdır. Askeri Komisyon tarafından atanır.

TİKKO Genel Komutanlığının görevleri;

-Askeri Komisyonun belirlediği hedefler doğrultusunda silahlı güçlerin genel hareket tarzını ve taktiklerini belirleme,

-Belirlenen hareket tarzı ve taktiklerini kendi altındaki komutanlara bildirme,

-Gelişen şartlara cevap verebilecek şekilde gerekli görülen özel görev hücrelerini oluşturma,

-Güvenlik birimlerinin bulunduğu yerlerin tespiti ve eylem planları hazırlama,

-Askeri açıdan stratejik ve taktik öneme sahip noktaları belirleme ve bunlara ilişkin yakın, orta, uzun vadeli planlar ve ön hazırlıklar yapma,

-TİKKO militanlarının teknik araç-gereç ve diğer lojistik ihtiyaçlarını karşılama şeklinde belirlenmiştir.(Feyizoğlu 2000)

3.3.4.3. TİKKO Bölge Komutanlıkları:

TKP/ML, "yoğunlaşarak açılma" ilkesi çerçevesinde, yoğunlaşma bölgesi olarak kabul ettiği Tunceli kırsalından yeni alanlara açılım yapmıştır.

Bu paralelde Dersim Bölge Komutanlığı yanında, faaliyetlerinin yoğunluk derecesine göre Amed Bölge Komutanlığı, Karadeniz Bölge Komutanlığı olmak üzere iki bölge komutanlığı daha oluşturmuştur. Her bölge komutanlığı da kendi bünyesinde yeterli sayıda Alt Bölge Komutanlıklarına ve Mıntıka Komutanlıklarına ayrılmıştır.

3.3.5. Amacı ve Stratejisi:

Bütün aşırı solcu ve komünist- terörist örgütler gibi TKP/ML nin amacında "mevcut rejimi yıkarak yerine Marksist- Leninist bir düzen kurmaktır." Mevcut düzeni

silahlı ayaklanma ile yıkarak devlete hakim olmak, daha sonra uygulanacak bir seri faaliyetler ile komünizmi tesis etmektir.(Şehirli 2000:121)

Örgüt, yarı sömürge, yarı feodal bir yapıya sahip olduğunu iddia ettiği ülkemizde, köylülüğün işçi sınıfı önderliğinde anti-feodal toprak devrimi için silahlı mücadeleye hazırlanarak, işçi sınıfı önderliğinde işçi-köylü ittifakına dayanan halk cephesi ile kırlardan şehirlere doğru gelişecek olan **Halk Savaşı** stratejisini benimsemektedir. Halk Savaşında; Kuluçka Dönemi(Stratejik Savunma), Gerilla Savaşı Aşaması (Stratejik Denge), Hareketli Savaş Aşaması (Stratejik Saldırı) aşamalarından oluşmaktadır. (Şehirli 2000:121)

3.3.6. Faaliyet Alanları :

TKP/ML başta Almanya olmak üzere Fransa, Hollanda, İsveç ve İngiltere'de Türk vatandaşlarının yoğun olarak bulunduğu alanlarda örgütsel faaliyetlerini yoğunlaştırmıştır. Örgüt bu ülkelerde daha çok bağış kampanyaları düzenlemek suretiyle önemli miktarda gelir-temin etmektedir. Ayrıca diğer Aşırı Sol Örgütlerle birlikte her türlü gösteri ve toplantıya iştirak etmektedir. TKP/ML Yunanistan'ı ise, Avrupa'ya yasadışı geçişlerde ve yine Suriye'deki eğitim kamplarına gidişlerde bir köprü olarak kullanmaktadır.

Örgüt paralelinde halen;

Almanya'da;

* Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu (ATİK),

Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu (ATİF),

Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu (TÖF),

Almanya Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu (ATÖF)

Fransa'da;

Fransa Türkiyeli Öğrenciler Birliği (FTÖB)

Fransa Türkiyeli İşçiler Federasyonu (FTİF)

İsviçre'de;

Basel ve Çevresi Türkiyeli İşçi Gençlik Derneği

Hollanda'da;

Amnhem Türkiyeli İşçiler Derneği

İngiltere'de;

Britanya Türkiyeli İşçiler Derneği isimli kuruluşları mevcuttur.

3.3.7. Diğer Örgütlerle İlişkileri:

3.3.7.1. Aşırı Sol Örgütlerle İlişkileri :

TKP/ML örgütü, gerek yurtiçinde gerekse yurtdışında çeşitli sol örgütlerle zaman zaman işbirliği ve her türlü eylem birliğine gidebilmektedir. TKP/ML örgütü, ortaya çıkışından itibaren savunduğu **Maocu** görüş ve benimsediği mücadele yöntemleriyle, ülkemizdeki diğer yasadışı sol örgütlerden daha farklı bir özellik arz etmektedir. TKP/ML örgütü, bu niteliği nedeniyle diğer sol örgütleri tamamen karşısına almamakla birlikte, Türkiye şartlarına en uygun görüşün ve mücadele anlayışının kendisi tarafından

savunulduğu propagandasını yaparak diğer sol örgütleri geri planda bırakmak istemektedir.

TKP/ML bu çerçevede, Devrimci Yolun kitleleri örgütsüzlüğe sevk ettiğini iddia ederek reformist çizgiye kaymış bir örgüt olarak nitelemektedir. Devrimci Sol ve Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği (TİKB) örgütlerini ise, sol bir sapma içerisinde bulunan sakat örgütler olarak kabul etmesine rağmen, Devrimci Sol örgütünün ilişki kurulabilecek örgütlerden biri olarak görmektedir. Ancak, Devrimci Sol örgütünün TKP/ML'in faaliyet gösterdiği kırsal anlarda son yıllarda silahlı faaliyete başlaması iki örgüt arasında bir nüfuz mücadelesini başlatmıştır.

Örgüt, Türkiye Devrim Partisi(TDP) ve Marksist Leninist Silahlı Propaganda Birliği (MLSPB) örgütlerinin tabandaki silahlı mücadele eğilimlerini, kendi silahlı mücadelesine yönlendirmeye çalışmıştır. Ancak bunda pek başarı sağlayamamıştır. (Demirel 2001:120)

Türkiye Devrimci Komünist Partisi (TDKP), Türkiye Devrimci Komünist İşçi Hareketi (TDKİH) ve TKP/ML-Hareketi adlı örgütleri ise düzen içinde hareket eden örgütler olarak nitelendirerek bunlarla mücadele etmek gerektiğini ileri sürmektedir. TKP/ML bu örgütleri kendi tabiriyle "Küçük Burjuva Hareketleri" olarak tanımlamaktadır. (Demirel 2001:153)

3.3.7.2. PKK Terör Örgütü İle İlişkileri:

Tunceli çevresinde geniş bir taban oluşturan ve uzun yıllardan beri bölgeyi gerek insan kaynağı, gerekse lojistik destek açısından merkezi üs olarak kullanan TKP/ML, özellikle 1992 yılından itibaren yöredeki faaliyetlerini yoğunlaştıran PKK Terör Örgütü ile bu bölgede nüfuz mücadelesine girmiştir.

1992 yılından itibaren PKK'nın bölgede adam kaçıрма, köy basma, öğretmenleri

öl-

dürme, vergi adı altında zorla para toplama eylemlerini zaman zaman oldukça sert bir şekilde eleştiren TKP/ML, bölgedeki tabanını kaybetme endişesi ile 1993 yılı başlarından itibaren PKK'ya yönelik eleştirilerini de şiddetlendirmiştir. Başlangıçta dost ve müttefik olarak nitelendirilen PKK, bu dönemden itibaren TKP/ML tarafından burjuva milliyetçisi bir örgüt olarak nitelendirilmeye başlanmıştır.

Ancak bölgede kendi gücüne tam olarak güvenemeyen TKP/ML, PKK ile çatışan karşı devrimci" bir örgüt izlenimini de edinmemek amacıyla PKK'ya yönelik doğrudan saldırılarda bulunmayıp sadece yöre halkına PKK'ya destek verilmemesi yönünde propaganda çalışmaları yürütmüştür. PKK Terör Örgütü ise bu dönemde TKP/ML'in bölgede devletin bir maşası olduğu propagandasını yapmaya başlamıştır.

Her iki örgüt arasında devam eden ancak çatışma boyutuna varmayan bu mücadele 1993 yaz döneminde Tunceli kırsalında (5) TDKP mensubunun PKK tarafından öldürülmesi, bazı TKP/ML taraftarlarının kaçırılması üzerine daha da sertleşmeye başlamıştır, her iki örgüt arasında mevcut sorunların çözümü için bu dönemde yapılan görüşmelerde bir uzlaşma sağlanamamıştır. (Demirel 2001:120)

1993 yılı sonlarında örgüt içi toplantılarda PKK'nın zora dayalı uygulamaları nedeniyle bölge halkının zamanla PKK tabanına kayabileceği değerlendirilerek, bölgede öncelikli olarak çözülmesi gerekli meselenin PKK olduğu sonucuna varılmıştır. Aynı tarihlerde bazı TIKKO militanlarının PKK tarafından kaçırılması, özel görev, hücrelerinde görevli bir örgüt mensubunun işkenceyle öldürülmesi üzerine örgütün TKP/ML'e bakışı daha da keskinleşmiştir.

Bu doğrultuda, TKP/ML Askeri Komisyonu tarafından TIKKO Genel Komutanlığına yönelik yayınlanan Kasım 1993 tarihli bir talimatta PKK'nın olası saldırılarına karşı daha dikkatli olunması, yürüyüş, hareket tarzı ve konaklama yöntemlerinde özel bazı tedbirlerin alınmasını istenmiştir.

TKP/ML'in kendisine bağlı militanlara;

-PKK'nın TIKKO'ya saldırıda bulunabileceğinin tahmin edilmesi halinde meşru müdafaa'nın yapılması,

-TIKKO'nun yanında halktan bir insanın PKK'nın zor kullanması veya zorla örgüte alması halinde kesinlikle silah kullanılması,

-PKK ile görüşmelere ve tartışmalara gidilmemesi gibi genelde PKK'ya karşı önlemleri içeren bir talimat yayınlanmıştır.

örgütün iki gruba ayrılması, ayrılan grupların PKK'ya bakışlarındaki farklılığı da açılığa çıkarmıştır..

Bölünme sonrası örgütün silahlı birimi TIKKO militanlarının önemli bir bölümünü bünyesinde toplayan DABK grubunun PKK ile olan ilişkilerde belli bir mesafe konulması ve taviz verilmemesi gerektiğini savunarak örgütün eski tutumunu devam ettirdiği gözlenmektedir. Buna karşılık bölünmeden daha zayıf çıkan Konferansçı kanadın PKK'ya daha sıcak baktığı görülmektedir.

PKK Terör Örgütünün Türkiye'de faaliyet gösteren Aşırı Sol Örgütler ile "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Güçlerinin ortak hareketinden ve birlikte mücadelelerinden" yana olduğunu açıklaması üzerine, yurtdışında 04 Haziran 1998 tarihinde PKK ile (7) Aşırı Sol Örgütün temsilcileri arasında yapılan toplantıda, söz konusu örgütlerin "Devrimci Birleşik Güçler" (DBG) adı altında "**Birleşik Cephe**" oluşturarak ortak faaliyet göstermek üzere protokol imzaladığı ve bu platforma TKP/ML'in her iki kanadı da aktif olarak katılmıştır.

DBG anlaşması çerçevesinde "Birleşik Komutanlık" oluşturulacağı, bu yeni yapıyla ilgili harcamaların PKK tarafından karşılanacağı, bu birliktelik ile Akdeniz ve Karadeniz kırsalındaki mücadelenin Güneydoğudaki mücadeleye eşdeğer duruma getirilmesini amaçlandığı, bu protokol doğrultusunda PKK örgütünün diğer örgütlerle eylem birliğinde olduğu kadar lojistik, silah, finans ve cephane temini konusunda da müşterek hareket etme planları yaptığı tespit edilmiştir(Demirel 2001:120).

Sivas-Tokat-Amasya bölgesinde son zamanlarda gerçekleştirilen eylemlerin "Karadeniz Bölgesine açılma ve faaliyetleri yaygınlaştırma planları" çerçevesinde DBG'i oluşturan örgütler tarafından gerçekleştirildiği konusunda bilgiler elde edilmiştir. (Demirel 2001)

3.3.7.3. Uluslararası Örgütlerle İlişkileri:

TKP/ML örgütü 12 Mart 1984 tarihinde Londra'da Dünyanın çeşitli ülkelerinden marksist-Leninist ve Mao'cu (19) örgütün iştiraki ile yapılan 1 nci Enternasyonalist Konferans sonucu oluşturulan DEH (Devrimci Enternasyonalist Hareket)'e üye olmuştur.

Ancak TKP/ML son yıllarda, DEH bünyesinde Troçkist çizginin hakim olmaya başladığını, DEH oluşumunun aceleye getirildiğini ileri sürerek DEH'in lağv edilmesini savunmaya başlamıştır. DEH üyeleri arasında bulunan ve kendisiyle aynı görüşü savunan Peru Komünist Partisi (PKP), İran Komünistler Birliği (SARBEDARAN), Nepal Komünist Partisi Birleşik Merkez), Filipin Komünist Partisi (FKP), Afganistan Devrimci Komünistler Örgütü, Amerikan Devrimci Komünist Partisi (RCP/USA), Bangladeş Komünist Proletarya Partisi PBSP) örgütleri ile ilişki içerisinde. (Demirel 2001)

3.3.8. Yayın Organları:

3.3.8.1. Legal Yayın Organları:

<u>Adı</u> :	<u>Basın Yeri:</u>	<u>Süresi</u> :	<u>Durumu:</u>
Komün Gazetesi	İstanbul	Aylık	Faal Değil
Yeni Demokrasi Gazetesi	İstanbul	Aylık	Faal Değil

Halk Demokrasisi Gazetesi	İstanbul	Aylık	Faal Değil
Partizan Sesi Gazetesi	İstanbul	15 Günlük	Faal
Partizan Gençlik Gazetesi	İstanbul	Aylık	Faal
Öncü Partizan Gazetesi	İstanbul	Aylık	Faal
Özgür Gelecek Gazetesi	İstanbul	Aylık	Faal
Yeni Demokrat Gençlik Gazetesi	İstanbul	Aylık	Faal
Partizan Gazetesi	İstanbul	Aylık	Faal
Uzun Yürüyüş Gazetesi	İstanbul	Aylık	Faal
Halkın Günlüğü Gazetesi	İstanbul	15 Günlük	Faal

3.3.8.2. İllegal Yayın Organları:

<u>Adı</u> :	<u>Basın Yeri</u> :	<u>Süresi</u> :	<u>Durumu:</u>
İşçi Köylü Kurtuluşu	Almanya	Aylık	Faal
Mücadele Gazetesi	Almanya	Aylık	Faal
Yeni Kadın Gazetesi	Almanya	Aylık	Faal
Tutsak Partizan Gazetesi	Cezaevi	Düzensiz	Faal

Denge Partizan Gazetesi	Almanya	Düzensiz	Faal Değil
Birlik Viktorya Gazetesi	Avusturya	Aylık	Faal Değil
Birlik Gazetesi	Almanya	Aylık	Faal Değil
Tohum Gazetesi	Almanya	Aylık	Faal Değil
Parti Birliği Gazetesi	Almanya	Düzensiz	Faal Değil
Komünist Gazetesi	Almanya	Aylık	Faal
Spartaküs Gazetesi	İstanbul	Düzensiz	Faal değil

(Demirel 2001:729)

3.3.9. Eylemleri :

Temel mücadele şekli olarak silahlı mücadeleyi benimseyen TKP/ML (DABK) ve TKP/ML (KONFERANS) örgütleri, oluşumlarından günümüze kadar bir çok eylem gerçekleştirilmiştir. Ancak, 1990-1996 yılları arasında örgütlerin gerçekleştirdiği eylemlerin yoğunluğu dikkat çekmektedir.

Örgütler kırsal alanda Güvenlik Güçlerine yönelik silahlı saldırı, karakollara yönelik taciz ateşi açma, kamu bina ve araçlarını tahrip, şehirlerde gasp ve soygun, bombalı pankart asma, molotof kokteyli atma, bildiri dağıtma, ekip araçlarına silahlı saldırı türünden ; eylemlerde bulunmaktadır.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İŞÇİ KÖYLÜ GAZETESİ: SÖYLEMİ VE ANALİZİ

4.1. İŞÇİ KÖYLÜ GAZETESİNİN TARİHÇESİ VE İÇERİĞİ

Her ne kadar ilk İşçi Köylü gazetesinin çıkarılmasını Doğu Perinçek ve arkadaşları gerçekleştirmişse de bizim ele aldığımız İşçi Köylü gazetesi adının başına resmi olarak küçük puntolarla devrim yolunda yazısını da yazarak gazetenin eski İşçi Köylü gazetesinin bir devamı olmadığını okuyucularına aktarmaktadır. İşçi köylü gazetesinin bu ilk yılı ve yeni yayına başlamış olması ve kapatılma endişesi nedeni ile vermek istediği mesajların aktarımında daha esnek bir üslup kullanmış ve aktarılan mesajlar daha iyi gizlenmiştir.

Her ne kadar ilerleyen sayılarda verilen mesajlar daha belirgin olmaya başlamışsa da mesajların özellikle gizlenmeye çalışılması da karşılaşılan zorluklardan olmuştur.

Ağırlıklı olarak terör örgütü TKP/ML'nin söylemini okuyucularına aktarmaya çalışan gazetenin terör örgütünün yayın organı olduğuna; gerek terör örgütü elemanlarının gönderdiği yazıları işlemeyen direk yayınlaması ve bu yazılara sahip çıkması, gerekse gazetenin özellikle partizana sesleniş yada diğer köşe yazılarının bazılarında okuyucu kitlesine verdiği mesajların belli bir bölümünün doğrudan terör örgütü elemanlarının eğitimi sürecinde dikkat edilmesi gereken konuları kapsamakta olmasıdır ki bunlardan en belirginleri nöbetin nasıl tutulacağı, nöbette nelere dikkat edileceği, yada fertlerin parti sürecinde kendilerini nasıl yenileyip sistem düşmanlarına karşı nasıl mücadele edeceklerini anlatmaktadır. Özellikle silahlı kuvvetler ile çatışma neticesinde ölen terör örgütü elemanlarını şehit olarak duyurmakta ve onlar için her sayıda methiyeler dökmek suretiyle hem onların ailelerine hem de okuyucularına asıl kimliği ile ilgili göndermeler yapmaktadır. Bu çıkarımlar sonucunda gazetenin TKP/ML'nin yayın organı olduğuna inanılmıştır.

Ayrıca bunu yine TKP/ML nin bizzat kendi yayınlarından da görmek mümkündür(Belgelerle TKP/ML).

4.2. İŞÇİ KÖYLÜ GAZETESİNİN SÖYLEMİ

Söylemini ağırlıklı olarak parti söyleminin yaygınlaşması ve bireylerin parti önderliğinde buluşturulması üzerine yoğunlaştırmıştır. Kendi doktrinin yayma eğilimi içerisindedir. Amaç doktrinin doğrularının ve uyum kurallarının benimsenmesidir. Bu da eğitimle mümkündür , gazetenin buradaki rolü bir eğitici olarak kitleleri eğitmek , bireylerin bu yönde yetiştirilecekleri söylemleri oluşturmak veya oluşturulmuş söylemleri bireylere aktarmak suretiyle bireyin kendi söylemini oluşturmāsına engel olup parti söylemini kendi söylemi olarak kullanmasını sağlamaktır.

Burada birey sadece gazetenin; dolayısı ile partinin söylemini kullanmalı, kendi söylemini oluşturmak gibi yöntem içerisine girmemelidir. Diğer yönü ise kişinin söylemsel rolünün belirlenip sabitleştirilmesini sağlamaktır.

Gruplar arası toplumsal bütünleşmenin, kurumlar arasında planlı bir eşgüdümün yürütülmesi ve kurumlar arasındaki düzensizliklerin ortadan kaldırılmasının yolu da budur.

Gazetenin hitap ettiği okuyucu kitlesi göz önüne alındığında militan kadrosu ve sempatizan kesimi ile birlikte hedef işçi ve köylü kitleleridir. Bu nedenle gazete söylemine de ağırlıklı hakim olan unsur sosyalist söylemdir.

Söylemde sürekli bahsedilen konular hayata geçirilememiş ütopyalardır. Burada tüm sorunların cevabı ve çözümünü parti önderliğindeki devrimci hareket neticesindeki Marksist-Leninist-Maoist düzenin kurulacağıdır.

Bu ütopya ve onun bünyesinde barındırdığı söylemsel gerçekler bireylerin zihinlerine işlenmeye çalışılır. Birey gerçekte yaşadığı dünyada değil, söylem tarafından zihninde oluşturulan bir dünyada yaşamaktadır. Bu kurgu bölgenin bütün halklarının (yani BİZ'in) bilinçli ve örgütlü bir dayanışma içinde geliştirecekleri özgürlük ve demokrasi mücadelesi sonucunda ülkeyi demokratik uygarlığa taşıyacaklarıdır, bununda karşısında belli güçler bunu engellemek için çalışmaktadırlar (ÖTEKİ) . Bu kurgudaki aktörlerde dünya içerisinde gerçeğe uyanmış parti ve partizanlar, gerçeği fark edemeyen uyandırılması gereken ezilmiş halklardır.

Söylemde kullanılan terimlerin büyük bir kısmı Türkçe'de gündelik yaşamda kullandığımız terimlerdir. Ancak kullanılan terminoloji sosyalist öğretinin kullandığı ancak yabancı olmadığımız terminolojidir. Gazete bu kullandığı kelimelere farklı anlamlar yükleyerekten içselleştirmiştir.

4.2.1. Söylemin Tutarlılığı

Propaganda mantığı çerçevesinde yönlendirilen insanların ait oldukları toplumun temel sosyal kuramlarının yansızlığına inanmaları esastır. Bu nedenle gazete söyleminin bileşenlerinden birisi gazetenin tamamen yansız olduğu ve sadece doğruları ve sistemdeki aksaklıkları aktardığıdır.

İkinci olarak hedef okuyucu kitlenin güvenilir ve kendi ideolojisinin söylemine ait ifadeleri kayıtsız kabullenip doğru olarak kodlama eğilimi içerisinde (Dijk 1998:7). Buna birde sistemin kendini korumak için bu söylemleri doğrudan doğruya yalanlayacağı inancının olması ve hiçbir sistemin, çökme dönemi bile olsa kendi içinde bulunduğu çöküntüyü fark edemeyecek olması; zaten fark edebilseydi kendinden önceki sistemler fark eder ve çökmezlerdi inancının hakim olmasıdır.

Her kitle hareketinde olduğu gibi TKP/ML de geleceğe dair bir hedef belirleme, bir ideal oluşturma yanında geçmişi de yeniden kurgulamayı çabalamaktadır. Geçmiş acı vermektedir ve gelecekte heyecanla beklenmelidir. Şimdiki zamanın ise bir önemi yoktur, çünkü şimdiki zaman örgütün hakim olduğu bir dönem değildir ve ezilmişliğin olduğu dönemdir. Bu nedenle yakın veya uzak olsun gelecek şimdiki zamandan iyidir. Ayrıca şimdiki dönem mücadele ve zorluk dönemidir. Gelecek bu dönemin bitip huzurun başlayacağı, geçmiş ise acıların yaşandığı ve kendisinden önce bazı halkların bu acılardan nasıl kurtulduğunun simgesidir.

Söylemi anlaşılır kılan , anlatım/ifade ve beyanların nerede, ne zaman ve nasıl ortaya çıktıkları, söylemi kullanan söylem aktörlerinin kimliğidir. Daha sağlam bir ip ucu vermek gerekirse, söylemi anlaşılır kılan, onu kullanan aktörler yada faillerdir.tersi de doğrudur elbette aktörlere kimliklerini veren şey, kullandıkları söylemlerdir(Sözen 1999:13).

Gazete metnlerinin yazarları genelde hapisanedeki tutuklular ve hükümlülerdir. Metnin ortaya çıkarılışında aktörün bir vasfı olarak değil fakat söylemin olduğu bağlam bakımından bu husus önemlidir.

4.3. İŞÇİ KÖYLÜ GAZETESİ SÖYLEMİNİN UNSURLARI

4.3.1. Kimlik

Gazetenin söyleminin ağırlıklı bir kısmı TKPM/L grup kimliği oluşturma ve oluşturulan bu kimliğin sürekli olarak beslenmesi ve çeşitli argümanlarla desteklenmesini ihtiva etmektedir.Bu grup kimliğinin çevresinde bir kültür dünyası oluşturulmaya çalışılmakta ve söylemin hedef kitlesi olan örgüt üyelerinin bu çerçeve içinde şekillendirilip yönlendirilmesine uğraşmaktadır. Söylemde grup

kimliği oluřturmanın temel tařı dūřmanın yani ötekinin inřasıdır. Özellikle bu tür kapalı toplum tipi yapılanmalarda nefretin yansıtılacađı, müdahalesinden çekinilen güçlü bir dūřman oluřturmak, grup kimliği oluřturmada hayati önem arz etmektedir. Bu dūřman sadece grup içi kenetlenmeyi sađlamakla kalmaz aynı zamanda grup içi çekiřmelerin yansıtılabileceđi bir sembol, bir imge iřlevini de görür. İřçi Köylü gazetesinin söylemindeki dūřman, yani öteki unsuru Türkiye Cumhuriyeti devletidir.

Türkiye Cumhuriyeti ve onun kurumlarının etki alanı dışında kalanlardan kendi ideolojisine yakın olanları, istismar edebileceklerini, doğal müttefik kabul etmektedir. Kendisini Türkiye Cumhuriyetinin antitezi olarak algılamakta ve söyleminde bu yönde vurgulamalara gitmektedir. Öncelikle kendi merkez kimliği olarak, Maoist komünist çizginin TKPM/L tarafından benimsenmiş öncü bir kitleyi kabul etmektedir. Söylemin seçkinleri ve ilk kademedeki nesneleri bu dar kitledir. Daha sonra ise ülke içindeki çeşitli etnik unsurları, ideolojik grupları ve devlet karşıtı yapılanmalardan algıda seçici davranarak kendine müttefikler oluşturur. Bu müttefiklik bazen konjonktür gereğidir, bazen ideolojik hamlelerdir. Bu ittifakların ömürleri ise başlangıçtaki güdünün geçerliğini korumasına ve konjonktüre göre değişmektedir.

Örgütün bu çerçevede yaptığı ittifaklardan ilki Tunceli ve Tunceli'deki alevi vatandaşlarımızla olanıdır. 1980 öncesi pek çok sol örgüt gibi TKPM/L de Doğu Anadolu'nun bu bölgesindeki dağlık arazinin yürütecekleri gerilla harbi için elverişli olduğuna karar verip buraya silahlı gruplar gönderenlerdendir. Bu

bölgelerden Tunceli hem coğrafi özellikleri nedeniyle devletin kontrolünün zayıfladığı bir yer olarak ideal bir üs bölgesi, hemde yakın ve uzak geçmişteki isyan ve tedhiş hareketlerinden dolayı bölge kültürü olarak devlete güvenin gelişmediği, doğal bir destekçi kitlesinin olduğu bir şehirdir. TKP/ML militanlarının yaptığı propagandalar, Tunceli doğumlu ve bölgeye aşina olan militanları vasıtasıyla yürüttüğü halksal ilişkiler çalışmaları, uzun sürede meyvesini vermiş ve kademe kademe TIKKO kendini Tunceli ile özdeşleştirmiştir. Bu ittifak o kadar ileri boyuta vardı ki daha sonra aynı bölgede üslenmeye çalışan DHKP/C bölge halkı ve TIKKO tarafından barındırılmadığı için bölgeyi terk etmiştir. PKK bile silahlı gücünün fazlalığını ve etnik temelli bir ideoloji gütmesine rağmen uzun bir süre bölgede hakimiyet kuramamış ve TIKKO ile işbirliğine gitmeye zorunda kalmıştır.

Aynı stratejinin devamı olarak İşçi Köylü gazetesi, söyleminde diğer etnik gruplara da sahip çıkmaya, onların haklarını savunduğuna dair tezler geliştirmeye çalışmaktadır. Doğaldır ki, ikincil hedef kitle olarak seçtiği bu grupları kontrol etmede ve onlardan faydalanmada yalnız değildir, hasımları rakipleri vardır.

Bu örgütler ve menfaat grupları içerisinde hedef kitlelerin, kullandıkları coğrafyanın ve ideolojinin en çok benzeştiği, dolayısıyla etki alanlarının en çok kesiştiği grup PKK dır. PKK tabanına yönelik faaliyetleri ve PKK'nın kendi tabanından adam koparmaya yönelik çabalarına cevap verme çerçevesinde gazetenin söyleminde Kürtler ve onun seçkinleri önemli bir yekün tutmaktadır. Kürtleri ayrı bir halk olarak niteleyen gazete söylemi Kürt halkının kendi seçkinleri tarafından aldatıldığını etnik grup olarak nitelendirdiği ülkedeki bütün yerel kültürel dokular

gibi onlarında asıl temsilcilerinin TKP/ML olduğuna vurgu yaparak, hasmı olan örgütlere ve onların stratejilerine konjonktüre göre bazen gizli bazen de açıktan eleştiri getirmektedir.

“Kürt halkı, gerçek yurtseverler ve devrimciler kendi kendilerini kandırmayı, avutmayı bir kenara bırakıp içinde bulundukları gerçeklerle yüzleşmelidirler” (İşçi Köylü 6-19 Temmuz 2001:5)

Yine PKK'yı hedef alan bir başka yazıda PKK'nın yerel bir güç olmadığı ve Maoist çizgide bulunmadığına vurgu yapılarak şunlar aktarılmaktadır.

“Elbette ki Kürt halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde, bu amaçla başlayan taktik politikalar olmalıdır. Görülüyor ki emperyalizmin tanınmayan, tanınmak istenmeyen yüzüne dönülerek sürdürülen bu kampanya ile Kürt halkının umudu yine emperyalistlere bağlanmaktadır. (İşçi Köylü 6-19 Temmuz 2001:5)”

Bu eleştiriler getirilirken, söylem içerisinde özellikle hasım örgütlerin tabanından ziyade ifadeleri, ideolojileri ve seçkinleri hedef alınmakta asıl gücü oluşturan sempatizan kitleye yönelik tahrik yada eleştiri içeren ifadelerden kaçınılmaktadır. PKK ile ilgili, söyleminde devlete muhalif her güç ve hareket gibi PKK'nın yürüttüğü terör faaliyetlerini de güttüğü hedefe açısından onaylanmaktadır. Tabii ki

kendi etki alanına ve destekçilerine zarar vermediği müddetçe. O yüzden ki PKK faaliyetlerini, PKK'nın kendi söyleminden alınmış olan SERHILDAN (özgürlük amacıyla yapılmış bir baş kaldırış) kelimesiyle nitelendirmektedir.

Burada onayladığı PKK'nın yönetimi değil hareket olarak gördüğü terör şebekesidir. Çünkü gazetenin söylemine göre ülkemizin son yirmi yılında etkin olan PKK merkezli terör olayları Kürt ulusal devrimci hareketidir. Fakat PKK'nın her hareketi daha önce belirtildiği gibi onaylanmaktadır. Özellikle örgüt elebaşı Öcalan yakalandıktan sonra terörün azalıp ortaya çıkan siyasi mücadele söylemlerinin hakim olmasını sert bir şekilde eleştiren gazete bu oluşumu

“Savaş sözcüğünün yerini barışa bıraktığı, anti devrimci, reformist, sınıf mücadelesini dil ve kültürel haklar mücadelesine indirgeyerek kendine parlamenter arenada bir alan yaratma derdine düşmek” olarak nitelendirmektedir(İşçi Köylü 1-14 ŞUBAT 2002).

Gazete bu dönemi bir başka yazıda

“Silahlı Kuvvetlerin sonuç veren çalışmaları neticesinde savaşın süreci ile tescillenen bozgun evresinde, varılan teslimiyetçi – tavsiyeci bu yönüyle hiçbir ciddi pazarlık gücünde yaratamadığından, muazzam bir idareyle bilenmiş yoksul Kürt köylüleri, emekçileri ve savaşçıları direnmeçi noktadan, “yaranma” bir çizgiye mahkum etmiştir. Bundan dolayı da örgüt

ezilmiş Kürt halkının bu haklı mücadelesini kendi üzerine almış mazlum ve güçsüz Kürt halkını bu sömürden kurtarma vazifesini üstlenmiştir” (İşçi Köylü 1-14 ŞUBAT 2002)

şeklinde tasvir etmektedir. Gazeteye göre PKK devlet baskıları sonucunda pasif kalmış ve geri adım atmıştır.

Bu geri adımın doğal bir sonucu da devlet daha şiddetli bir şekilde mevcut halkın üzerine gitmektedir. Ancak kendilerinin bu durum karşısında Kürt halkının savunucusu olacakları ve ancak Kürtlerin haklarının da kendileri gibi mevcut durum içerisinde ezilen bir grup tarafından anlaşılması daha doğrudur. (İşçi Köylü 1-14 ŞUBAT 2002:15)

Söylemin bütün bu etnik gruplara çözüm tarzı tektir. Bu da kendilerinin önderliğinde mevcut cumhuriyeti yıkarak Maoist ilkelere dayanan bir devlet kurmak ve bu yeni devletin içinde farklı kimliklerle yaşamalarını devam ettirmektir. Bu nedenle ülkenin bölünmesi yerine ülke içinde yeniden yapılanmadan yanadır. Bu sebeptendir ki Kürtler olarak nitelendirdikleri etnik grupların yasadıkları coğrafyayı PKK söylemindeki gibi ayrı bir ülke olan Kürdistan şeklinde nitelemek yerine Türkiye Kürdistanı olarak adlandırmaktadırlar.

Bu mezhepsel ve etnik bağlamdaki ittifak arayışlarının arkasında yatan mantık Ulusal devletin temel taşı olan ve asli unsuru olan Türk milleti kavramını

yıpratarak, alt kùltùrlere mensup grupları kendi yanına çekmeye, onları önce farklılaştırıp sonra da devlete muhalif hale getirmeye gayret göstermektedir.

4.3.2. Partizan

İdeolojik olarak Marksist olan gazete söylemi, halk içinde öncü bir kitle, o öncü kitle içinde de, öncü bireyler oluşturmaya çalışmaktadır. Partizan, söylem içerisinde oluşturulmaya çalışılan bu öncü bireylerin bir nevi ismi, ideal TKP/ML militanın da resmidir. Gazete söyleminde partizanı kendi deyimleri ile şöyle tanımlamaktadır.

“Bugün zorunluluğun bilincine vararak sınıf mücadelesinin ve öncünün (TKP/ML) safında yerini almış olan partizan çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın kurtuluşu için mevcut sisteme baş kaldıran ve bu uğurda yüzlerce bedel ödeyen devlet adamlarıdır” (İşçi Köylü Ağustos-14 Eylül 2001 :10).

Partizana yüklenen anlam daha sonra bahsedilecek olan gerilladan farklıdır. Partizanda şiddet kullanan öncü gerilla rolünden çok fikir bazında mücadele eden halkı örgütleyen, kitleyi provake eden öncü kişilik rolü baskındır. Marksist örgütlenme temelinde Partizan siyasi sorumlu gerilla ise askeri sorumludur. Burada cephe parti ayırımına gidilmeye çalışılmaktadır.

Siyasi kanat sorumlusu olarak Partizan örgüt sempatizanları için modeldir. Gazetenin kendi ifadesiyle Partizan

“Öncünün (TKP/ML) ideolojik, politik, örgütsel, kültürel, sanatsal felsefi tarzını zerrelere kadar hissedebilmeli ve bunu pratiğinde sergileyebilmeli yani kırdı; gerilla ve milis kentte; fabrikada işçi sınıfının örgütlenmesi , orta ve yüksek öğrenim içerisinde öğrenci örgütlenmesi, zindanlarda mahkum ve benzeri sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına cevap verecek şekilde ihtisaslaşmış ve koparıcı olmalıdır(İşçi Köylü Ağustos-14 Eylül 2001 :10).”

Örgütün ilerlemesi, halkın kurtulması bireylerin ve özellikle de Partizanın omuzlarındadır. Her örgüt üyesi partizan olmaya namzet olduğuna göre her şeylerini ortaya koymalıdırlar ve her türlü fedakarlıkta bulunmalıdırlar. Çünkü örgütün başarısı bireylerin gayretine bağlıdır.Başarısızlığa uğramaksa yine bireylerin kusuru olacaktır. Çünkü söylemin omurgasını oluşturan ideoloji yani Maoist çizgi kusursuzdur, eğer başarısızlık varsa bunun tek sebebi bireylerin vurdumduymazlığı ve Partizan olamayışıdır. Bunu da şöyle ifade etmektedir.

“Son olarak öncünün muzaffer yürüyüşünü doruklara taşıyabilme ve tarihin onun üzerine yüklemiş olduğu sorumluluğu tam anlamıyla yerine getirmesi ise öncü ortamındaki bütün dava-adamlarının olanca güçleri ile omuz vermesi ve olanca feda ruhunu kuşanıp pratikte ifadelendirmesi ile yaşam bulacaktır” (İşçi Köylü Ağustos-14 Eylül 2001 :10).

4.3.3. Gerilla

Ortaya çıkışından itibaren dünya görüşünü Marksist/Leninist ilkelere dayandıran örgütün, amacını gerçekleştirmek için belirlediği yöntemin temelini, zor oluşturmaktadır. Zor, ideolojik tespitlere göre, iktidarı elde etme ve sürdürmenin yegane yoludur. Ancak, tarihsel uygulamanın, örgütün önüne iki farklı zor içinden bir seçim yapması zorunluluğunu getirmektedir. Birincisi, “Hemen Ayaklanma” diğeri ise “Uzun Süreli Halk Savaşı” sonunda iktidarı ele geçirme, yani ayaklanmayı uzun bir zamana yayma yoludur. Bu iki yöntemin genel karşılaştırılması yapıldığında alınan karar, “keyfi bir seçimle” değildir. Mevcut somut şartlar sonucunda, uzun süreli halk savaşını tercih etmesi gerektiğini açıklamıştır. Uzun süreli halk savaşı ile de siyasal şiddet ve gerilla bu mücadelenin vazgeçilmez tarzı olmalıydı. (Özcan 1999: 72-73).

Başlangıçta bu yöntemin temel dayanağı ve hedefi köylü olacaktı. En önemli görev ise bölgede tutunabilmek ve gerilla bölgeleri oluşturmak için köylüyü bir şekilde ikna etmektir. Bu bilgilendirme ve propaganda ile olacaktı. Ancak propaganda esnasında devlete bilgi verecek, zaten zayıf olan silahlı gücü tehlikeye, atacak bütün “açık ve gizli hainler” bölgeden temizlenecekti. Temizlikte kullanılacak yöntem ise şiddet, yani “devrimci şiddet” olacaktı. Bunun uzun süreli halk savaşının başında adı ise “silahlı propaganda” olacaktı. İkna edilen köylüler derhal örgütlenirken, hain ve işbirlikçilerin temizlenmeleri faaliyetlerine ve kendini koruma birliklerini oluşturmaya başlayacaklardı. Sonuçta da bu çabalar gerilla için korunabileceği emniyetli bölgeler, güç büyütebileceği, eğitim yapabileceği, hastalarını tedavi ettirebileceği, yiyecek, silah ve cephane temin edebileceği üsler sağlayacaktı.

Gerilla TKP/ML stratejisinin temel taşıdır. Sadece kadronun bir bölümünü ifade etmez gerilla klasik anlamda silahlı birlikler olarak belli bölgeyi ele geçirip koruyan kendini savunan birlikler olarak düşünülmemelidir. Gerillanın görevi silahlı propagandadır. Yani yeri geldiği zaman zayıf bulunduğu noktalarda düşmana saldırarak, gerektiğinde işbirlikçileri korkutacak yada ortadan kaldıracak, stratejik savunma safhasında halkı askeri olarak eğitecek saldırı safhasında ise ordunun çekirdeğini teşkil edecektir. Dolayısıyla gerilla halkın her şeyidir. (İşçi Köylü:31 ağustos-14 Eylül 2001:13)

Gerilla bu kadar önemli olmasına rağmen sadece bir ara araçtır. Ana hedef olan halkın kazanılması için bir yöntemdir. Örgütü güçlü kılan ona hareket özgürlüğü veren ve savaşı kazanmasına götürecek olan unsur halkın yani kitlenin kazanılmasıdır. Halkın, gerilla için çatışma öncesinde ve sonrasındaki önemini, uzun süreli savaşın ideologu ve uygulayıcısı Mao şöyle vurguluyor:

“Gerilla savaşında halk kitlelerinin gücüne dayanmalıyız; çünkü başarıyı yalnız bu yoldan garanti edebiliriz.Kitlelerin desteği, ulaştırma, yaralıların bakılması, istihbarat, düşmanın yerinin bulunması gibi konularda bize büyük avantajlar sağlar.Aynı zamanda düşman yalnız başına kalır ve avantajlarımız böylece daha da artar.Eğer işler ters gider de yenilgiye uğrarsak, kaçmamız saklanacak bir yer bulmamız mümkün olur.” (Mao 1975:14).

Yine Che' nin savaşıya pratik öneriler kitabını bir baş ucu kitabı olarak gören gazete onun devrimci savaşçıların moral ve disiplini bölümünde de dediği gibi her asker, dün olduğu gibi bugünde , halkın üzerinden ayırmadığı bir kimse olduğunu, ona örnek olması gerektiğini unutmamalıdır(Che Guevara, 1994:26).

Aynı stratejiyi uygulayan örgüt yerel halkla olabildiğince iyi ilişkiler kurmaya çalışmakta ve elinden geldiğince, devletle halkı karşı karşıya getirmeye çalışmaktadır. Yaptığı her eylemi propaganda malzemesi olarak kullanmaya çalışmakta, yapılan her eylem alabildiğine büyük, verilen kayıplarda o ölçüde basit gösterilmeye çalışılmaktadır. Verilen kayıpların nedeni olarak ta, çatışmaya girdikleri devlet güçlerinin sayısal üstünlüğü gösterilmektedir. Bu çerçevede verilen gizli mesaj, eğer sayısal olarak üstün olmasaydı, biz devleti alt edebilirdik mesajıdır. Ayrıca her fırsatta silahlı kuvvetler ve Türkiye Cumhuriyeti devletinin bütün kurumlarının etkileri aşırı şekilde abartılarak yaşanan her olumsuzluğun, her olayın altında bir komplo, gizli bir etki aranır ve müsebbibi de devlettir. Burada da kendisinin büyük olabilmesi için, ötekinin de büyük olması psikozu yatmaktadır. Yani ne kadar büyük bir düşmanı yenilgiye uğratırsa, gerilla da o kadar büyük olacaktır.

4.3.4. Lider

Toplumsal hayatın başlangıç noktası, yönetim sürecinin de çıkışını ifade eder. Siyasal açıdan bu süreç her toplumun yaşam hikayesinde, varlığını ortaya koymuştur. Yeryüzü üzerindeki bütün topluluklarda mutlak surette yöneten ve yönetilen mekanizması olmuştur(Kaya,1998:49). Yönetilenin ve yönetenin

karakteristik özellikleri bu mekanizmanın dışlileri arasındaki ilişkiyi sınırlandıran temel etken olmuştur.

Terör örgütleri, gerilla hareketleri gibi fedakarlık isteyen küçük grup hareketlerinde, yöneten unsur olan lider her şeydir. Üyeler liderlerine, her şeyi bilen ve herkesten güçlü biriymiş gibi davranırlar, lidersiz işlevleri yoktur. En önemli hedefleri liderden güven ve koruma elde etmektir. Liderlerini, taptıkları tanrısal bir varlık olarak görürler. Ona her şeye gücü yeten ve her şeyi bilen biri gibi davranırlar. Bu fantazi gerçekleşmeyecek bile olsa grup üyeleri lidere bağımlılık yoluyla sanki isteklerine uyacak bir durum yaratabilecekmiş gibidirler.

Bağımlılık grubunda üyeler gerçekte bilgili ve deneyimli olsalar bile kendilerini hiçbir karar verme gücü ya da bilgisi yokmuş gibi liderlerine sınırsız yetki tanırlar. (Robins,Post,1997:97). Lider gruba kendini ispatladığı müddetçe grup tarafından kabullenilir. Lider hem grup içi disiplini sağlayıcı, hem motive unsuru hem de grup dışı için etkili bir propaganda unsurudur. Süreç içerisinde her birey kendini liderle özdeşleştirir ve onun gibi olmaya çalışır. Aynı zamanda propagandanın yakın hedefini oluşturan sempatizanlar ve uzak hedefleri oluşturan sıradan insanlarda güçlü liderden etkilenebilir. Bu kadar ölümcül önemi olan liderin grup içi ve dışındaki etkisini artıran ve azaltan etmenler mevcuttur.

.TKP/ML söz konusu olduğunda liderin etki sahasını artıran etmenlerden olan çevresel ve özel şartların zorlamasıyla liderin örgüt için belirleyiciliği had safhadadır. Bundan dolayıdır ki örgütün “parti edebiyatı” olarak nitelendirdiği

eserlerin büyük çoğunluğunu lider yani KAYPAKKAYA ve onun görüşleri oluşturmaktadır. Örgüt programında devrimin asıl unsurlarından birincisi sosyalizm ikincisi ise KAYPAKKAYA'nın on bir maddelik ilkeleridir.

KAYPAKKAYA ailesi Sungurlunun Akdere köyündendir. Aile bazı nedenlerden dolayı ilkönce , Akdere den Narlıka , daha sonra Karakaya Köyüne yerleşmiştir. Ali bey ile Mediha hanımın ilk erkek çocukları olan İbrahim 1948 yılında doğmuş ancak kırsal bölgelerdeki sıkıntıdan dolayı nüfusa 1949 doğumlu olarak yazılır. Üç yaşında iken anne ve babası ayrılır. Babası daha sonra ikinci bir evlilik yapar , her ne kadar Nihat BEHRAM ailenin yoksul olduğunu yazsa da (BEHRAM,1979:10), Turhan FEYİZOĞLU ailenin geniş toprak ve arazi sahibi olduğu için ekonomik durumlarının iyi ve varisli olduklarını söyler (FEYİZOĞLU,2000:70). İbrahim ilk okuldan sonra 1960-1961 döneminde Hasanoğlan Öğretmen Okulunda öğrenciliğe başlar. İbrahim KAYPAKKAYA'ya ilk olarak Marksist ideolojiyi aşıl原因an bu okuldaki öğretmenlerinden Musa OKAY dır.

Hasanoğlan dan sonra Çapa Yüksek Öğretmen Okulunda eğitimine devam eder. 1965-1966 öğretim yılında ÇYÖÖ' yu bitiren Kaypakkaya üniversite imtihanında İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Fizik ve Matematik bölümünü kazanır.1966-1967 öğretim dönemi İbrahim KAYPAKKAYA'nın dönemin gençliğinden önde gelen öğrenci liderlerini ve ideolojilerini tanıması ile kendini yetiştirmesi dönemi olur.(FEYİZOĞLU,2000:80)

1967'de okulda bir bildiri kaleme alır. FKF Tüzüğü'nü yayımlar. bunun karşılığında İbrahim Kaypakkaya ve arkadaşları siyasetle uğraştıkları gerekçesiyle, bir süre okuldan uzaklaştırılırlar. Bir bildiri de bu nedenle yayımlarlar. Bildiride; öğrencilerin siyasetle uğraşıp uğraşmamalarına okul yönetiminin yetkili olmadığını dile getirirler.

1968 yılında, Türk solu; milli demokratik devrim ve sosyalist devrimciler olarak ayrılır. ilk başta Kaypakkaya da herkes gibi TİP üyesidir ve TİP'in FKF merkezindeki Milli Demokratik Devrimcileri devirmek için Ankara'ya gelenler arasındadır. Bir süre sonra okuldaki mücadele Kaypakkaya'ya yetersiz gelir.

İbrahim KAYPAKKAYA başlangıçta TİP in sosyalist devrim görüşlerini savunur. 1967 de Fikir Kulüpleri Federasyonu İstanbul sekreterliği kurulur ve çalışmaya başlar. İbrahim de Ç.Y.Ö.Okulunda fikir kulübünün kurulmamasını bir eksiklik olarak görür ve çalışmaya başlar. 21 KASIM 1967 de Ç.Y.Ö.O.Ö fikir kulübü kurulur. Geçen zaman içersinde İbrahim TİP ve çizgisinden ayrılmamış, ancak ideolojik açıdan da tam olarak uyum içersinde değildir.

İbrahim Kaypakkaya fikir ayrılığının ilk sinyallerini Fikir Kulübünün Üçüncü Kurultayında şöyle ifade eder.

“Öğrenci hareketleri küçük Burjuvazi hareketleridir.

Bunlarla artık uğraşmaya gerek yoktur. Öğrenci kitlesinden

kopuyorsunuz. Bu çizgi sizi bir avuç düelloocu haline getirir.

Köylülerin içinde çalışmak gerekli” (FEYİZOĞLU,2000: 92)

KAYPAKKAYA eleştirilerinde yalnız değildir. Kısa surede FKF’ den TİP’ ten kopmalar başlar. KAYPAKKAYA Doğu PERİNÇEK, Mahir ÇAYAN gibi isimlerden oluşan Milli Demokratik Devrim taraftarlarıyla beraber hareket eder. İşçi-Köylü gazetesini de ilk olarak Doğu PERİNÇEK ve arkadaşları 1 TEMMUZ 1969’ da çıkarmaya başlarlar ve tabi ki İbrahim KAYPAKKAYA da yazarlar arasındadır.

KAYPAKKAYA Fikir Kulüpleri Federasyonu ve DEV-GENÇ içerisinde faaliyetlerde bulunduktan sonra PERİNÇEK ve ekibiyle beraber son ayrılık döneminde Proleter Devrimci Aydınlik (PDA) grubu ile hareket ederek TİİKP içerisinde yer almış, Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölge Komitesi sorumluluğuna getirilmiştir. Bu tarihten itibaren de Mao ZEDUNG’un fikirleriyle daha çok haşır neşir olmaya başlar. Maocu ideolojik şekillenme de esasen bu süreçten sonra gerçekleşir. Artık O’nun savunduğu program, strateji ve taktik planlara Mao ZEDUNG’un demokratik devrim görüşleri ve Çin devriminin deneyleri daha fazla yol göstermektedir. Çünkü KAYPAKKAYA Türkiye’nin yarı sömürge ve yarı feodal olduğunu düşünmekte ve şehir gerillasındansa kır gerillası taktiği uygulanması gerektiğini savunmaktadır. 1970’lere gelindiğinde Vietnam Devrimi’nin başarıları, Çin’deki kültür devriminin sarsıntıları, Hindistan komünist Partisi’nin halk savaşı pratikleri, KAYPAKKAYA’yı etkileyen iki ana kaynaktan biri olarak öne çıkmıştır.

Örgüt içerisinde etkin çalışmalarıyla arkadaşları arasında sivrilmiş ve önderliği ele geçirmiş, partinin üst düzeydeki yöneticilerini eleştirerek onları revizyonist olmakla suçlamış ve parti içerisinde Marksist-Leninist bir muhalefete başlamıştır.

İbrahim KAYPAKKAYA ve arkadaşları bir süre TİİKP içerisinde Marksist-Leninist çizgiyi hakim kılmak için muhalefetlerini devam ettirmişler ve çeşitli tezler ortaya atmışlardır. TİİKP içerisinde bu tezleri hakim kılmak için mücadele eden önderliğini İbrahim KAYPAKKAYA'nın yaptığı Marksist-Leninist muhalefet, parti yöneticileri tarafından görüşlerinin benimsenmemesi üzerine, Şubat 1972 tarihinde yapılan Doğu Anadolu Bölge Komitesi (DABK) toplantısında kabul ettikleri 11 maddelik DABK kararı ile bağımsızlığını ilan etmiştir. Bu tarih Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist (TKP/ML)'nin kurulduğu ve TİİKP ile örgütsel bağını kopardığı tarihtir.

.1972 Temmuz ortalarında İstanbul'da yeni bir parti kurma çalışmalarına başlayan İbrahim KAYPAKKAYA partinin ismini TKP/ML olarak açıklamıştır. Arkadaşları ile birlikte güvenlik kuvvetleri tarafından yakalanan TKP/ML örgüt lideri İbrahim KAYPAKKAYA 18 Mayıs 1973 tarihinde Diyarbakır cezaevinde ölmüştür.

Bu kısa süreye sıkıştırılmış hayat serüveni KAYPAKKAYA'nın söylem içindeki yerini pek çok diğer unsurdan daha önemli ve belirleyici hale getirmiştir. Özellikle 1973 yılında daha örgütün kuruluş aşamasında ölmesi onun yaşayan

liderler gibi pratik ve konjonktüre bağılı hatalar yapmamasını, dolayısıyla tepki alması ihtimalini ortadan kaldırmıştır. Söylem içerisinde de KAYPAKKAYA bir liderden çok bir ideologa, sembol kişilik, militanlar için modeldir.

KAYPAKKAYA'nın cezaevinde ölmesi, ölümünün propaganda malzemesi olarak kullanılmaya elverişli kılmış, söylem içinde ölümü efsaneleştirilmiş, sürekli olarak sorguda olduğu gibi gerçeğe bağdaşmayan bir öykü kurulmuştur. Örgüt bir bildirisinde bunu şöyle anlatmaktadır:

“Yer, Diyarbakır Hapishanesi. Tarih; 1973'ün 18 Mayıs'ı. Katledenler; Türk devletinin MİT'i, kontrgerillası, hapishane, işkence hane, mahkeme vb. gibi şer kurumlarının baş yöneticileri. Dahası baş cellat, devletin en üst yöneticileridir.

İşkence tezgahlarında kaybeden Türk devleti, kazanan ise İbrahim KAYPAKKAYA'dır, dünya halklarıdır, Komünizm bayrağıdır.

Evet O, yenilmedi! Tam tersine O, sınıf düşmanlarımızın en güçlü olduğu kalelerinde bile yenileceğinin ideolojik-politik zaferini dünya komünistleri ve devrimcilerinin bilincine taşıdı, yol gösterdi.”

Oysa bilinmektedir ki KAYPAKKAYA yakalandıktan sonra bunalım sonucu intihar etmiştir. Söylem içerisinde geliştirilen bu alternatif öykü sayesinde KAYPAKKAYA ve onun sözleri dokunulmazlığa bürünmüştür. Onun ortaya koyduğu ideoloji ve söylem geçerliliğini yitirse bile söylem içinde ona karşı geliştirilen dokunulmazlık zırhı sayesinde görüşleri eleştirilemez dogmalar halini

almıştır. KAYPAKKAYA' da mistik bir kişiliğe bürünmüştür. Onun değişmez on bir ilkesi ise parti tüzüğünde yerini almıştır.

-Kırsal bölgelerdeki faaliyet esas, şehirlerdeki faaliyet talidir.

-Silahlı mücadele esas, diğer mücadele biçimleri talidir.

-Yasadışı faaliyet esas, yasal faaliyet talidir.

-Ülke çapında Devlet Güçleri güçlü olduğu müddetçe stratejik savunma esastır.

-Stratejik savunma içinde taktik taarruzlar esas, taktik savunma talidir.

-Bu dönemde köylerde, silahlı mücadele içinde gerilla mücadelesi esas, diğer mücadele biçimleri talidir.

-Şehirlerde stratejik savunma döneminde kuvvet biriktirmek ve fırsat kollamak esas, aklanmalar düzenlemek talidir.

-Örgütlenmede parti örgütlenmesi esas, diğer örgütlenmeler talidir.

-Diğer örgütlenmeler içinde silahlı mücadele örgütleri esastır.

-Kendi kuvvetlerimize dayanmak esas, müttefiklere dayanmak talidir

-Ülkemizde silahlı mücadele şartları vardır.

Genel liderlik sınıflandırmasından geleneksel, yasal, karizmatik lider tanımlarından KAYPAKKAYA için geçerli olan karizmatik liderliktir. Karizma klasik anlamda Ruhul-Kudüs tarafından bir topluluğa, kişiye bahşedilen kutsal bir güç anlamı taşır(Kaya,1998:35). Weber, karizmayı bireyi normal insanlardan ayıran hiç olmazsa istisnayı belirten, kişisel özellik olarak tanımlar. Bir insanın sıradan insanlardan ayrı bir yerde durmasını ve doğa üstü,insan üstü ya da en azından istisnai güçler veya niteliklerle donatılmış olarak görünmesini sağlayan belli bir kişilik özelliğidir. Bunlar sıradan insanın ulaşamayacağı,ilahi kökeni olduğu ya da örnek alınması gerektiği düşünülen özelliklerdir(Weber 2002:324). Yayımlanan bir bildiride KAYPAKKAYA ve onun örnek alınması gereken özellikleri şöyle anlatılıyor:

“Öyleyse, İbrahimleşmek için İleri...

İçinden geçtiğimiz tarihsel-toplumsal koşullar İbrahimci düşünmek, İbrahimce direnmek, İbrahimce savaşmak ve İbrahimci kazanmak için oldukça elverişlidir.

Kaypakkayacılık, sözle eylemin birliğidir!

Kaypakkayacılık, Tarihtir!

Öyleyse, daha ileri ve yeni tarihler yaratmak için bugün her zamankinden daha fazla devrim saflarını sıklaştıır!

Kaypak kayacılık, dorukları fethetme ruhudur.

Öyleyse, dorukları fetih etmek için daha atılgan bir cüretkarlıkla sınıf mücadelesinin engin denizine atıl!

Kaypak kayacılık, "sırtını dağlara dayayan bir halk asla yenilmez", teorisi ve pratiğidir.

Öyleyse, Halk Kurtuluş Ordusu'nun saflarına katılmak için ileri atıl!"

4.3.5. Türkiye Cumhuriyeti Devleti Ve Kurumları

Grup kimliği oluşturma en kolay yollarından biri grubun nefretini, grup içi çekişmelerini yansıtabileceği bir sembol, bir imge bir düşman bulmaktır. Bu sayede dış tehdide karşı içte bütünleşme sağlanırken, içte oluşan olumsuzluklar kötü durumlar, dışarıya yansıtılarak grup içi nefreti deşarj edilebilmektedir. Deşarj kitle için hayattır. Çünkü Canetti'nin "Kitle ve İktidar" adlı eserinde dediği gibi deşarj olmadan kitle olmaz (Canetti:2000:18). Grup dışı düşman bir nevi emniyet sübabıdır. Yeterince uygun bir düşman kavramı benliğin tüm olumsuz yönlerinin depoluğunu üstlenecek bir hedeftir. Düşman içsel grubun yansımalarını depolayarak onu dengeleme gibi değerli bir görevi üstlenecektir. Paranoit sanrılar toplumun özellikle baskı altındaki grup için benliğini bütünleştirici ve sanrılarını akla uygun getirici olur.

Böyle kapalı yapıdaki bir örgüt mensupları zaten içsel zayıflıklarını yansıtmaya yani bir düşmana gereksinim duymaya daima hazırdır. Burada devreye lider girer. O grup üyelerinin sorunlarını dışarıdakilere yükleme eğilimlerini özendirir. Böylece onların düşmanlarına saldırılarını yasallaştırır, onların kinlerini,

saldırganlıklarına kılıf bularak grup halinde bir mantığa büründürme yaşatır. Grubun duymaya can attığı tanı da budur aslında. (Robins,Post,1997:98)

Terörist grup yüceltilir toplum şeytanlaştırılır. Düzen bizim sorunlarımızın sorumlusudur, dolayısıyla onları yok etmek ahlaki bir gerekliliktir. Toplumsal devrimcilik psikolojisinin ters dönmüş mantığı böyle işler.Teröristin görüşüne göre, düzen devrimci grubu tehlikeli olduğu için yok etmeye karardır, dolayısıyla düzen yok edilmeden toplumsal adalet yerine getirilemez. (Robins,Post,1997:117)

Bulunacak düşmanın gruba yakınlığı, grubun düşmanın tesir mesafesi içerisinde olması ile düşmanın etkinliği yetkinliği artacağı için düşmanın yakında yanı başında olması demek grubun paranoid sanrıları için yeterli malzemeni bol miktarda bulabilmesi anlamına gelir. Derginin söyleminde düşman Türkiye Cumhuriyeti devletidir. Burada Türkler, yada ordu yerine Türkiye Cumhuriyeti gibi bir kurumun seçilmesinin belli nedenleri ve getirileri olmuştur.

Sorumluluk duygusunu ve insanca kaygılarını benzerlerimiz için saklarız. Oysa düşmanlarımız bizden değildir; bizim gibiler merhametli ve sevecen ötekilere karşı acımasız ve saldırgan olabiliriz(Robins,Post,1997:119). Bu eğilim söylem içerisinde sivriltilerek, düşmanın insanlıktan çıkarılmasına, taraftarların düşmanın insandan aşağı farklı bir tür olduğuna ikna edilmesine yol açar. Düşmanını Türkiye Cumhuriyeti gibi bir kurum olarak belirleyerek düşmanını soyutlaştırarak,onun insanlıktan çıkartmış, böylece “yalancı türleşmeyi” sağlamıştır. Ölenler insan değildir Türkiye Cumhuriyetinin işbirlikçileri, özel savaş birlikleri, maşalarıdır. Dolayısıyla onlar için üzüntü duymak , onlara acımak yersizdir. Onlar karakteri betimlenmeyen, sadece fonda gözüken figüranlardır.

Düşman olarak ortaya konan Türkiye Cumhuriyeti tamamen yabancı değildir. Belli bir miktar tanındır. “Aşına düşman” lardan bilinmeyen düşmanlardan daha fazla nefret edilebilir. Bu nedenle düşmanla aramızda bilinçaltı düzeyinde kabullenebilen bir akrabalık olmalıdır. Fakat çok yakın olmamalıyız aramızda

tanınabilir bir fark olmalı, biz ve onlar arasındaki ayrımı kolaylaştıracak kesin bir boşluk olmalıdır. Türkiye Cumhuriyeti ile örgüt arasındaki “tampon” ise Türk milletidir. Türk milletinin direkt düşman olarak alınmamasının sebeplerinden ilki ideolojiktir. Sosyalist söylem gereği enternasyonal mantık çerçevesinde bütün halklar kardeştir. Diğer neden ise Türk halkı düşman olarak nitelendirilirse sivil katliamların daha büyük ve yaygın olması gerekir. Oysa örgüt uluslar arası platformlarda kendini parti olarak tanıttığı için bu kendisiyle çelişmesi anlamına gelir.

Parti programında yer alan örgütün tarih tezine göre Türkiye II. Dünya savaşından sonra montaj sanayi ve tarım kapitalizminin gelişmesine dayanan yeni tip sömürgeciliğe geçişin ilk uygulandığı ülkelerden biridir. Türkiye sömürge olmasının yanında bünyesinde oligarşik yapılar, egemen sınıflar barındırır. Bunlar halkı sömürmektedirler. Bu sömürünün asil kaynağı ise emperyalist sistem olarak tanımlanan gelişmiş ülkelerdir. Emperyalizm dünya üzerindeki bütün sorunların kaynağıdır.

“Dünyadaki savaşların sömürünün, işgallerin tek suçlusu emperyalizmdir. Emperyalizm çürüten kapitalizmdir, azgın bir gericilik ve çağımızın en gerici, en kanlı devlet biçimi olan faşizmin bir kaynağıdır. (İşçi Köylü 17-30 Ağustos 2001)

Gazetenin söyleminin oturduğu bağlamın temel taslarından Leninizm’e göre emperyalizmin kısaca tanımı; Kapitalizmin tekelci aşamasıdır. Emperyalizmin hakimiyetinin aşamaları de şöyle belirtilmektedir.

1. Üretimin ve sermayenin yoğunlaşması,
2. Banka sermayesi ile sanayi sermayesinin birleşmesi ve bu mali sermaye temelinde mali bir oligarşinin yaratılması,
3. Emtia ihracatının tersine sermaye ihracatının çok büyük bir önem kazanması,

4. Dünyayı aralarında paylaşan uluslar arası tekелci birliklerin oluşması,
5. Yeryüzü topraklarının en büyük kapitalist devletler arasında paylaşımın tamamlanması.(Lenin 1997:147)

Gazete söyleminde bu safhaların birer birer gerçekleştiğini vurgularken :

“Emperyalizm sömürücülüğü ve dünya ya hakim olma hırsı ve yolunu, kullanarak feodalizme karşı çıkan kapitalizmde önündeki engelleri aşan üretici güçlerin müthiş derece de gelişme göstermesi sonucunda sanayi ve sermayeyi ele geçirmesi bununda sonucu olarak özel mülkiyet varlığındaki eşitsiz paylaşıma neden olmasıyla ortaya çıkmıştır. (İşçi Köylü 17-30 Ağustos 2001)

Gazete günümüzde mevcut bütün sorunların, emperyalizmin dünya geneline hakim olma nedeniyle ortaya çıkmakta , dünyayı emperyalist güçlerin ele geçirmesinin bir taktiği olarak görmektedir.

Lenin’in de “ kapitalizmin son aşaması emperyalizm” yazısının da dediği gibi

“Rekabet tekele dönüştü.bundan da özellikle teknik yetkinleşmeler ve teknik buluşmalar alanında olmak üzere, üretimin toplumsallaşmasında çok büyük bir ilerleme doğdu.Dağınık, birbirini tanımayan ve bilinmeyen bir pazar için üreten patronların eski serbest rekabeti, artık kayıplara karıştı. Yoğunlaşma bir ülkenin ve hatta göreceğimiz gibi birçok ülkenin, yada tüm dünyanın, örneğin demir maden yatakları gibi tüm hammadde kaynaklarının yaklaşık bir dökümünü yapmayı olanaklı bir duruma getirebilecek derecede gelişti.yalnız bu dökümün yapılanması ile yetinilmedi, ayrıca bu kaynaklar güçlü tekелci toplulukların tekeline de alındı. Bu

toplulukların sözleşmeyle paylaştıkları pazarların yaklaşık alım yeteneği de tahmin edildi. Uzman işgücünü , en iyi mühendisleri kendine ayıran tekel , ulaşımaya yol ve araçlarına, Amerika'daki demiryollarına, Avrupa ve Amerika'daki denizcilik şirketlerine de el koydu. Emperyalist aşamasına erişen kapitalizm, üretimi tam toplumsallaştırılmasının eşiğine götürdü ve sanki kapitalistleri, istençlerine rağmen ve bilincinde olmaksızın, tam rekabet özgürlüğü ve tam toplumsallaşma arasında aracı bir nitelik taşıyan yeni bir toplumsal düzene doğru sürükledi. (1998:32)"

Bu nedenledir ki gazete emperyalizmi, sorunlarının kaynağı olan bir düşman olarak görülür. Bu düşmanı ortadan kaldırmak ahlaki bir sorumluluktur. Özellikle ABD'nin başını çektiği hakim ülkelerin emperyalizminin dünyadaki bütün operasyonları yönettiği , insanları açlıktan öldürdüğü, ekonomik gelişmeleri yönlendirdiği ve hatta bir gecede ülkelerin ekonomik çöküntülerine sebep olduğu kağıttan bir kaplan olarak görmektedir.(İşçi Köylü 28 Eylül-11 Ekim 2001:9)

Emperyalizm kağıt olarak tanımlanmaktadır. Çünkü sadece görüntüsü ürktütücüdür aslında zayıftır ve Marksist Leninist ideolojinin gücü karşısında zayıf ve yenilmeye mahkumdur. Emperyalizmin en güçlü kalesi ve dünya üzerindeki savunucusu olarak ise ABD gösterilmekte ve emperyalizmle ABD bir tutulmaktadır söylem içinde.ABD' ye karşı yapılan her eylem, örgüt tarafından desteklenmektedir. Bu çerçevede;

11 Eylül saldırılarını desteklemekte ve yapılan saldırıların emperyalist haydut olarak nitelendirilen ABD için bir ders olduğuna vurgu yapılarak ABD'nin içinde bulunduğu iktisadi durgunluğunun bu terör saldırısı bahane edilerek aşılmaya çalışıldığını söylemektedir. Söyleme göre ABD ve diğer emperyalist ülkelerin bu saldırıyı işçi sınıfı ve ezilen mazlum halklara yönelik kapsamlı bir saldırının gerekçesi yapmaktadırlar. Dünya üzerinde politikalarını yaşama geçirmek için terörizm ile

mücadele olduğunu açıkladıkları oyunlardır, diye savunmaktadır (İşçi Köylü 28 Eylül – 11 Ekim 2001:2)

Yine aynı mantık çerçevesinde Türkiye'nin Avrupa birliğine giriş süreci “(İşçi Köylü 1-14 ŞUBAT 2002) emperyalizmin bir oyunu olarak nitelendirilmektedir. Avrupa birliğini emperyalist haydutların kurduğu zirveler ve örgütlenmeler olarak gören gazetenin söylemi, AB üyeliğinin yeni bir kölelik ve bölgesel jandarmalık olmakla suçlamaktadır.

Söylem içindeki ifadelere göre IMF, DB, AGIT, WTO, NATO ve AB gibi organizasyonların aslında merkezileşen sermayenin merkezi siyasetinin yapılmaya çalışıldığı kurumlardır. Bu kurumlar sosyalist tehlikeye yani örgüt ve müttefiklerine karşı kurulmuş küresel yapılanmalardır.

AB ve ABD'nin de güvenlik ve işbirliği adı altında getirdikleri tüm şeylerin emperyalist ve kapitalist haydutların güvenliğinden başka bir şey olmadığını savunan gazete, “Emperyalizmin güvenlik dediği yerlerde dünya halklarının ve ezilen ulusların güvenliği tehlikede demektir”, söylemini savunmaktadır.(İşçi Köylü 20 Temmuz-02 Ağustos 2001:7)

Avrupa Birliğine girişi tamamen işçi sınıfının ve mevcut halkın sömürülmesi olarak gören gazete söylemini bu yönde yoğunlaştırıp AB'ye karşı tepki oluşturmaya çalışmaktadır.(İşçi Köylü 20 Temmuz-02 Ağustos 2001:7)

Gazete söylemi; AB üyeliğinin Türkiye'ye emperyalistlerin yüklediği bölgesel bir jandarmacılıktan ibaret olduğunu işlemeye çalışmakta ve Türkiye'nin AB üyeliği, Rusya ya, Kafkaslar ve orta Asya'daki büyük enerji kaynaklarına coğrafi yakınlığı nedeniyle emperyalistlerin gündemine alındığını savunmaktadır(Özgür Gelecek 24 Aralık-6 Ocak 2000:28).

Bu dış yapılanmaların haricinde devlet içinde de halka hasım unsurların olduğunu vurgulayan gazete söylemi, bu unsurları hakim sınıflar olarak nitelendirmektedir. Bütün sayılılarında sıklıkla kullanıldığı hakim sınıflar kavramı ile Türk Silahlı Kuvvetlerini, ekonomi patronlarını ve siyasetçileri kastetmektedir. Gazeteye göre hakim sınıflar tamamen ülkenin çıkarlarını bir yana bırakıp emperyalist ülkelerin ve emperyalizmin hizmetine girmiştir. Bu sınıflandırma Marksist sınıf analizinin söylem içindeki ifade edilme şeklidir.

Söylem içerisinde en fazla vurgu yapılan hakim sınıf ordu yani Türk Silahlı Kuvvetleri' dir. Gazete söyleminde, Mili Güvenlik Kurumu ile de T.S.K.'nın yasama, yürütme ve yargının üstünde onları denetleyen ve yöneten belirleyici bir kurum olduğunu iddia etmektedir. Sık sık T.S.K.' lerinin ülke güvenliği için geliştirdiği yeni stratejileri, özellikle terör örgütüne zarar verenlerini sık sık gündeme getirip bunun emperyalist ülkeler tarafından istendiğini ve onların amaçlarına hizmet etmek maksadıyla yapıldığı şeklinde spekülasyonlar yapılarak Silahlı kuvvetlerin aslında Türkiye hakkının değil emperyalizmin yabancı devletlerin bir taşeronu olduğu ispatlanmaya çalışılmaktadır.

Sık sık "Stratejik Güvenlik Anlayışı"; emperyalizme kölelik, halka düşmanlıktır, gibi başlıklar atarak sempatizanları üzerinde T.S.K'lerine karşı bir tepki ve kamuoyunu direk oluşturmaya çalışmaktadır.

Bu bağlamda T.S.K' lerinin bu uygulamalarına karşı örgütün asıl yapması gerekenin kitleleri kazanmak ve harekete geçirmek olduğu vurgulanmaktadır. Ayrıca sürekliliği sağlanmış gerilla savaşı için parti (TKP/ML) inşasında derinleşmeli ve kitle faaliyetlerinde yoğunlaşmalıymış. Yine işçi sınıfı ve emekçi halk Komünist Parti önderliğinde kendi halk ordusunu oluşturmalı ve oradan da halkın birleşik cephesiyle iktidara yürümeliymiş.

T.S.K' lerin özellikle diğer ülkelerle karşılaştırmalarını yapıp kendisinin savaştığı düşmanın ne kadar güçlü olduğunu da dile getirmektedir. Tabi, bunu

yaparken de güçlü bir düşmanla kendisi başa çıktığı için kendisinin de çok güçlü olduğunu anlatmaya çalışmakta ve bu mesajı vermektedir(İşçi Köylü 18-31 Ocak 2002:11).

4.3.6. Atatürkçülük ve Atatürk

Türkiye Cumhuriyeti devletinin ana unsurlarından biriside Atatürkçü Dünya görüşüdür. Söylemin, Atatürk ve Atatürkçülüğe karşı aldığı tavır açık ve nettir. Türkiye Cumhuriyetinin, dolayısıyla emperyalist sistemin bir parçası olarak nitelendirdikleri Kemalizm ve Atatürkçülük tasfiye edilmelidir. Daha kuruluş aşamasında KAYPAKKAYA'nın, özellikle ÇAYAN grubuyla ters düştüğü noktalardan birisi de bu konu olmuştur. Çünkü ÇAYAN Kemalizm'in anti-emperyalist olduğu ve kendilerine öncü olduğu söylemini kullanıyordu. KAYPAKKAYA ve grubu ise bunu, kesinlikle reddediyordu. Bu konudaki en güzel örneklerden biri, 29 Ekim 1978 de yayınlanmış partizan gazetesinin yazıları, İşçi Köylü Gazetesinin 14 üncü sayısında ek olarak verilmiş Atatürk ,Kemalizm ve Cumhuriyet ile ilgili her türlü bakış ve düşüncelerini ortaya koymuştur.Daha baştan "Türk halkının kurtuluş yolunun 29 Ekimler değil, Büyük Ekim devrimi aydınlatıyor" diyerek özellikle devlet içerisinde herkesin tasdik ettiği ve örgüt söylemleri önündeki en büyük engel olarak duran Mustafa kemal ve Kemalizm'in yıkılması gerçeğidir. Atatürk ve Atatürkçülük ile ilgili olarak,

"Geçmişte olduğu gibi şimdi de kendisine "Devrimci" Maksist – Leninist diyen bir çokluk Kemalizm şakşakçılığı yapmakta onu göklere çıkarmaya devam etmektedir. Bunlar halkımıza Mustafa Kemal'in büyük bir devrimci olduğunu, "Kuvay-i Milliyetçiliğimizin önderi" olduğunu, Kemalizm'in halkımız için çok somut , elle tutulur bir devrimci mirası olduğunu vb. söylemekte ve bunları savunmaya devam etmektedirler

Nedir bu Kemalizm? Kemalizm'in hangi mirası savunulmaktadır? İşte bu soruya verilen cevap kişiyi ister istemez bir yol ayırımına getirir. Ya Kemalizm'in gerçek mahiyetini kabul edip devrimin

ışıklı yolundan yürüyeceksin yada ne kadar çırpınırsan çırpın sonuçta Türkeşlerin ,Ecevitlerin ,onların temsil ettiği komprador burjuvazi ve toprak ağalarının safında yer alacaksın. Karşı devrimi savunacaksın.

Kemalizm demek azgın bir anti-komünizm demektir.Başını bizzat M. Kemalın çektiği Kemalistler Mustafa Suphi ve 14 yoldaşını bir komplo ile kahpe ve hunharca katletmişlerdir

Kemalizm demek bir sahtekarlık şebekesi demektir.Bizzat Mustafa Kemal halkı aldatmak; büyük ekim devriminden geniş ölçüde etkilenen işçi sınıfının ve halkın mücadelesinin denetimi altında tutulmasını sağlamak için, sahte Komünist Partileri kurdurmuştur.

Kemalizm demek işçi sınıfına karşı azgın bir düşmanlık demektir.

Kemalizm “Köylü Milletın Efendisidir” sözleri ardında köylülerin toprak devrimi imkanına karşı gelişmiş bir harekettir.

Kemalizm demek, devlet tekelleri kurarak devleti güçlendirme, küçük üretici ve sanatkarları ezme politikası gütmek, halkı ilığıne kadar sömürmek demektir(İşçi Köylü 28 Eylül –11 Ekim 2001:14)”.

Yine gazetenin kendi tezini savunmak ve M. Kemal’in gerçekte, kendi söyleminde neden kötülendiğinin sebebini de ortaya koymaya çalışmıştır. Bu konuyu da bizzat parti ile özdeşleştirdiği KAYPAKKAYA’nın sözleriyle aktarmıştır. Kitleleri arkasına almak isteyen bir öğretinin ancak bir lideri olur düşüncesi ile Mustafa Kemal’i kötülemekte ve bireylerin zihninde sorgulatmaktadır.

“Kemalizm kurtuluş savaşının içindeyken emperyalizm ve feodalizm ile uzlaşmaya ve karşı devrimciliği temsil etmeye başlamıştır. Halka ve komünistlere alçakça düşmanlık gütmüş ve onlardan gelen her hareketi gaddarca ezmiştir.

Mustafa Kemal’in “tam bağımsızlık ilkesi” pratikte de görüldüğü gibi, emperyalizme teslimiyet , yarı sömürgeciliği seve seve kabullenmesidir. M. Kemal’in Sun-Yat-Sen ile kıyaslanması doğru değildir. Olsa olsa Chan Kay-Şek’le kıyaslanabilir(Kaypakaya 1993:35)”.

Ayrıca 29 Ekime yani Cumhuriyete bakış şekillerini ve düşüncelerini de “Türk Hakim Sınıfları her yıl Cumhuriyetin ilan edilmesini büyük bayramlarla kutlar” ,sözleriyle ortaya koymaktadırlar (İşçi Köylü 28 Eylül –11 Ekim 2001:14). Asıl neden ise yapılan bu törenlerin hepsi hedef kitle üzerinde parti doktrini etkileyecek izler bırakmasıdır . Tek kurtuluş yolunun sosyalizm ve parti öğretisi olduğu düşünülürse geçmişte mevcut doktrinden daha sağlam ve kuvvetli bir sistemin çıkması inamlırlığı konusunda, soru işaretleri ortaya çıkaracaktır. Bu da daha önce belirttiğimiz üzere gerçekçiliği zedeler ve partinin etkinliğini azaltır. Aileye karşı da benzer bir politika izleyen gazete ve aslında önder, bireyin parti içerisindeki engellerini ortadan kaldırmak istemektedir.

4.3.7. Din Ve Dini Motifler

Gazetenin söylemi bütün sosyal kurumlarla düşman olduğu gibi, din kurumunun da karşısındadır. Marksist tarih tezi ışığında dinin sadece egemenlerin, ezilenleri yönetmek ve sömürmek amacıyla oluşturduğu kurumlar olduğuna yer veren söylem, dinden bahsederken genelde eleştirel bir tutum sergilemekte fakat belli kesimlerden tepki almamak için rencide cihetine de gitmemektedir.

Fakat dini motiflerini kullanmaktan da geri durmamaktadır. Bunun en güzel örneği şehitlik kavramıdır. Dini anlam içeren bu kelimeyi anlam kaymasına uğratarak ölen militanları için kullanmaktadır. İslam inancında olduğu gibi yeniden dirilmeyi, ahret inancını ve diğer alemde herkesin sevabıyla, günahıyla değerlendirileceği kültlerini zaten kabul etmeyen gazete kendince terör örgütünün ölen bireylerini şehit olarak nitelendirip belli sayılarda genel geçer şu sözlerle anarak hatırlarda yaşatarak şehitleri unutulmadığını iddia etmektedir. “ant olsun ki güneşi alacağız, şehitlere verilmiş sözümüz var biz kazanacağız.(İşçi Köylü 12-26 Ekim 2001:11). Bu sözü veren Tikko militanları umudun mücadelelerini dağda ,zindanda yaşamın her alanında savaşlarını sürdürdüklerini ve bu savaşın can siper hane, dövüşe dövüşe vuruşa vuruşa, direne direne güneşi alana kadar devam edeceklerini söylüyorlar.

Tabii ki söylem içinde şehit kelimesine yüklenen anlam teolojik anlamdaki şehitlikten farklıdır. Burada Marksist ideolojiyle tezat oluştursa da ölen militanlara şehit sıfatı verilerek belli bir kutsiyet kazandırılmaya çalışılmaktadır.

Ayrıca ölenlerin sürekli olarak kahramanlıkları, fedakarlıkları anlatılarak donup yalanlama yapamayacak bir kitle üzerinden militanlar şekillendirilmeye belli şeylere inandırılmaya çalışılmaktadır.

Yine dini inancın bir özelliği olan cennet ve cehennem kavramlarına da üstü kapalı olarak değinmektedir. Kendisinin kabul ettiği ideolojiye ters düşmesine rağmen yine de öldükten sonra kendi ölülerinin , kendisinin izlediği bu yöntem sayesinde ödülleri aldıkları (yani cennet hayatı gibi ödüllendirildikleri), ancak ölen düşman askerlerinin ise sadece öldükleri ile kalacaklarını ve toprak altında kimse tarafından hatırlanmadan çürüyecekleri (cehennem hayatına karşılık olarak) söylemidir.

4.3.8. Devrim, İsyân Ve Ayaklanma

Ayrılkçı şiddet örgütleri bir çok yönden benzer özellikler gösterirler. Bu örgütlenmelerde temel unsur olan şiddet, zamanla örgütün ve üyelerinin varlığının nedeni ve bütün faaliyetlerin olmazsa olmaz parçası haline gelir. Şiddet örgütleri, terör eylemlerini yalnızca kendilerinin olmayan siyasi yapılanmalarına yöneltmekle kalmazlar, kendilerince haklı olan, hedeflerine ulaşmalarında engel olarak gördükleri sıradan insanları da, hedef almaktan çekinmezler. Diğer bir deyişle, yaşam hakkı ve özgürlük öncelikle kendi gibi düşünenler ve kendi amaçlarına hizmet edenler için geçerlidir. Ayrılkçı terör hareketleri (IRA, ETA ve PKK gibi) kanlı çatışmaları arttırmak için adeta bir yarış içerisine girmişlerdir. Toplumsal, ekonomik, siyasal, kültürel hoşnutsuzluklar uzun dönemde ayrılkçı şiddet örgütlerini besleyen bir rol oynamış, etnik ayrılklar çatışmaların kronikleşmesine ve dolayısıyla şiddete eğilimli bir siyasi kültürün oluşmasına yol açarak sorunların çözümünü daha da zorlaştırmıştır (Gürses 1997:14)

Böyle bir durum içerisinde bu sistem çürümüş ve işlevi bitmiştir yaklaşımında olan gazetenin söylemine göre, bu sistem kendini yenileyemez. Bu nedenle sistemi isyan ve ayaklanma ile ortadan kaldırmak gerektiğini savunan gazete "Düşünürler şimdiye kadar dünyayı değişik şekillerde tanımlamaya , yorumlamaya çalıştılar. Oysaki önemli olan dünyayı yorumlamak değil değiştirmektir" (Burns, 1992:87) teziyle de şiddeti meşru göstermektedir.

Gazete sistemi çürümüşlükle suçlayıp, kendisini daha ileri bir düzeyde yenileyemeyeceğini, kitleler üzerindeki sömürüsünün arttığı ve sermayenin artık üretimden uzaklaştığı bu nedenden dolayı sistemin kendiliğinden başka bir şeye dönüşmesini olasılık dahilinde görmemektedir(İşçi-Köylü 3-16 Ağustos 2001:11).

Gazete işte bu noktada, sistemin kendiliğinden yıkılamayacağını dile getirmekte ve sistemin içinde barınan karşıt öğelerin sisteme karşı mücadele

etmedikçe sistemin değişime uğramayacağını dile getirmektedir(İşçi-Köylü 3-16 Ağustos 2001:11).

Kapitalist sistemden önceki feodal sistemin bile yıkılması için 200 yıl süren bir isyan, ayaklanma ve devrim sürecinin yaşandığını dile getirmektedir.Bu nedenle yürütecekleri mücadelenin uzun süreli olduğunu ve hemen başarı beklenmemesi gerektiği ilerleme kaydedilememesinin sebebi olarak bu gösterilmektedir.

Kapitalizmin emperyalizm aşamasına gelmesiyle çürümenin başladığını ve bunun her geçen gün arttığını belirten gazete sık sık baş sayfalarda eylem içerisinde bulunan işçileri , grev pankartları açmış insanları ve isyan sloganları atan gençlerin boy boy fotoğraflarını vermektedir. Özellikle eli yumruklu, üniforma benzeri kıyafetler giyinmiş gençlerin fotoğraflarını isyan, ayaklanma ve devrim sloganları ile veren gazetenin yürüttüğü birinci politika bu yolla halkın devrime hazırlanmasıdır.

Bu ideolojik temele yaslanan örgüt şiddeti temel felsefesi yapmıştır. Fakat örgüt şiddetin sadece bir aracı olduğunu farkındadır örgüt. Çünkü silahlı mücadele kendi başına anlam taşımaz. Halk kimin yanında ise o galip gelecektir. Halkı elinde tutmak veya kaybetmek, sonucu belirleyecektir. Halkı devletten ayırmayı becerebilirse, halkı fiziki kontrolüne alır ve halkın aktif desteğini de temin ederse harbi kazanabilecekti. O halde önce halkı devletten koparacak ardından da adım adım yeniden örgütleyecekti. (Özcan, 1999: 180).

Bu süreçte örgüt şu üç aşamayı geçmeye çalışır ki başarılı olsun. Bunlar Stratejik savunma, stratejik denge, stratejik saldırı aşamalarıdır. (Kışlalı 1996:40)

Örgüt yönetimleri, eylemleri sırasında yapılan hatalardan ise kendilerini bu yola iten merkezi hükümetleri sorumlu tutarlar. Bu şiddet örgütleri, kendilerinin uğrunda savaştıklarını iddia ettikleri halkın en önemli temsilcisi oldukları iddiasındadırlar(Gürses: 2001:15). Bu nedenle şiddeti bir gruba giren kişi, kendini ifade biçimi olarak gerçekleştirmektedir(Michaud 1998:104).

Yine doğanın ekolojik dengesinin bozulmasından iklimlerin değişmesi ve ısınmanın giderek artmasını doğanın tahrip edilerek tüketilmesini bile emperyalizm ve onun savunucusu olduğunu iddia ettiği bu sistemin yaptığı, bu nedenle de bu sistemin artık yıkılması gerektiğini dile getirmektedir.

Çürümenin had safhada olduğunu iddia ettiği Türkiye de 80 yıldır, ülkeyi yöneten egemen sınıfların insanları “muasır medeniyet” “müreffeh ve büyük Türkiye ” edebiyatları ile uyuttukları ve insanların ulaşamayacakları hedefleri insanlara vaat ettikleri bu şekilde de sistemin içinde bulunduğu bunalım ve çürümeyi gizlediğini savunmaktadır(İşçi-Köylü 3-16 Ağustos 2001:11).

Yine egemen sınıfların sistemin asıl olgusunun, ekonomik istikrarın değil bunalım olduğunu, bu bunalımın da aslında işçi ve köylüyü çok zor ve güç bir durumda bıraktığını, artık bu sınıfların yaşam standardının kalmadığını ve elindeki ekonomik ve siyasal gücün alındığını savunmaktadır(İşçi-Köylü 3-16 Ağustos 2001:11):

Gazete, sistem değişmedikçe halk ezilmeye, işsiz, aç ve evsiz kalmaya, ekonomik ve siyasal haklardan mahrum kalmaya devam edeceğini sıklıkla dile getirmekte ve “sorunun özü sistemde yatmaktadır” demektedir(İşçi-Köylü 3-16 Ağustos 2001:11).

“İşçi sınıfı ve emekçiler, Türk egemen sınıfların fasit dairesini bir yerden delmek ve o dairenin dışına çıkmak zorundadır. Egemenlerin fasit dairesi delinmedikçe, ne bu düzen değişir, ne bu devlet yıkılır, nede halkın kaderi değişir. Bu bağlamda, kitlenin eğitilmesi, devrim ve sosyalizm propagandasının yapılması ve bunun inatla sürdürülmesi, olmazsa olmaz ilkelerden biridir. Varsın burjuvazi “terör ” diye adlandırsın. Kitleler üzerinde terör estirenlerin , terörden şikayet etmeye hiç hakları yoktur. İşçi sınıfının örgütlendiğindeki

kitlelerin terörü iletici ve yaratıcıdır. Gelişimin anasıdır(İşçi-Köylü 3-16 Ağustos 2001:11).”

Cümlelerini kullanan gazete isyan, ayaklanma ve devrime neden bu kadar önem verdiğini ve her fırsatta dile getirdiğini ortaya koymaktadır.

4.3.9. Kadın

Gazete, söylemi içerisinde kadın, kadının sömürülmesi ve onun tekrar özgürleştirilmesi kavramları sık sık kullanmaktadır. Söylem içerisinde yer alan bütün ögeler gibi kadın kavramı da toplum ve toplumun gelişimiyle girift bir ilişki içindedir. Kadına bakış açısını ele alırken kadının her zaman ezilmiş sınıf yapısının bariz bir örneği olduğunu sık sık dile getirmektedir (İşçi Köylü 25 Mayıs- 07 Haziran 2001:11). Kadın ve onun şekillendirilmesine yapılan vurgunun ana teması olarak Marksizm’in kadına bakışı kullanılmaktadır. Marksizm’in çatışmacı kuramı sadece sınıflar arası mücadeleye değil cinsler arası mücadeleye de vurgu yapmaktadır. Marksizm’e göre ilkel sosyalizmin yaşandığına inanılan tarihin ilk evrelerinde kadın ve erkek eşittir. Fakat kadın zamanla emperyalistler tarafından sömürüldü ve toplumun köleleştirilmesi kadının köleleştirilmesi ile eş zamanlı ve eş güdümlü oldu.

Eğer kadın özgürleştirilirse emperyalizmin çarkı da kırılmış olacaktır. Tunceli’de rastladığım kadının bütün sosyal yaşamdan soyutlanır tamamen aile yaşam yüklerinin tamamını (Hayvan gütmek, tarla çapalamak, çocuk bakmak, para kazanmak gibi) omzuna yüklenmiş bir gurubu mücadele etmemekle suçlamak kendi içinden çıktığı sistemin bizzat bunu uyguladığını inkar etmek demektir. Ve kadın olmakla bağdaştıramadığı inisiyatifi şöyle açıklamaktadır.

“Herhangi bir olayda, bir gelişmede yolunu bağımsız olarak tayin edebilmek, bir dayanağa ihtiyaç duymadan gelişen olaylar karşısında cesurca tavır takınabilmektedir.”(İşçi Köylü 25 Mayıs- 07 Haziran 2001:11) Kendisinin içinden çıktığı toplumun yanlış tutumu

ve davranışlarının her zaman olduğu gibi devlete ve sisteme yüklemeye çalışan gazete kadınların üzerindeki bu baskı ve sömürüyü bizzat kendi destekçileri tarafından yürütülmekte olduğunu unutmaktadır. Kendisine göre sistem kadına tek bir rol yüklemiştir. Toplamında başkasına tutunmadan yürüyemeyen , kendi ayakları üzerinde duramayan, mücadele edemeyen ve savaşamayan bir bireydir. Sorunun kaynağında binlerce yıldır içinde yaşadığı gerici sistemlerin kadını yetiştirme tarzından kaynaklandığını savunmaktadır.

Çocukluktan gençliğine, yaşlılığına kadar hep bu değer yargıları içerisinde hapsedilmiş yaşayan kadın, geçirdiği bu evreler boyunca genelde inisiyatif takınmamıştır. Sadece bir inisiyatifin emri altında yaşamıştır. (İşçi Köylü 6-19 Temmuz 2001:6)”

Özellikle mevcut sistem içerisinde kadın ve erkek bir bütün ve birbirini tamamlayan bir elmanın iki parçasıdır, her ikisi de birbirinden ayrı düşülemez, ayrıca kadını soyutlayıp devre dışı bırakan bir faaliyetin başarılı olması mümkün değildir. Çünkü erkek fitratı gereği kadına ihtiyaç duymaktadır. Kadın erkeğin devamlı eksik kalan noktalarını tamamlar. Ayrıca toplumun genel yapısına baktığımızda gizlide olsa kadın ailenin ve erkeğin yönlenmesinde etkili rol oynamıştır. Bu nedenlerdendir ki kadını soyutlayıp faaliyetini yürütmeye çalışan bir oluşumun başarılı olma olasılığı çok düşüktür. PKK gerçeğinde de görüldüğü üzere kadın ve erkek birbirinden ayrılmayan iki aktördür.

Ayrıca kadın bir anne olarak evdeki ilk eğitim sisteminin öğretmenidir. Örgütçe kazanılmış bu öğretmen yetiyecek nesillerin örgütün peşinden gitmesi daha da kolaylaşacaktır. Davaya inanmış bir erkeğin bunu çevresindekilere ve ailesine aktarması bir kadının aynı aktarımı yapmasından çok daha zordur.

4.3.10. Aile

Her örgütün yaptığı gibi bireyin kazanılmasında ve daha ileriki dönemlerde bireyin istenileni yapabilmesi için bireyin bazı temel kavramlar dan arındırılması gerekmektedir. Bireyde eğer kendi benliğini kıramazsanız bu bireye bazı şeyleri yaptırmanız kolay değildir. Örgütlerin özellikle üzerinde kurdukları ilk konu bireyin kendi benliğinden koparmak, nefsinden vazgeçirmek veya fedakarlık ettirmektir. Bir bireyi kazanmanın birinci adımı budur.

Çünkü kendi benliğinden ve nefsinden vazgeçmemiş birey ne tehlikeli bir göreve gider nede bir intihar eylemcisi olabilir. Bu nedenle öncelikle bireyde bunu başarmak lazımdır. Bu başarıldıktan sonra ikinci aşama yani ikinci engeli yıkmak gerekir ki bu "Aile" dir. Terörün de iki amacından bir de dil, inanç, ahlak, aile ile ilgili kavramlarda kargaşalık yaratarak, neyin doğru neyin yanlış olduğu konusunda kuşku uyandırarak sundukları reçeteyi itirazsız kabul ettirmektir.(Ankay 2002:23)

Genellikle terör örgütlerinde rastlanılan, söyleminde bu kutsal tabuları yıkip, yerine örgüt kurallarının ve örgüt ilkelerinin kurulmaya çalışılmasıdır. Ailenin ise nasıl bir engel olduğunu şöyle açıklamaktadır.

"İçinde yaşadığımız sistemin eşitsiz ve adaletsiz yapısı yaşamın her alanında milyonlarca insanımızın önüne aşılması zor, yığınla engel çıkarmaktadır." (İşçi Köylü -21 Haziran 2001:3)

"Kapitalist emperyalist sistemin insana kendi değerlerine yabancılaştırmada vardığı hat saf , kendisi olmayan milyonlarca insanımızın en küçük bir engelin bile üstesinden gelememesine ve kendisi için "Kurtarıcı" olabileceğini düşündüğü güçlere sığınmasına neden olmaktadır."

“ Tanrı,Devlet Baba“ v.b. ulaşılması güç olguların bunca yüceltilmesinde insanın kendi enerjisinin farkında olmaması yatıyor.”(İşçi Köylü 8-21 Haziran 2001:3)

“Kendimiz olmaya attığımız ilk adım, ailenin gerici engelleriyle karşı karşıya geliyor. Ailenin demokratlaşma düzeyi, yaşadığımız çelişmelerin büyüklüğünü etkiliyor. Sorgulama faaliyetinin çarptığı ilk engel bu gerici zırh oluyor”(İşçi Köylü 8-21 Haziran 2001:3)

Söyleminde ailenin bu hareketin önündeki en önemli engel olduğu çünkü sonuçta bu harekete katılacak bireyin, yolundan vazgeçirebilecek en etkili kurumun aile kurumu olması nedeniyle bu kurumun yıpratılması ve öncelikle bireyde bu kuruma karşı başkaldırı öğretisini geliştirilmesi gerektiğini anlatmaktadır.

Yine kişilerin bu yolu izlemelerinde üstlenmeleri gereken görevleri anlatırken örgütün önemini de şöyle anlatmaktadır.

“Eğer bir insan asgari istek ve kararlılıkla yaşamına sarılırsa onda önüne çıkan engelleri asgari aşama gücü bulunur. Özgürleşme ve özgürleştirme mücadelemizde önümüze takılan her engelin içerisinde bulunan toplumsal ilişkiler nezdinde bir etkinliği vardır. Kimi engeller kişinin bireysel çabası ile ortadan kaldırılabilecekken ancak bunların yaratıcısı olan burjuva feodal sistem, ondan zarar görecektir. Çeşitli sınıf ve tabakalarını oluşturacaklarını kendi sınıfsal gerçeklerine baş kurumlarla aşılı bilir. Yani yaşamdan öğrenerek ustalaşmış insanların oluşturduğu güçlü örgütlülüklerle”(İşçi Köylü 8-21 Haziran 2001:3).

Ve toplumsal yaşam içerisinde gazetenin tespit ettiği ilk ve en tehlikeli kurum ailedir. Çünkü düşünce duygu ve davranışların temellerinin biçimlendiği yer burasıdır. Yine yaşamın tüm gözeneklerine hakim olan burjuva-feodal kavrayış bu kurum eliyle bilinçlere taşınmaktadır.

Bu kurumun bilinçlere taşıdığı bu yanlış fikirlerin ortadan kaldırılması için bu kurumun ortadan kaldırılması gerekmektedir.

“Kendi değerlerimizi yaşamımızı da cisimleştirmeye yönelik attığımız bu ilk adımlar ileriki yaşamımız yönünden de tayin edicidir. Burada yaşanan arınmada ciddi bir başarı gösteremezsek özgürleşme mücadelemizin kaynağı olan yapıya da kendimizle birlikte yığınla kirlilik taşımaz olacağız. Coğrafyamız devrimci hareketin bu dertten azımsanmayacak oranda muzdarip olması da bu temelden gelir. Kişi nasıl doğup büyüdüğü küçümsenmeyecek paylaşımlar yaşadığı kendi yakınlarını dönüştürmek için yeteli çaba sarf etmiyorsa aynı kolaya kaçan tarzını içerisinde yer aldığı yapısı içinde sürdürmekte, ya anarşi zan eğilimler göstererek bozguncu bir tutuma girmekle, yada engeller karşısında yılarak sisteme yol veren geçici limanlara sığınmaktır.” (İşçi Köylü 8-21 Haziran 2001:3)

İşte bizzat söylemeleriyle güçlü aile yapısının kendileri içinde ne kadar tehlikeli olduğunu, bu kurumun yapısı bozulmadan diğer kurumlar ile mücadelenin ya yarım kalacağını ya da yapılamayacağını gerçeğine varan örgütün en büyük düşmanı ailedir.

“Burjuva- feodal toplumda birey, sisteme karşı, ailesine karşı sorumluluklarını yerine getirmeyince, sistemin çeşitli cezalarıyla, yaptırımlarıyla karşı karşıya kalacağını, ailesi tarafından dışlanacağını bildiğinden korkarak ailesine, sistemin kurum ve kuruluşlarına saygı gösterir, itaat eder”(İşçi Köylü 28 Eylül-11 Ekim 2001:3)

SONUÇ VE DEĞERLENDİRME

Söylem her terör örgütünde olduğu TİKKO içinde siyasal propaganda aracı, militanlarını motivasyonunu artırmak için bir manivela ve ülkedeki gündemin kendi taraftarlarına kendi mantık süzgeçlerinden aktarıldığı bir mekanizma olarak kullanılmaya çalışılmakta ve bu etkenler söylemin ana belirleyicileri olmaktadır.

İşçi Köylü gazetesi TİKKO nun söyleminin şekillenen söylemin taraftar ve üyelerine ulaştırıldığı dolayısıyla söylemin söylem seçkinlerinden kitleye ulaştırıldığı bir söylem vasıtasıdır. Dolayısıyla İşçi Köylü gazetesinin söylemi ile TİKKO söylemi arasında karşılıklı geçişlilik ve birbirinin evrenini kısıtlayıcılık vardır. Fakat baskın olan unsur, diğerini kısıtlayan unsur TİKKO nun söylemidir. İşçi Köylü gazetesinin söylemi TİKKO söyleminin bir alt şubesi, bir unsurudur.

İşçi Köylü gazetesinin söyleminin en önemli unsuru örgütün kendine şiar edindiği Maoist Komünist ideolojidir. Söylemin ana belirleyici unsuru ideolojidir çünkü. İdeoloji durağan, dogmatik ve belirleyici olduğu için işçi köylü gazetesinin de söyleminin genel mantığında durağanlık hakimdir ve değişim sadece unsurlar ve unsurlara yüklenen anlamlarda mevcuttur.

Gazetenin söyleminin büyük bir yekununu biz ve ötekinin inşası tutmaktadır. Burada biz ve öteki arasındaki sınır kesin çizgilerle belirlenmekten ziyade arada gri bölgeler bırakılmakta ve bu gri bölge konu ve mekan durumuna göre daraltılmakta yada genişletilerek olabildiğince esnek tutulmaya çalışılmaktadır. Biz bazen etnik köken temelinde, alevi vatandaşlar, bazen Maoist ideolojiyi benimsemişler, kimi zaman da sadece Tunceli bölgesinde yaşayan insanlar olarak vurgulanmaktadır.

TKP/ML 7-8 Şubat 1972 tarihinde yapılan "Doğu Anadolu Bölge Komitesi" toplantısından bu yana uzun bir yol almıştır. Bu süreç içerisinde Ortadoğu coğrafyasındaki her silahlı grup gibi pek çok devlet ve onların istihbarat örgütleriyle içli dışlı olmuş kimi zaman, konjonktürün zorlamasıyla, kimi zaman kendi iradesiyle kimi zamanda güdümünde olduğu devletlerin eliyle eylemler yapmış, kararlar almıştır. Her halükarda yaptığı eylemlerin aldığı kararların söyleminin sınırları içerisinde olması tahdidini yaşamıştır. Bu çalışmada da örgütün bu yönü incelenmeye çalışılmıştır.

Toplumsal temellere baktığımızda ise örgütün kendisine hedef seçtiği kitle mezhep farklılığının bulunduğu bir bölgede yaşamaktadır. Mezhep farklarını da mevcut tarih birikiminden alan bölgenin asıl özelliği de sınır toplumu olmasıdır. Sınır toplumları iki üç yada daha fazla krallık, imparatorluk yada cumhuriyet gibi merkezi yönetime geçmiş toplumların siyasi sınırlarında oluşur. Bu bölgelerde sınırlar sabit olmadığı için sınır toplumları aynı bölgede değişik ülkelere tabi olurlar. Bunun getirisi de farklı özelliklere sahip aşiret ve boylar halinde kalmaları homojen bir yapıya kavuşamamalarıdır(Kaşgarlı, Kalafat.1991:3) Bu durumu Barth şöyle ifade ediyor.

"Bu coğrafya Arap, Pers ve Türk kültürlerinin karşılaşma alanlarıdır. Böylesi bir konum değişik ve rakip normatif sistemler, farklı örgütlenme ilkelerini de beraberinde getirir"(Barth 2001:11).

Örgüt bu yapıyı ustalıkla kullanmış, topluluğun yaşadığı çelişkileri derinleştirerek taraftar kitlesini büyötmeye çalışmışsa da mezhepçi yapısı buna engel olmuştur.

Doküman ve kayıtlar incelenmek suretiyle yapılan çalışmalar dokümanter çalışma adını almaktadır. (Karataş 1984:68). Bu yönden araştırma bir nevi dokümanter araştırma olmuştur..İncelenen kayıtları İşçi Köylü Gazetesi oluşturmaktadır. Gazete temelde bir iletişim aracıdır. Fakat kullanım maksadı

insanları bilgilendirmekten ziyade onları şekillendirmek ve yönlendirmek şeklinde basite indirgeyebileceğimiz propagandadır.

Propagandayı diğer kamuoyu etkileme türlerinden ayıran özellikler olan iletişimin tek yönlü olması (sadece kaynaktan bireye yönelik olması), kamuoyunun üyelerinin bir amaç doğrultusunda etkilemesi ve propagandayı yapan otorite ya da merkezin iletişim araçlarını denetleyebilme gücünün bulunmasıdır (Ergil 1994:62-63). TKP/ML örgütünün hem örgüt içine hem de dışına yönelik kullandığı bir propaganda aracı olarak gazete için bu hususlar ziyadesiyle mevcuttur.

Bir propaganda aracından beklenen ısrarcı olma, bir iddiada bulunma, kalıplaşmış imajların kullanılması ve yalan gazetenin söyleminin de temel özellikleridir. Söylem içerisinde bu unsurlar vurgulanırken kitlenin kültürel kodları kullanılmaktadır. Çünkü söylem içerisindeki ifadeler alıcılara mütemadiyen aynı sinyal yada sinyal kümesini gönderen radyo- televizyonun yayın araçları gibi değildir. Burada anlam hem kullanıcı hem de yaratıcı tarafından dinamik olarak inşa edilir. Anlamın inşası nesnelerin tarihsel ve toplumsal özgül koşullar altında harekete geçirdiği bitimsiz bir üretilimdir. Bir ifade üzerinde konuşmak onun şifresini çözmeye çalışmak, şifre çözüldüğünde artık konuşulacak bir şeyin kalamayacağı ve nihai anlamın sözcüklere dökülmesiyle olayın biteceği bir şifre çözme işlemi değildir. Bir ifade üzerinde konuşmak en nihayetinde kişinin kendisini ifadeyle ve ifadenin temsil ettiği kavramlarla ilintilendirme girişimidir.

Gazetenin söyleminde ilk yapılan şey “ötekinin” inşasıdır. Çünkü her toplum yada kültür kendisini tanımlayabilmek için kendisi gibi olmayana ihtiyaç duyar ve ötekini inşa eder. Dışarıdakini, ötekini tanımlamak aslında kendimizi tanımlamaktır (Candansayar 2002:381). Örgütün inşa ettiği öteki Türkiye Cumhuriyeti’dir.

Her toplum kendisini doğal toplum olarak görmeye ve kendisini normallığın ölçütü olarak değerlendirmeye eğilimlidir. Fakat terör örgütleri

için bu durum daha büyük bir ehemmiyet taşır. Söylem içerisinde hedef kitlenin iyi özellikleri, idealize edilen özellikler kendilikle tanımlanırken "kötü" dış düşmanlara yansıtılır (Long 2002:420). Tüm sorunların kaynağı olduğuna inandıkları dış güçlere karşı yönelttikleri birikmiş öfkesini açıklar. Kendilerinde hissettikleri zayıflık ve kendi kendilerini değersizleştirmelerini, dışsallaştırma ve dışarıda bir düşmana aktarma eğilimindedirler. Söylem içerisinde Türkiye Cumhuriyet sadece zayıf yönleri ile ele alınmaz bazen de örgütün gücünü göstermek adına yüceltilir(Candansayar 2002:393).

Derginin söylemi kendisi bir tarih inşa etmiştir. Bu tarih ise iki ana unsur etrafında şekillenmiştir. "Seçilmiş travma" ve "Seçilmiş zafer".

"Seçilmiş travma bir grubun, başka bir grubun kendisini aşağıladığını, zulmettiğini, mağdur ettiğini düşünmesidir. Bu zulüm mağdur olduğuna inanan grupça bir travma olarak yaşantılaşır ve bir ya da daha fazla olayla sembolize edilir. Travmanın içerdiği incinme, örselenme, acı çekme, utanç gibi duygulara yönelik olarak geliştirilen bilinçdışı savunmalar, grup içinde kuşaktan kuşağa aktarılarak etnik kimliğin bir parçası haline getirilir" (Candansayar 2002:393).

Söylem içerisindeki seçilmiş travmalar, Yavuz Sulat Selimin bölgeyi fethi, İdris-i Bitlisinin bölge halkını isyandan vazgeçirmesi, Seyit Rıza isyanının bastırılmasıdır.

"Seçilmiş zafer ise bir grupta, başka bir grup önünde zafer kazanma ya da başarılı olma duyguları yaşıtan olaylar için kullanılmaktadır. Seçilmiş zaferler de, seçilmiş travmalar gibi kuşaklar boyunca giderek efsaneleşir ve o grubun kimliğin bir parçası haline gelir" (Candansayar 2002 393).

Söylem içindeki seçilmiş zaferler ise TKP/ML'nin kurulması, cezaevlerinde gösterilen mücadeleler kırsalda halk ordusunun başarıları. Söylem

içerisinde sürekli olarak bu seçilmiş travmalar ve zaferler kullanarak vaadedilen ütopyanın bugünü oluşturulmaktadır. Yine yeri geldiğinde bu travma ve zaferlere vurgular yaparak kişiler güdüleniyor.

Söylemin esas belirleyicisi ve ana unsuru önderlik olarak ifade edilen KAYPAKKAYA'. KAYPAKKAYA söylem içerisinde önderlik olarak isimlendirilmektedir. KAYPAKKAYA'a pek çok sıfat verilmektedir. Bunlardan en çok kullanılanı "özgürlük güneşi"dir. Güneş kitle için önemli bir kültürel öğedir. Zerdüşt geleneğinden kalmaz. Bu konuda 1937 yılında Ovacık kazasında dolaşan Nazmi Sevgen "buradaki topluluklar arasında güneşin kutsal sayıldığını, kimi zaman güneşe dönülerek dua edildiğini fakat bu kutsallığın Zerdüştlükle İslamiyet'in birleştirilmesi şeklinde olduğunu aktarır"(Danık 1998:28).

Şiddet kullanma konusunda ise örgüt söyleminde herhangi bir değişiklik yoktur. Dışardan gelecek olası tehditlere karşı grup sürekli olarak dikkatli olmalıdır. Söylem içerisinde dış tehdit olarak nitelendirilen Türkiye Cumhuriyetine karşı örgüt kendini savunmaya hazırlıklı olmalıdır. Bu onların en doğal hakkıdır. Fakat bu savunma klasik anlamdaki savunma anlayışı gibi saldırıyı bekleme şeklinde olmayacaktır. Örgüt konjonktürün elverişli olduğuna inandığında düşman saldırımadan düşmanı durdurmalıyız mantığı çerçevesinde yine savunma adına; militanlarını tekrar Türkiye Cumhuriyeti devletine karşı saldırı amaçlı kullanacaktır. Zaten örgütün silahlı kanadı gündelik hayattaki annelik, babalık yada çocukluk gibi ailevi rollerinden mesleki rollerinden tamamen soyutlanarak; sadece örgüt militanı ve "savaşçı" kimliği edindikleri için rollerini kendiliklerinde terk etmeleri söz konusu olamaz, onların bu rollerine son verilmesi için tek yol vardır, silahsızlandırılmaları. Bu ise barış yada sulh yoluyla değil şiddet kullanma yoluyla yapılabilir. Çünkü "gerilla" kimliği artık benliğin bir parçasıdır, militan bunu terk edemez.

Söylemin öznelerle ilişkisine bakıldığında ise propaganda mantığı içerisinde hareket edildiği görülmektedir. Kendine güvenini yitirmiş bireyler kendine

güveni olan bireylere göre ikna ya ve propagandaya daha açıktır. Çünkü kendi fikir ve düşüncelerinin bir kıymeti yoktur. O halde daha doğru olduğuna inandırıldığı fikirleri alması daha kolay olacaktır. Oysa kendine güveni olan birey propagandayla muhatap olduğunda propaganda kaynağı ne kadar güvenilir olursa olsun en basitinden bir çatışma yaşayacaktır (Aronson 1992:100). Gazetenin söylemi bu yapının oluşmasını beklemektense oluşturmayı yeğlemektedir. Bu yüzdendir ki söylem içerisinde sıklıkla bu gibi konular işlenmek suretiyle örgüt elemanını hazır ve uyanık tutmaktadır.

Unutulmamalıdır ki bir kitle hareketinin canlılığı, taraftarlarındaki birlikte hareket ve “nefsinden fedakarlık” etme isteğinden ve eğilimden meydana gelmektedir. (Hoffer 1993:84)

“Bir kimseyi savaşmaya ve ölmeye hazır vaziyete getirme tekniği o kimsenin kişiliğini bedeninden ayırmaktan ibarettir. Diğer bir deyimle onun kendi gerçek kişiliğine sahip olmasını önlemektedir.” (Hoffer 1993:85)

Hoffer’ın ortaya olduğu bu tespiti karşı günümüzde terörist ruhsal durumlarını elde etmede kullanılan yöntemler yeterince sağlıklı değildir. Örneğin ruhsal değerlendirmeleri yapmak için ya itirafçının verdiği bilgiler kullanılmakta da yada teröristler arası yazışmalar, değerlendirilmektedir. Her iki yöntemde de farklı sıkıntılar ortaya çıkmaktadır. İtirafçı hem devlete yarana bilmek hem de kendisini temize çıkarmak için teröristleri tamamen abartılı şekilde kötülemekte, terörist ise eylemlerini yüceltmekte, yandaşlarını motive etme ve yandaş kazanmak için olduğundan fazla göstermektedir. Her iki durumda da istenilen veriler tam olarak doğru bir şekilde alınamamaktadır. Bu nedenle olayların sadece ruhsal, politik, sosyal, dinsel veya kültürel konuların bir tanesi ile açıklamaya çalışmak bizi yanlış sonuçlara götürür. Bir terörist gurubun ortaya çıkmasında kültürel ve sosyal nedenlerin olabileceği gibi onun taraftar toplaması için ekonomik, dinsel ve politik nedenleri de beraberinde görülebilir.

Söylemin eleştirisine uğrayan bir başka unsur aile kurumudur. Aile kurumu hedef alınmaktadır çünkü aldatıcı bir kitle hareketinin önemli sayıda taraftar toplayabilmesi için mevcut grup bağlarını yıkması gerekmektedir. Aile bağlarının zayıfladığı ve çöküntü halinde olduğu bir yapıyı bulduğuna kitle hareketi oraya sokulur ve taraftar toplanır. Eğer bu bağlar kuvvetliyse bunlar kopartılmaya çalışılır. Söylemin aileyi işbirlikçi ilan etmesi sebepsiz değildir(Hoffer 1993:57).

KAYNAKÇA

AKGÜL, Suat. *Amerika ve İngiliz Raporları ışığında Dersim*, İstanbul, Yaba Yayınları, 2001

ANKAY, Aydın. *Psiko Sosyal Yönüyle Saldırganlık Ve Terör*, Ankara, Turhan Kitabevi, 2002

ALKAN, Necati. *Gençlik ve Terörizm*, Ankara, TEMUH Yayınları, 2002

ALTUĞ, Yılmaz. *Terörizmin Anatomisi*, İstanbul, Altın Kitaplar, 1995.

BALKAN, Remzi. *Mukayeseli Basın ve Propaganda*, Ankara, Resimli Posta Matbaası, 1962

BEHRAM, Nihat. *Ser Verip Sır Vermeyen Bir Yiğit*, İstanbul, May Yayınları, 1979

Belgelerle TKP/ML -1, Umut Yayıncılık, 1997

Belgelerle TKP/ML -2, Umut Yayıncılık, 2000

Belgelerle TKP/ML -3, Umut Yayıncılık, 2001

BENDIT, Deny Cohn. *Biz Devrimi Çok Sevmiştik*, (Çev: Ragıp DURAN), İstanbul, Alfa Yayınları, 1987

BERLE, Adolf. *İktidar* (Çeviren: Nejat Muallimoğlu), Tur Yayınları, İstanbul 1980.

BROWN J.A.C. , *Siyasal Propaganda*, İstanbul, Ağaç Yayıncılık, 1992

BURNS, Emile. *Marksizm El Kitabı*, (Çev: Mehmet DİKMEN), İstanbul, Sarmal Yayınevi, 1992

CANDANSAYAR, Selçuk. “*Terörizm ve Psikiyatri*”, Ankara, Ayraç Yayınevi, 2002

CANETTİ, Elias. *Kitle ve İktidar*, (Çev. Gülşut Aygen), İstanbul, Ayrıntı, 2000.

ÇALIŞLAR, Oral. *68 Anılarım*, İstanbul, Gendaş A.Ş., 2003

CASTELLS, Manuel. *Kent Sınıf İktidar*, (Çev: Asuman ERENDİL), Ankara, Bili ve Sanat Yayınları, 1997

DEMİRKİRAN, Sami. *Ürperten İtiraf*, İstanbul, Turan Yayıncılık, 1996

Demokrat Tavır, İstanbul, Tavır Yayıncılık, 1987

DİJK, Van A. Teun. “*Söylemin Yapıları ve İktidarın Yapıları*” (çev: Mehmet Küçük, Medya İktidar İdeoloji), Ankara, Ark yayınları, 1999

DJILAS, Milovan. *Yeni Sınıf* (Çev: Tayfur SONKUR), İstanbul, Kutluğ Yayınları, 1974

EGM, *İstihbarat Bülteni*, Ankara, 1995, Sayı: 6

ERGİL, Doğu. *Toplum ve İnsan*, Ankara, Turhan Kitabevi, 1994

ERYILDIZ, Semih. *Terör*, İstanbul, Toplum Dönüşüm Yayınları, 1993

FEYİZOĞLU, Turhan. *İbo*, İstanbul, Ozan Yayıncılık, 2000

FRIEDRICH Carl, BRZEZINSKI Zbigniew, *Totaliter Diktatörlük ve Otokrasi* (Çev:Oğuz ONARAN), Ankara, Ay yıldız Matbaası,1964

GUEVARA, Che. *Savaşçıya Pratik Öneriler*(Çev:Mediye R. Çobanoğlu) ,İstanbul, Yar Yayınları, 1994

GÜNAY, Tuncer. *Siyasi-Adli-Kriminal ve Psikolojik Yönleriyle Türkiye'de Terör ve Terörizm*, Ankara, Berikan Yayınları ,2001

GÜRSEL, İbrahim Etem. *Kürtçülük Gerçeği*, Ankara, Kömen Yayınları, 1977

HEKMAN, Susan. *Bilgi Sosyolojisi ve Hemenutik*,(Çev.Hüsamettin Arslan, Bekir Bâlkız), İstanbul, Paradigma Yayınları, 1999.

HIPPLER, Jochen. *Düşük Yoğunluklu Çatışma* (Çev: Saliha Nazlı KAYA) ,İstanbul, Belge Yayınları, 1996

KAYABALI, İsmail. Arslanoğlu Cemender, *Doğu Problemi*, Ankara,1991

KAYPAKKAYA, İbrahim. *Seçme Yazılar-1*,İstanbul, Umut Yayıncılık, 1993

KIŞLALI, Ahmet Taner. *Öğrenci Ayaklanmaları*, Ankara, Bilgi Yayınevi,1974

KIŞLALI, Mehmet Ali. *Güneydoğu Düşük Yoğunluklu Çatışma*, Ankara, Ümit Yayıncılık, 1996

KOCAMAN, Ahmet. *Söylem Üzerine* ,Ankara,Hitit Yayınevi,1996

KORKMAZ, Gürol. *Terör ve Medya İlişkisi*, Ankara, EGM Basımevi, 1999

Kurtuluş Cephesi Dergisi, Ocak-Şubat 2003

LENİN, V.İ. *Kapitalizmin Son Aşaması Emperyalizm*, (çev:Kenan Somer)Ankara, Bilim ve Sosyalizm Yayınları, 1997

MACDONELL, Diane. *Theories Of Discourse*,Oxford, Basil Blackwell, 1989.

Maoist Komünist Partisi (MKP) Tüzüğü,Eylül 2002

MARDİN, Şerif. “*Siyasal ve sosyal Bilimler*”,İstanbul, İletişim, 1997

MARSHALL, Gordon. *Sosyoloji Sözlüğü* (çev:Osman Akınhay-Derya Kömürcü), Ankara,Bilim ve Sanat Yayınları,1999

MICHAUD, Yves. *Şiddet* (çev:Cem Muhtaroglu) İstanbul, İletişim Yayınları, 1991

MILLS, Wright. *İktidar Seçkinleri*,(çev: Ünsal Oskay) İstanbul, Bilgi Yayınları, 1974

MUMCU, Uğur. *Kürt Dosyası*,5.Baskı,İstanbul,Tekin Yayınevi,1993

Partizan, İstanbul,Umut Yayıncılık, Sayı 24,1995

RUSSO, François. *Michel Foucault'da Bilginin Arkeolojisi*,(Çev. Veli Urhan), Foucault ve Bilginin Arkeolojisi,İstanbul, Paradigma, 2002.

RUTHERFORD, J. “*Yuva Denilen yer: Kimlik ve farklılığın Kültürel Politikaları*” (çev:İrem Sağlamer, Kimlik), İstanbul, Sarmal Yayınevi,1998

SARP, Atilla. *İç dinamiğin Sancıları*,Ankara,Doruk Yayıncılık,1996

- SAYILGAN, Ajlan. *Türkiyede Sol Hareketler*, İstanbul, Hareket Yayınları, 1972
- SEVGİN, Nazmi. , *Zazalar ve Kızılbaşlar*, Ankara, Kalan Yayınları, 1999
- SÖZEN, Edibe. *Söylem*, İstanbul, Paradigma Yayınları, 1999,
- STALİN, Josef. *Örgüt Üzerine* (Çev:Ali ZAKKUR), İstanbul, Yorum Yayınları, 1992
- ŞEHİRLİ, Atilla. *Türkiye'de Bölücü Terör*, İstanbul, Burak, 2000.
- TEKELİOĞLU, Orhan. *Micheal Foucault ve Sosyolojisi*"(Çeviren.İbrahim Sirkeci), Bağlam, İstanbul, 1987.
- TUNÇAY, Mete. *Türkiye 'de Sol Akımlar-1*, İstanbul, BDS Yayınları, 1991
- TUNÇAY, Mete. *Türkiye 'de Sol Akımlar-2*, İstanbul, BDS Yayınları, 1992
- TÜRKDOĞAN, Orhan. *Milli Kimliğin Yükselişi*, İstanbul, Alfa Yayıncılık, 1999
- TÜRKDOĞAN, Orhan. *Etnik Sosyoloji*, İstanbul, Timaşi Yayınları, 1998
- WODAK, Ruth. *Gender and Discourse*, London, Sage Publication, 1997
- YAVİ, Ersal. *1856-1923 Emperyalist Kışkancında Türkler Ermeniler, Kürtler*, İzmir, Yazıcı Yayıncılık, 2001
- YEĞEN, Mesut. *Devlet Söyleminde Kürt Sorunu*, İstanbul, İletişim Yayınları, 1999
- YÖK, *Türkiye'de Anarşi ve Terörün Sebepleri ve Hedefleri*, Ankara, YÖK Yayınları, 1985

ZEDUNG, Mao. *Halk Savaşındaki Temel Taktikler*, (çev:Fuat Sandıkçı) İstanbul,
Koral Yayınları,1975

ZEYREK, Deniz. "Söylem ve Toplum", Ahmet KOCAMAN, Söylem
Üzerine,Ankara,Hitit Yayınevi,1996